3 1761 07568919 0

853.
627

Digitized by the Internet Archive
in 2011 with funding from
University of Toronto

http://www.archive.org/details/minonaenfortll00fibi

Minona.

En Fortælling

af

Forf. til "Clara Raphaels Breve".

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler Andr. Fred. Høst.

Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1854.

PT
8165
R33M57
1854

Første Deel.

Første Capitel.

Ind i de lyse Stuer
Ret vemodig han seer,
Hvor, ved sin Arnes Luer,
Husalfen sidder og leer.

Men han vandrer allene —
Christian Winther.

Efter to Aars Fraværelse saae Viggo Aagesen igjen sit Fædrelands Kyst, men hans alvorlige og tankefulde Blik udtrykte ingen Følelse ved Gjensynet. Først da en ung Pige, der stod ved Siden af ham, med det henrykte Udbrud: „see, see Langelinie!" slog Hænderne sammen af Glæde, fæstede hans mørke Øine sig med synlig Bevægelse paa hendes smukke, glædestraalende Ansigt, og derefter paa ethvert Punkt, hun i sin barnlige Iver hilste ved Navn, som om det var lutter gode Venner der vare tilstede for at modtage hende.

„Hvor det er lykkeligt at kunne nærme sig sit Fædreland med Glæde," tænkte Viggo. „Jeg kan see paa

denne unge Piges Ansigt, hvormange kjære Erindringer der knytte sig til dette Land, hvor hun har sit Hjem — see, nu faaer hun Øie paa en gammel Dame, der staaer paa Toldboden og vifter til hende med sit Tørklæde! det er vist hendes Moder. — Alt ventes, modtages, føres i Triumph tilbage til de gamle Forhold, de første Venner — det er Hjemkomst! — Men jeg, som kun vender tilbage til de samme Misforhold, jeg forlod, som ventes med Uro og venter mig Ubehageligheder — jeg føler klart i dette Øieblik, at jeg kommer som en Fremmed til mit Fædreland, og vistnok aldrig vil kunne føle mig hjemme her. Eet Baand binder mig endnu til mit Fødested, et helligt Ansvar har ført mig tilbage til dette pinlige Forhold — er jeg beroliget med Hensyn til Minona, veed jeg hende iblandt Omgivelser der ere passende og sikkre for en ung Pige — og hvori hun selv føler sig tilfreds — saa kan jeg med god Samvittighed for bestandigt vende Danmark Ryggen, og reise tilbage til det eneste Menneske, der nu savner mig, og med Glæde vil see mig igjen!" — Fordybet i Tanker af denne triste Natur, fulgte Viggo de øvrige Passagerer, der vare i Begreb med at forlade Skibet, og kjørte i største Hast til et af Byens Hoteller, hvor han vilde logere under sit Ophold i Kjøbenhavn, hvilket han havde besluttet at forkorte saameget som Omstændighederne vilde tillade det.

Viggos Barndomshistorie er fortalt med faa Ord, og indeholder med al sin sørgelige Sandhed intet Nyt for Folk, der kjende Livet. Hans Forældre passede ikke for hinanden: en flygtig Forelskelse havde forledet hans Fader til, allerede i sine Studenteraar at forlove sig med en ret smuk, men ubetydelig Pige, der modtog hans Tilbud med Henrykkelse, fordi dette Frierie var den første store Begivenhed, der afbrød hendes kjedsommelige Livs Ensformighed. At blive gift, hvilket i hendes Tanker gestaltede sig saaledes: „Selv at holde Pige og gjøre Selskaber i mit eget Huus, istedetfor at gaae herhjemme og opvarte den gnavne syge Kone (hendes Moder). — Tage paa Bal med min Mand, eller i Theatret, hvor han henter mig, istedetfor at sidde om Aftenen og læse høit for den Syge! — Have vist at klæde mig for — foruden hvad jeg lægger til af Huusholdningspengene og tigger af min Mand — istedetfor at jeg nu har Brøvl og Besvær hvergang jeg trænger til et Par nye Sko!" — at blive gift, var Maalet for alle hendes Ønsker; og idet hun med en Snildhed, som er indskrænkede Characterer egen, underlagde sin heftige Længsel efter en hurtig Forening ganske andre Motiver naar hun underhandlede med sin Forlovede, afvæbnede hun hans Uvillie over en saa ukvindelig Paatrængenhed, ved den naive Aabenhjertighed, hvormed hun afslørede ham en Følelse, som han ansaae for sand og naturlig. Aagesen nænnede ikke at saare hende ved at vise hvorledes hans Kjærlig-

hed havde veget Pladsen for Medlidenhed. „Jeg maa jo dog holde Ord!" tænkte han med fortvivlet Resignation. — Hvor tidt er ikke det prosaiske Ordsprog: „Hvad drukken Mand gjør, skal ædru Mand forsvare!" anvendeligt paa det Forhold, Digterne af gammel Vane ere enige om at prise som Poesiens Urkilde, uden at see hvorledes Kjærligheden vender sit rene Ansigt fra det Afgudsbillede, de tilbede i dens Sted, — og hvorledes dette mere og mere kommer til at ligne Sancta Gjertrud, som Forgyldningen er gaaet af.

Aagesen holdt altsaa Ord. Saasnart han havde faaet Embedsexamen skaffede han sig et taaleligt Udkomme og et tarveligt Hjem at tilbyde sin Forlovede. Det blev modtaget med Henrykkelse, og han fandt en Slags Erstatning for det Offer han havde bragt, ved at see i hvor høi Grad det blev paaskjønnet. Den unge Kone var begeistret over sin Lykke — i hele tre Uger! Hun tog Værelserne, Meublerne, Kjøkkentøiet og Pigen i Besiddelse med samme nysgjerrige Interesse, hvormed hun som Barn havde undersøgt sine Julegaver. Hun prøvede sine Kapper for Speilet, og vendte op og ned paa Bøgerne i Hængereolen, for ret at see de smukke Bind, og hver ny huslig Visitation endte med, at hun faldt sin Mand om Halsen og sagde: „Alt dette er mit — det kan jeg takke dig for!" — Men da alle disse Herligheder havde tabt deres Værdie, som Legetøi betragtet, tabte hun sin Interesse derfor. — Husvæsenet blev lagt paa Hylden, lige=

som Julegaverne i gamle Dage, og nu da hendes eget Hjem ikke længer var hende nyt, søgte hun Morskab og Adspredelse som Gjæst i Andres. Det varede imidlertid ikke længe før hun stødte paa uforudseete Hindringer! hendes Mand kunde kun yderst sjeldent faae Tid tilovers fra sine Forretninger til at følge med, og hvorlidt han end savnede hende hjemme kunde han dog ikke lade hende sværme alene om fra Bal til Bal, især da hendes uforsigtige Opførsel var Gjenstand for en alt andet end fordeelagtig Omtale; og da Aagesen efter flere unyttige Forsøg paa med det Gode at bringe hende til Fornuft og Eftertanke, gjorde sin Myndighed gjældende ved et Magtsprog, fulgte heftige Vredesudbrud fra hendes Side: den kjære, søde lille Mand blev et Uhyre, en Tyran, en Pedant. Galt var det, og værre blev det, da han saae sig nødsaget til at nægte hende de Summer, hun gjorde Fordring paa til sin Pynt — o Jammer! han var en Gnier! — Efter at denne skrækkelige Opdagelse var gjort, besluttede Fru Aagesen i sit stille Sind at sætte noget imod noget: vilde han hindre hende i at more sig ude, saa skulde hun til Gjengjæld hindre ham i at føle sig tilfreds hjemme. — Den Rolighed og Fornuft, hvormed Aagesen forskandsede sig imod det Uveir, der blev hyppigere og hyppigere i Huset, opirrede hende endnu mere, og det eneste Middel, hvorved han kunde skaffe sig den øieblikkelige Stilhed — thi Ro kunde Talen ikke være om! — der var nødvendig for hans Forretninger, var

at skræmme hende. Men derved steg den Modbydelighed, hun indgjød ham, til en utaalelig Grad.

I det første Aar af deres Ægteskab fik Aagesens en Søn, som Moderen nu kastede al sin Kjærlighed paa, men tillige bevogtede med en Skinsyge, der tidligt fjernede Barnet fra Faderen, som var kjed af den trættende Strid og overlod hende den Lille, efter at have forvisset sig om at hun behandlede den godt. — Fru Aagesen opdrog sin Søn til en partisk Dommer i de evindelige Stridigheder i Hjemmet; hun saae allerede i den lille Dreng en Hevner over alle de Ulykker, Faderen havde draget over hendes Hoved, og dette store Formaal erstattede hvad hendes Følelser manglede i Sandhed og Bestandighed. — Had til Faderen og Omhed for Sønnen gjorde hende udholdende i at pleie ham, vaage over ham, og paa enhver mulig Maade lænke hans Tilværelse til sin. Alt som den lille Viggo voxede op, sluttede han sig med hele sit barnlige Hjertes Hengivenhed til denne Moder, der mod ham var saa trofast, for ham saa omhyggelig og øm, mens mangt et bittert — kun halv forstaaet men dybtgjemt Ord vakte hans Uvillie mod den strenge, alvorlige Mand, hvem han ubevidst tilregnede al den uhyggelige Fredløshed, der herskede i Hjemmet; og hver Taare, han saae sin Moder udgyde, efter at hun havde havt en af sine heftige Paroxysmer, tildrog tidligt Faderen Drengens mørke og harmfulde Blik. En Bevidsthed om noget Sørgeligt og Ondt fra den Kant havde uformærket rod=

fæstet sig i hans Sjæl længe før den var udviklet nok til at gjøre sig rede for noget Indtryk, og deri lagdes allerede Grunden til den Retning hans senere Udvikling tog.

Da Viggo var sex Aar gammel blev den lille Minona født. Det var mere end Moderen havde gjort Regning paa, mere end hun havde Brug for, og det stakkels Barn var virkelig blevet ganske tilovers i sit Hjem, hvis ikke Aagesen denne Gang havde taget sig af Sagerne paa en Maade som ingen Indvending taalte. Han lod Værelser istandsætte og meublere i Kvisten, flyttede den lille Piges Vugge derop, og underrettede sin Kone om, at han havde anmodet Frøken Helene Johnsen, en ung Dame af deres Bekjendtskab, om at tage i Huset til dem som Barnets Pleiemoder og tilkommende Opdragerinde; efter denne Proclamation kjørte han hen at hente hende. Fru Aagesen omfavnede hulkende sin Søn, der fra dette Øieblik hadede den forventede Opdragerinde.

Imidlertid fik dette Had en svær Kamp at bestaae mod den Tiltrækningskraft, Skjønhed og Ynde i saa høi Grad udøver over Børn, og som Viggo trods nogen var modtagelig for. Men han besad en fast Villie — og han saae sin Moder græde! Vel indtraf stedse hyppigere Scener, der stillede hende i et uvorigt Lys ligeoverfor den blide, indtagende Helene, og jo mere han voxede til, fik han Øiet op for den store Forskjel mellem disse to

Personligheder; men en medfødt Ædelmodighed, der gjorde ham tilbøielig til at tage den Svageres Partie og oprørt over ethvert Misbrug af den Stærkeres Ret, var en stadig Modvægt mod det Indtryk, den smukke Pige gjorde paa ham. Hans barnlige Raisonnement var: „Moder er Faders Kone — Fader er Moders Mand, ikke Frøken Johnsens!" og denne urokkelige Tro paa den ægteskabelige Eiendomsret stillede i hans Tanker Helene lig med Tyve og Røvere — thi Aagesen offrede hende rigtignok al den Tid, han kunde spare fra sine Forretninger, mens Moderen udtømte sig i Klager for den opvoxende Dreng, der hørte paa hende med mørk og hevngjærrig Medlidenhed.

Den lille Minona sluttede sig derimod udelukkende til sin Fader og Pleiemoder, der forenedes saavel i levende Omhed for dette yndige Barn, som i gjensidig Kjærlighed til hinanden. Skjøndt de aldrig talte om deres Følelser, søgte dog ingen af dem at skuffe sig selv ved at give dem et mindre forargeligt Navn, men Aagesen agtede den Forbindelse, han frivillig havde indgaaet, til den paa en lovlig Maade var hævet, og i Helenes jomfruelige Hjerte yttrede Kjærligheden sig fornemmeligt i inderlig Trang til at gjøre den Elskede lykkelig, formilde hans Bekymringer og forskjønne hans Omgivelser. Hendes Bestræbelser i denne Retning havde ogsaa, trods al lydelig Modsigelse, en god Indflydelse. Fru Aagesen var altfor lad til ikke med Glæde at overlade sit Hus=

væsen til en Andens Omsorg, især da hun derved fik Leilighed til at udfylde et nyt Capitel i sin Lidelseshistorie med den Undertrykkelse hun var Gjenstand for i sit eget Huus, hvor en Fremmed havde usurperet hendes Plads. Fra nu af var der Orden i Husbestyrelsen og Aagesens Pengeaffairer forbedredes i den Grad, at selv hans Kone følte den behagelige Virkning deraf. Og naar det ulykkelige Menneskes Luner og Forbittrelse, der ofte grændsede til Vanvid, gjorde det utaaleligt at leve i hendes Nærhed, var altid et venligt Fristed, et Hjem i Huset beredet enhver af Familiens øvrige Medlemmer i Helenes smaae hyggelige Kvistværelser. Her tilbragte Aagesen mange lykkelige Timer, her opvoxede den yndige Minona som en Blomst i Solens Lys — og naar stundom et smerteligt Savn, en heftig Længsel bragte Helenes Hjerte til at svulme, satte hun sig til Claveret og sang og spillede til hver Mislyd i hendes Sjæl var sammensmeltet i Harmonie.

Altsom Viggo voxede op, blev Forholdet mellem ham og Faderen slettere, og der foregik ofte Optrin imellem dem, som Helene uagtet al sin formildende Indflydelse ikke kunde afvende, da den hidsige Dreng der forud var indtaget imod hende, kun blev opirret ved hendes Mellemkomst, og derved mere end ved noget andet paadrog sig Straf og Vrede. — Dertil kom, at de Følelser der saalænge havde gjæret i hans Sjæl, efterhaanden fik Næring i mangfoldige Hentydninger, som han hørte —

og kun altfor godt forstod — udenfor Hjemmet. Man tillagde naturligviis det Forhold, Aagesen stod i til sin Datters Lærerinde, den sletteste Natur; man kaldte ham Grev von Gleichen den Anden, og da man fandt uendeligt Stof til Forargelse i denne Sammenligning, var den en uudtømmelig Kilde til Nydelse i mange Miles Omkreds. Da Viggo var stor nok til at fatte Betydningen af disse Rygter, da det pludseligt gik op for ham, hvilken Beskjæmmelse man troede der var tilføiet hans Moder, foregik der en stor Forandring med ham; han ophørte at være Barn. Efter en lang indvortes Kamp gik han til sin Moder, og spurgte hende om Sandheden. Grædende forsikkrede hun — at Rygtet var grundet! at hun var et Offer for det skjændigste Fruentimmers Rænker! at hun havde tiet i otte Aar, for ikke at forbittre sin elskede Søns Barndom! (Nu er Tiden kommet, tænkte hun. Nu skal min Søn hævne mig!) Ligbleg trykkede Viggo hendes Hænder til sit Hjerte og forlod hende for at søge sin Fader. Da han ikke var i sit Studerekammer, gik han til Helenes Værelser. Han standsede et Øieblik, da Tonerne af hendes Sang, der smeltende og blødt klang derindefra, næsten betog ham Aandedrættet. Det var de bekjendte Linier af Axel Thorsens Vise:

Gud hannem forlade, som Aarsag er,
At de ei sammen maa være,
Som have hinanden af Hjertet kjær,
Og elske i Tugt og Ære.

Da rev Viggo heftigt Døren op, og idet han skjælvende af Bevægelse stillede sig foran den forskrækkede Helene, udbrød han med voldsomt tilbagetrængt Lidenskab: „Gud, Frøken Johnsen! forbyder vist dem at være sammen, hvis Forbindelse ikke alene vanærer dem selv, men bringer Skam og Elendighed over Andre. Og hvis De tager ligesaa lidt Hensyn til hans Bud, som til Deres egen Ære, saa maa De i dette Tilfælde adlyde mig! Jeg har Ret til at tale saaledes, thi jeg er min stakkels Moders eneste Beskytter — og jeg siger Dem i hendes Navn, at De maa forlade dette Huus. Vil Fader ikke undvære Dem — saa maa han sørge for et andet Opholdssted til Dem, end hans Kones — min Moders Hjem“ — idetsamme følte Viggo et smerteligt Greb i sin Arm: det kom fra hans Fader, som ubemærket havde nærmet sig og hørt de sidste Ord. Helene, der først med ubeskrivelig Forundring, senere med heftig Bevægelse havde lyttet til Drengens Ord, udbrød nu lidenskabeligt i en Tone, der indeholdt baade en Bøn og en Befaling: Aagesen! jeg beder dem — ikke et Ord til ham! Hendes Blik, der udtrykte den inderligste Medlidenhed, traf i dette Øieblik selv Viggos Hjerte. Det forekom ham som Jorden vaklede under hans Fødder, og idet han forgjæves søgte at samle sine Kræfter, styrtede han bevidstløs om paa Gulvet.

En farlig Hjernebetændelse var Følgen af denne Rystelse. Under sin Sygdom blev han pleiet af Helene, der dog, saavidt det var muligt undgik at bemærkes af

sin Patient, og overlod sin Plads som Sygevogterske til hans Moder, saasnart Faren var overstaaet. Fru Aagesen var, som sædvanligt, uudtømmelig i Klager, men hun omtalte ikke med et Ord den Forklaring imellem dem, som havde givet Anledning til det Optrin, der var nær ved at koste Viggo Livet; og selv skyede han ogsaa denne Erindring, der i den svækkede Tilstand, som fulgte efter Sygdommen, kun stod utydelig i hans Forestilling.

Endelig var Viggo saa rask, at man ikke længer frygtede for at sætte ham i for stærk Bevægelse ved at gjøre ham bekjendt med den Forandring i Familiens Forhold, der var foregaaet under hans Sygdom. Aagesen var bleven lovmæssig skilt fra sin Kone, og vilde efter et Aars Forløb ægte Helene, der indtil den Tid skulde blive hos ham som hans Datters Lærerinde. Viggo fik Valget, om han vilde blive hos sin Moder, for hvem der var sørget saagodt som det efter Aagesens Omstændigheder var muligt, eller sættes i Kost hos en Familie i Kjøbenhavn, hvor han skulde fortsætte sin Skolegang. Han valgte naturligviis uden Betænkning det første —, han glædede sig inderligt ved Tanken om at kunne hellige sin Moder hele sit Liv, og erstatte hende alle de Forurettelser, hun havde lidt! han forestillede sig med al sin unge Indbildningskrafts Liv og Varme, hvorledes hun nu skulde blive lykkelig, og hvor elskværdig Lykken skulde gjøre hende! Men han blev snart revet ud af denne Illusion; thi den eneste Virkning Skilsmissen havde, var

at hendes Humeur Dag for Dag blev slettere, nu da hun havde saa Faa at lade det gaae ud over. Viggo kunde intet gjøre hende tilpas; hendes Fordringer steg i Forhold til de Offere, han bragte hende. Hun havde ikke længer Brug for den elskede Søn — hendes Plan havde faaet det Udfald, hun mindst ønskede; thi hun havde selv ved sin oprørende Bagtalelse fremkaldt den Catastrophe, der grundfæstede hendes Medbeilerindes Lykke. Hvis Skyld var det? — Viggos — han havde ved sin Heftighed gjort hende aldeles ulykkelig, og sønderrevet det svage Baand, der endnu forenede hende med den utaknemmelige, men evig elskede Mand — det maatte han høre — og det hørte han uden at tabe Taalmodigheden. Han var utrættelig i at undskylde, opfindsom i at forsvare sin Moder, selv efter at hans Kjærlighed til hende var gaaet tilgrunde. Han beklagede sig aldrig over hende, ikke engang i sine hemmeligste Tanker. Først da hendes Raseri ved den idelig tilbagevendende Tanke om Helenes Lykke, og sin egen Afmagt til at skade hende, gik over til aabenbar Sindssvaghed, da han maatte erkjende, at han manglede Kræfter til alene at bevogte hende — først da beklagede Viggo sig, først da følte han bittert det Sørgelige i sin forladte Stilling. Han var nødt til at henvende sig til sin Fader om Hjælp — og et Aar efter at han med hende havde forladt sit gamle Hjem, blev hun ført til Bistrup, hvor hun kort Tid derefter udselig døde.

For sig selv vilde Viggo ingen Understøttelse mod-

tage af sin Fader. Han skrev derfor til sin Onkel i Frankrig, en catholsk Geistlig af hans Moders Familie, som engang paa et kort Besøg hos sine danske Slægtninge havde viist ham megen Godhed og Kjærlighed, og betroede ham sit inderlige Ønske: at forlade Danmark og studere i Paris, hvor han haabede efter nogle Aars Forløb at see sig istand til at ernære sig selv. Den gamle Mand, der havde stor Formue og ingen Familie, svarede med at tilbyde Viggo en Søns Plads i sit Huus.

Denne Forandring var Begyndelsen til en ny Periode i Viggos Liv, men Fortællingens Gang fordrer ingen Beskrivelse af dette Tidsrum, der tilstrækkeligt vil oplyses i det Følgende. Den vigtigste Begivenhed i disse ti Aar var Aagesens Død, der ogsaa var den oprindelige Aarsag til Viggos Hjemreise. Bekymring for den unge Søster, der var alene med et Fruentimmer, han i sine egne Tanker havde saa liden Aarsag til at agte og stole paa, og den stærke Pligtfølelse, der var ham medfødt, kjæmpede længe med hans Utilbøielighed til at vende tilbage til Omgivelser, der maatte vække saa pinlige Minder hos ham, og fremfor alt til at see den Kvinde igjen, som han i sin haardnakkede Fanatisme tilskrev hele sin Familieulykke. I lang Tid var han svag nok til at undertrykke sin Samvittigheds Tilskyndelse; men tilsidst seirede hans gode, ædle Natur over denne Svaghed, og han besluttede at gjøre Alvor af Besøget. „Jeg er jo hendes naturlige Beskytter siden Fader døde," tænkte han. „Er jeg fritaget for

den hellige Pligt at vogte og veilede min unge Søster, fordi en Fremmed, hvis Characteer og Grundsætninger jeg har al mulig Grund til at foragte, har indtaget en Moders Plads hos hende, efter at have bragt hendes egen Moder — gjennem Daarekisten i Graven. Forbarmende Gud! hvilke Forestillinger kan hun ikke have indgivet denne unge uerfarne Pige, der idetmindste som Barn var hende hengiven med saa blind en Tillid? Jeg vil see det med mine egne Øine, mig blænder den snedige Dames Skjønhed og milde Fagter ikke!" og dog hævede en dunkel Erindring sig i hans Sjæl, som for at modsige denne Paastand — det var det Blik, den Stemme, hvormed hun havde sagt: ikke et Ord til ham! — og Viggo hensank i dybe Tanker, hvoraf Resultatet blev, at han med første Skibsleilighed vilde reise hjem til Danmark.

Andet Capitel.

„Jeg kunde gjerne blive ved
At male fort, ifald jeg vilde,
Men det blev Digtenes Fortræd!
Jeg tømte deres Billedkilde.

C. Winther.

Da Viggo ikke ventedes til en bestemt Tid, kunde han uden at gjøre sig skyldig i nogen Forsømmelse, opsætte det første Besøg hos Fru Aagesen et Par Dage. Denne korte Frist var ham behagelig! da han atter befandt sig paa det Sted, hvor han havde tilbragt de første Aar af sit Liv, og kjæmpet den første Kamp, bevægedes han af dybere og mindre mismodige Følelser end dem, hvormed han var reist dertil. Han havde grebet til Vaaben i den Alder, da Hjertet endnu besidder hele det grændseløse, uskuffede Seiershaab, som sjeldent overlever Udfaldet af det første Slag, og som hos ham faldt tilligemed den første Illusion — Begeistringen for hans Moder. Man kan fornye et Angreb ellevte Gang med usvækket Mod og Haab efter at være slaaet tilbage ti Gange, men naar det Ideal, man kjæmpede for, styrter til Jorden, falder Haabet med — og da kan vel den næste Illusion opreise det for en Tid, men der skal en overjordisk Magt

og Kjærlighed til at opvække det i Aand og Sandhed, og gjengive os det nyt, ubesmittet og uskuffet som det var i Livets Morgengry, da det begeistrede os til den første Kamp for den første Kjærlighed.

Viggo havde aldrig gjort noget Menneske deelagtig i sine Barndomsdrømme — han søgte ikke i Venskab blandt Fremmede en utilfredsstillende Erstatning for den Kjærlighed han savnede i sit Hjem. Da han ikke der kunde finde den Sympathie han trængte til, valgte han at staae alene, og gjemme sine Følelser som en kostbar Hemmelighed i sin inderste Sjæl. Men Naturen sympathiserer altid med den, der har kun faa Venner — den forstaaer saa godt Taushedens Veltalenhed — den bliver ufornærkt den Ensommes og Forladtes Fortrolige — og et hemmeligt Baand vil altid knytte ham til „den Plet af Jord" der var Vidne til hans første Drøm om Kamp og Seier. I ti Aar havde Viggo ikke saa levende følt hvad han havde tabt i Tro, i Haab og i Kraft, som nu da han saae det Sted igjen hvor han rigtignok havde lidt meest, men hvor han dog havde levet og elsket. Savnet af det, han havde tabt, forenede sig smerteligt men forædlende med Savnet af det, han aldrig havde eiet!

Under Paavirkningen af dette Indtryk var det ham en Beroligelse at vide sig upaaagtet. Han var i den Stemning hvor man skyer Selskab, og dog nedtrykkes af Ensomheden, hvori man vilde føle sig lykkelig over et hjerteligt Ord fra elskede Læber, men modtager alle Høflig-

hedsbeviser med Uvillie, hvori den, der savner Venner, undflyer Bekjendte. — Længselsfuld efter at see sine Yndlingssteder igjen, gik han hurtigt gjennem de befærdslede Gader; først da han var udenfor Vrimlen og følte Indflydelsen af den milde Sommeraftenluft, sagtnede han sin Gang og saae sig om med vemodigt Velbehag. Han var paa Kalkbrænderieveien, der tidligere var Maalet for hans Spadseretoure, hvor han kjendte hver Busk og Steen, hvor Bølgerne sang den gamle, aldrigglemte Melodie, der saatidt havde beroliget Drengens vilde Sindsbevægelse. Her satte han sig paa en Bænk og overlod sig uforstyrret til Erindringer fra det Forbigangne og Drømme om det Nærværende. Det var en af disse stille, klare Sommeraftener, hvis usigelige Fred og Harmonie lokker Kjærlighedslængslen frem af Hjertedybet, hvor den kun altfor tidt ligger bunden i Uklarhed og Afmagt, eller bevæger sig hensigtsløst som en fredløs Aand, der hverken veed hvad den kan eller hvad den vil. Da forstaaer den Naturens sympathetiske Sprog, og greben af begeistret Inspiration skaber den sig et Fremtidsliv i Ønsker og Forhaabninger. Virkeliggjørelsen af denne Kjærlighedens Drømmeskabning — det er Lykken. Viggo kjendte denne Drøm! ved Siden af sin Characteers strenge Alvor og den ensidige, sørgelige Livsviisdom, han havde tilegnet sig, levede der en uendelig Evne til at elske og Trang til at elskes i hans Hjerte. Men ingen Kvinde havde gjort mere end et øieblikkeligt Indtryk paa ham, skjøndt mange

Skjønheder — hver for sig i sine egne Tanker uimodstaaelig — havde søgt at overvinde hans Ligegyldighed. Det syntes som den Lykke der var ham nægtet, skulde gjøre ham uimodtagelig for den, han maaskee med Lethed kunde gribe. En Moders eller Søsters Kjærlighed havde han gjennem et bittert Savn lært at skatte — den var Gjenstanden for hans Drømme, i denne Form fremstillede hans Længsel sig Livets Lykke. En Skikkelse, som hans Indbildningskraft omgav med al Ungdommens og Uskyldighedens Trylleri, foresvævede ham bestandigt, som den Fee hvorfra Livet i hans Drømmeverden udgik — det var hans Søsters! Han forestillede sig hende under de sørgeligste Omstændigheder, fordi han selv vilde gjøre hende lykkelig — han udmalede sig hendes Forhold til den intriguante Stedmoder saa nedtrykkende som muligt, for at Savnet af Sympathie og sand Kjærlighed maatte have vakt den samme Længsel i hendes Hjerte, som fortærede hans — han tænkte sig hende forladt og forsømt, for at hun skulde skylde ham hele sin Udvikling, og til Gjengjæld leve udelukkende for ham, som han vilde leve for hende. Men Viggo vidste godt, hvorlidt Virkeligheden ogsaa i dette Tilfælde svarede til Illusionen; og for at erindre sig derom tog han et lille Brev frem af sin Tegnebog, udfoldede omhyggeligt det fine Blad, og læste det igjennem med en Alvor som viste, at ikke alene hvert Ord der stod skrevet, men selv den usynlige Skrift mellem Linierne var Gjenstand for hans Betragtninger!

Skovhuset, den 13de Juli 1839.

Jeg vilde ønske jeg kunde sige jeg venter Dig med Glæde! Tilgiv mig, at det ikke er Tilfældet! jeg bliver urolig og ængstelig ved Tanken om at et Menneske, der er mig saa fremmed, regner sig blandt mine Nærmeste, og kommer hertil i den Tro, at jeg naturligvis maa opfatte vort Forhold paa samme Maade. Selv idet jeg skriver disse Ord har jeg en Følelse af, at Du maaskee ligesaa vanskeligt vil kunne sætte Dig ind i mine Forestillinger, som jeg kan forstaae Dine. Er Slægtskabet ikke for Dig, hvad Kjærlighed er for mig — det helligste, det eneste naturlige Baand, der forener os Mennesker med hinanden? — Isaafald vil Du ansee mine bedste og dybeste Følelser — den Taknemmelighed, Beundring og inderlige Hengivenhed, hvormed jeg fra jeg var et lille Barn har sluttet mig til den elskelige Helene for en Synd imod min Moder, som jeg aldrig har kunnet elske eller agte — men jeg vil huske, at Du har holdt af hende, og ikke tale om, hvad hun var for mig, eller hvad Tanken om hende er mig nu. Og jeg? — vil ikke Bevidstheden om, at Du ringeagter den Kvinde, der stod som en god Engel i vort fredløse Hjem, som i Sorg og Glæde var vor Faders elskede Veninde og mere end en Moder for mig — maa den ikke oprøre min Følelse mod Dig, hvis Du uden anden Adkomst end den, at Du er hendes Søn, der aldrig har lært mig, at „Moders Navn er

en hellig Lyd" — vil gjøre Rettigheder gjældende, maaskee endogsaa over dem, Helenes usigelige Kjærlighed har vundet.

Hvis jeg skriver noget som krænker Dig, saa tænk paa, at jeg slet ikke kjender Dig! det er altid vanskeligt at forklare en Anden det, man selv veed, uden at have tænkt derover — og næsten umuligt, naar man ikke veed, hvem man forklarer sig for. I de ti Aar vi ikke have seet hinanden, har jeg intet hørt om eller fra Dig, undtagen det lille Brev, hvori Du underrettede os om Dit Besøg; og deri laae, uagtet al Din Venlighed, noget som giorde mig urolig. See, Du skriver, synes mig, som den, der vil gjøre sine Rettigheder gjældende, eller tage sin lovlige Eiendom i Besiddelse, og — jeg erkjender kun Kjærlighedens Eiendomsret, den Stærkeres guddommelige Ret til at tage den Svage under sine Vinger.

Men om jeg end ikke holder af Dig fordi Du er min Slægtning, saa er det jo derfor ikke umuligt, at jeg kan komme til det. Naar Du blot ikke bliver vred paa mig, vilde jeg sige Dig noget — forlang aldrig Kjærlighed — den lader sig ikke udlevere som en kjøbt og betalt Handelsvare! Vil Du virkelig sætte Priis paa min Kjærlighed, saa tag den med Magt, vind den ved Overlegenhed og Ædelmodighed — men gjør ikke Fordring paa den som en Rettighed. Og tænk for min Skyld paa, at enhver Krænkelse der tilføies Helene, (og alene Dine Tanker er en Fornærmelse mod hende!) vil gjøre enhver Tilnærmelse mellem os to umulig. See

i hende om muligt ikke Din Moders Medbeilerinde — see Kvinden, og hvis Du er Mand, vil Du intet Bevis forlange for hendes Uskyldighed.

Minona.

Der var noget i dette Brev, som i hei Grad mishagede Viggo, skjøndt den unge Piges Eiendommelighed i Tanker og Udtryk frapperede ham, saa han atter og atter gjentog Læsningen. „Hvor forunderligt den myndige Tone, hvori hun skriver, stikker af imod disse fine Bogstaver, som kun en svag lille Damehaand kan have skrevet! Hvilken udfordrende Selvtillid „„Maaskee hun vil kunne komme til at elske mig““ — hvis jeg gjør et veloverlagt Angreb paa hendes Hjerte! Dette Sprog passer bedre til en Coquettes tvetydige Opmuntringer ligeoverfor sine Tilbedere, end til en Søsters Svar paa hendes egen Broders hjertelige Forsikkringer om hans Hengivenhed. Hun erkjender ikke Slægtskabets Baand, ikke en Broders Ret til at veilede sin unge Søster — men „„Kjærlighedens Ret““ — over ethvert Hjerte, den kan forblinde og forføre, selv om dette Hjerte tilhører en Anden! „„Den Stærkeres Ret““ — til at træde den Svages Ret under Fødder! — Og naar den Svage bukker under i Kampen, naar den ulykkelige Kvinde, som Kjærligheden kunde have udviklet og forædlet, nu ved at see sig foragtet og tilsidesat i sit eget Hjem, taber sin bedre Natur og gaaer tilgrunde i Had og Fortvivlelse — saa seer man kun hvad hun er — ikke hvorledes hun er

blevet det, endmindre hvad hun kunde blevet, og den stakkels ødelagte Skabning, dette Vrag af en Kvinde faaer ovenikjøbet Skyld for sin Mands Utroskab — ja, det skal næsten see ud som en Barmhjertighedsgjerning, at den lykkelige Medbeilerinde trøster ham i hans huslige Ulykke!"

Viggo blev afbrudt i disse Betragtninger ved Synet af en ung Herre, der flere Gange gik frem og tilbage foran Bænken, uvis, som det lod, om han skulde standse og tiltale ham. Ved første Blik forekom dette Ansigt ham bekjendt, og da de et Øieblik med stor Interesse havde seet paa hinanden, udbrød han: „Otto Frank!" Gud skee Lov! din Stemme gjør Ende paa min Uvished og betager desuden denne — Fremtoning siger man jo paa godt Dansk — hvert Skin af Overnaturlighed. Jeg troede virkelig at see Drengen Viggos verne Dobbeltgjænger — thi jeg foretrækker i Nødsfald det Overnaturlige for det Unaturlige: at Du kunde komme hjem til Danmark uden at opsøge gamle Venner, eller idetmindste melde Din Ankomst, saa de kunde opsøge Dig. Havde Du sagt til itide, saa kunde Dine gamle Skolekammerater under min Anførsel afsunget en Sang paa Toldboden, — nu er det Din Skyld, naar Du istedetfor: Velkommen store Mand hertil!" eller: „Vel mødt ved Øresund, velkommen Broder!" o. s. v. kun faaer den gamle, dagligdags Hilsen: Goddag, og velkommen hjem!" Otto Frank var virkelig den af Viggos Barndomsbekjendte, som han

holdt meest af, skjøndt der ingen Fortrolighed fandt Sted imellem dem. I Pastor Franks Huus havde han lært et lykkeligt Familieliv at kjende, og en kjærlig Erindring derom vedligeholdt sig altid i hans Sjæl. I det Dieblik han saae Otto igjen og hørte denne muntre hjertelige Stemme, følte han sig flyttet ti Aar tilbage i Tiden, da han stod paa Toldboden med sin lille grædende Søster ved Haanden og tilraabte ham et freidigt Farvel, skjøndt han havde Taarer i Øinene.

„Du var ene om at tage Afsked med mig, da jeg reiste, og jeg forlanger ingen bedre Modtagelse end den, at Du er den Første som hilser paa mig ved min Hjemkomst!" svarede Viggo, idet han rakte Frank Haanden. — „Den Første? har Du da ikke besøgt Din Familie? har Du endnu ikke seet Minona — Din Søster vilde jeg sige?"

Viggos Ansigt formørkedes idet han noget afbrydende svarede, at han først for et Par Timer siden var kommet til Kjøbenhavn. Derpaa spurgte han til Franks Familie, til den lille Virginie, der græd da han reiste bort, og hørte med hjertelig Interesse paa alt hvad Otto fortalte om disse kjære Venner. „Vi have savnet Dig, som om Du var et Barn af Huset! Moder kunde slet ikke finde sig i, at Du kun skrev den ene Gang — hun talte tidt om Dig, i den sidste Tid! — Virginie truer endnu, naar hun for Alvor bliver vred, med at hun vil have Dig til Broder istedet for mig — saa trofast er hun mod sit Ideal. Da hun var lille græd hun hvergang jeg

drillede hende, over at Du var borte. „Det turde Du ikke sige til mig, naar Viggo hørte derpaa!" eller: „Viggo vilde nok forsvare mig, hvis han var hjemme" det maatte jeg høre adskillige Gange om Dagen. Nu skal Du see, at hun er blevet en ganske net Pige, skjøndt hun ikke kan taale at sees ved Siden af Din Søster. Men hvem sammenlignes med hende! — Den gamle Baronesse Trampe har overladt Fru Aagesen en nydelig lille Sommerbolig, der ligger midt i en af hendes Skove, blot for at have din Søster paa sit Territorium — bliver Du nu ikke storagtig, lykkelige Menneske, der er dette Mirakels Broder!"

Viggo saae intet mindre end lykkelig ud. Det var ham ubehageligt at Samtalen tog denne Vending, og han søgte at henvende sin Vens Tanker paa andre Gjenstande. Men Otto besluttede, efter et Øieblikś Overveielse, ikke at opgive denne Materie, før han var kommet til et Resultat, og da der opstod en kort Pause, sagde han i en alvorlig Tone: „Du spørger slet ikke til din Familie, det lader endogsaa til, at Du helst vil være frie for at høre den omtale! Er det vel overveiet, at Du ikke vil indlade Dig i nogen Samtale der kommer til at berøre dine Familieforhold, saa skal jeg herefter være den Sidste, som henthyder dertil! Men vil det ikke være bedst for alle Parter, om Du sammenligner den Forestilling, Du har beholdt fra din Barndom om Fru Aagesen, med Menneskers Mening, som kjender hende

nærmere, og kan bedømme hendes Forhold mere upartisk? Det er let at gjøre en Kvinde Uret, men meget vanskeligt at gjøre en Uret af den Natur god igjen."

„Min Forestilling bliver den samme om end Folk have fundet for godt at vende op og ned paa denne Dames Forhold!" udbrød Viggo. „Kun for min Søsters Skyld kan det interessere mig at vide, hvad hun ansees for, thi endeel af hendes Skam falder jo tilbage paa den uskyldige unge Pige, hun har opdraget."

„Tag derud med mig imorgen! — saa tales vi ved iovermorgen! maaskee Du da har et bedre Begreb om, hvad Fru Aagesen er. Hvad hun ansees for, skal jeg sige med faa Ord. Af alle dem, der ikke kiende hende, bliver hun bedømt — som Du bedømmer hende! Men i hele hendes Omgangskreds er der ikke En, som troer andet end Godt om hende, og søger hendes Venskab som en Udmærkelse. Min egen Fader hører til hendes Tilbedere, skjøndt deres Religionsideer ikke harmonere, og han ønsker, som alle Fædre og Brødre, at hans Datter maa tilegne sig, om end kun en Skygge af den Ynde og Elskværdighed der characteriserer den unge Pige, hun har opdraget."

„Men Minona — er hun ikke meget" — udbrød Viggo, men standsede forlegen for at finde et betegnende Ord.

„Smuk!" fuldendte Otto med Begeistring. „Jo det veed Gud, hun er vidunderlig deilig! hun ligner ingen Anden, hun er ikke det mindste coquet — man skulde

næsten tro, at hun ikke lagde Mærke til den Tilbedelse, der vises hende overalt, saa naturligt er det hende at see den hele Verden for sine Fødder. Hun vilde bringe mig til at tvivle om Syndefaldet, hvis jeg nogensinde havde troet derpaa, og til at tro paa Guds Almagt, hvis jeg nogensinde havde tvivlet derpaa — thi for den, der har skabt Minona Aagesen, er intet umuligt."

„Hold inde med dine ugudelige Overdrivelser!" udbrød Viggo halvt spøgende, halvt utilfreds. „Naar alt kommer til alt, har jeg dog Ret i, at hun er meget aparte!"

„Aparte! ja som Fugl Phoenix, den eneste i sit Slags. Vistnok er der noget eiendommeligt i alt hvad hun siger, men det er ligefrem at alting tager sig anderledes ud for den, der seer det ovenfra, end seet franeden! „Overdrivelser" — see hende selv! jeg har aldrig ventet, at min Beskrivelse skulde give Dig et Begreb om det Ubeskrivelige. Gaae, see, og bliv beseiret — det er det bedste Raad jeg kan give Dig!"

„Og jeg vil til Gjengjeld give dig et godt Raad: Hvis du er forelsket i min Søster, skulde du idetmindste i hendes Nærværelse sagtne din Begeistrings vilde Flugt. Det er et underordnet Kvindehjerte, der ikke ringeagter sine Tilbedere!"

„Og tilbeder sin Elsker! jeg forstaaer dig nok — ellers Tak for Vinket. Jeg hører til den store Mængde, der offrer til Psyche, og knæler ved hendes Alters Fod for

at beskue hende i Frastand — men jeg har aldrig formastet mig til at spille Amors Rolle. Naar jeg engang faaer det fortvivlede Indfald, at gifte mig, vil jeg for første Gang i mit Liv tage Vorherres Ord bogstaveligt, og søge en Medhjælp, „der er mig liig"; at være en regjerende Dronnings Gemal er den Lykke, der mindst vilde svare til mine beskedne Fordringer."

Under denne Samtale havde de to Venner naaet Byen, hvor de skiltes ad efter at have gjort den Aftale, at følges ud paa Landet næste Dag, hvor Otto Frank vilde tilbringe den Tid i sin Faders Præstegaard, som Viggo havde bestemt til sit Besøg i Skovhuset.

Det var sildigt om Aftenen at Viggo kom hjem til sit Logi, og dog varede det endnu længe inden han kom til Ro. Det Mishag, som Læsningen af Minonas Brev havde vakt, tog til ved alt hvad Frank fortalte om hende, og dog maatte han tilstaae sig at alt, hvad han havde hørt, var godt: hun var smuk, afholdt og lykkelig! — han vilde ikke give den Tanke Rum, at han kun var mismodig over sine egne skuffede Forventninger. Kunde han være det Samme for den glimrende, forgudede Skjønhed, som han kunde blevet for den unge forladte og forsømte Pige, hvis Stilling han havde udmalet sig med saa levende Farver; En Anelse om denne Egoisme foruroligede ham rigtignok men han undertrykte den, og skjød Skylden paa Ottos latterlige Overdrivelser.

Endelig faldt Viggo isøvn, og drømte, at han laae

paa Knæ foran en meget høi, imponerende deilig Dame, som sagde: Sætter du virkelig Priis paa min Kjærlighed — saa tag den med Magt — gjør den Stærkeres Ret gjældende over mig! idetsamme forvandlede hun sig til en stor Fugl, svang sig op i Luften og svævede i Kredse omkring ham, idet hun blev ved at betragte ham med sine ildfulde, funklende Menneskeøine, og gjentog med en dæmonisk Latter: „Elsker Du mig — saa tag mig med Magt!" Men hendes Blik slog ned i hans Sjæl som et Lyn, og fortærede al dens Livskraft.

Tredie Capitel.

Hun er saa ung, som Rosens Knup,
Der viser os det stærke Røde,
Og just vil sprænge Bægret op,
For ret i Elskovs Sol at gløde.
C. Winther.

„Her seer du Indgangen til Skoven; naar du gaaer ligefrem, og dreier om ad den første Gangstie paa høire Haand, kommer du strax til Skovnymphens Bolig!" sagde Otto, idet han lod Vognen holde ved den Allee, der førte op til Præstegaarden; og Viggo gik med raske Skridt fremad i den anviste Retning, efter at have sendt et halv vemodigt Blik til den fredelige Præstegaard, bag hvis Blomsterhave Kirken hævede sig, og tusinde kjærlige Hilsener med Otto til dens Beboere.

Der var deiligt i den stille, svale Skov — men Bøgetræernes Sommerpragt, Fuglesangen og Blomstervrimlen i det friske Græs, der endnu bar glimrende Spor af Morgenduggen vakte ingen hjemlig Følelse i Viggos Hjerte, skjøndt det var første Gang efter saamange Aars Forløb, han saae den danske Sommer igjen. Som Dreng havde han tidt søgt Ro og Ensomhed i Skoven, naar den sædvanlige Ufred gjorde ham Hjemmet utaale=

ligt, og han havde kastet sig ned og skjult sit Ansigt i Græsset, for at undgaae Synet af den milde Solglands der forgyldte Bladene — Naturens hellige Harmonie fyldte hans barnlige Sind med Rædsel over alle de onde Lidenskaber der forstyrrede Freden og Tilfredsheden i hans Hjem — og i hans Hjerte.

De første Indtryk forbindes og udslettes aldrig — de følge os hele Livet igjennem, til Velsignelse eller til Forbandelse. Naar de forlængst ere i Graven, som gjorde vor Barndom lykkelig eller forbittrede den, naar vort Barndomshjem staaer øde og forladt — har Erindringen dog ikke forladt vort Hjerte, og forlader det ikke, før det ophører at slaae. Lykkelig den, der takker Gud derfor — der, idet han nærmer sig sit fordums Hjem med Henrykkelse føler hvorledes den fortrænger alle andre Tanker, alle senere Indtryk! til ham taler den gjennem Lyset, Luften — Hjemmets Luft! — Blomsterduften og Fuglesangen: „Husker du — ak ja, hvor kunde jeg glemme! — hvor glad du altid nærmede dig dette Huus, hvor din Moders milde Ansigt saa tidt nikkede til dig bag Ruden? Husker du den gamle hyggelige Dagligstue — de lange Vinterdage, I Smaae tilbragte derinde naar det sneede og blæste udenfor? Hvor sød din Moder da var, naar hun jævnede Eders Trætte med milde Ord, og altid fandt paa ny Lege og ny Beskjæftigelse, at Tiden ikke skulde falde jer lang. Kan du huske hvorledes hun om Aftenen bar dig ind i din Seng, og saae

paa dig med Øine der skinnede klarere end de lyse Stjerner paa Himlen — da takkede hun Gud for sine Børn! Men kan Du ogsaa huske hvor høit du elskede hende — du har dog aldrig elsket nogen anden saaledes! — hvordan du midt i den morsomste Leg, naar du var ude, kunde længes efter hende — og at den bedste Glæde var at komme hjem igjen!" Saadanne Erindringer er de lykkelige Børns Arvelod fra Hjemmet — deres Mødrenearv! — Men der er Andre, som hvis de kunde, vilde bortkaste Erindringen om deres Barndom, fordi den var ulykkelig, som gaae en Omvei for at undgaae Synet af det Huus, hvori deres Forældre boede, hvor de ikke saae andet end Kiv og Elendighed, hvor Fortvivlelsen fuldvoxen rodfæstede sig i deres Barnesjæle, fordi de skulde være ulykkelige i den Alder da Glæden ligger saa nær, og gribes saa let. Til dem taler Erindringen bittre Ord: Husker du med hvor tungt et Hjerte du altid nærmede dig dette Sted? hvorledes du aldrig rigtig kunde glæde dig ude, fordi du ikke kunde glemme at du skulde hjem igjen? hvortidt du saae Solen gaae ned, med det Ønske at den aldrig vilde staae op igjen, at der ingen Dag vilde følge efter denne, men altid Nat og Søvn? Hvorledes du heller, hvis du havde Lov dertil, vilde drive om paa Gaderne i det værste Vinterveir, end sidde hjemme i det uhyggelige Huus, hvor hver uventet Lyd varslede nyt Klammerie og ubehagelige Optrin?"

Det er naturligt at lignende Tanker paatrængte sig

Viggo paa Veien til hans Søsters Hjem, men han vilde ikke give efter for dem, thi det var ham indlysende at han maatte bringe sit Sind i Rolighed for med al Fornuftens og Selvbeherskelsens Overlegenhed at kunne fremstille sig for Minona. Uden at see sig om — Solen stak ham i Oinene — gik han langsomt fremad med sænket Blik, og standsede først ved Stenten hvor den smalle Gangsti ophørte. Det lille Skovpartie, der her laae udbredt for ham, var saa eiendommeligt i sin maleriske Skjønhed, at han et Dieblik stod stille og betragtede det med behagelig Overraskelse. Paa en stor aaben Græsplet, der var omgivet af de herligste Trægrupper, stod et lille straatakt Huus, hvis blanke Ruder skinnede i Sommersolens Glands. Væggen var bedækket af Evigrønt og Slyngeroser, der dannede en blomstrende Ramme om det aabne Kvistvindue, hvorfra et klart hvidt Gardin flagrede i Luften — det saae ud som et Parlamentairflag, og det Skjønne parlamenterer, Gud skee Lov! sjeldent forgjæves. Viggo nærmede sig Huset i en mildere Stemning, han maatte indrømme at ingen Kvindehaand kunde berede sine Elskede et yndigere Hjem. — Glasdøren stod aaben til den forreste Stue, der saae ud til at være de to Damers Opholdsted, thi paa Syborbet laae Haandarbeid, der nylig var forladt, og paa Skriverbordet en opslaaet Mappe med et halvfuldendt Brev, hvis fine Skrift Viggo ved første Blik kjendte! Han blev en Tidlang staaende og saae sig om, uvilkaarligt

greben af en hjemlig Følelse, men da han i det Samme fik Øie paa sin Faders Portrait, der med et alvorsfuldt, men usigelig kjærligt Smiil saae ned paa ham, var Illusionen forbi. „Saaledes smilede han til Helene Johnsen — mens hans stakkels forsømte Kone aldrig saae et venligt Blik, eller hørte et kjærligt Ord fra hans Læber.“ Denne Tanke kaldte hele hans Forstemthed tilbage! Idetsamme hørte han Helene tale i den anden Stue, og hendes Stemme gjenkaldte ham mere end noget andet, det brændende Had, den haardnakkede Mistroe, der i hans Barndom havde kjæmpet med en lønlig Beundring, som han vel kunde foragte, men ikke betvinge. Han hadede hendes Skjønhed, fordi han ikke kunde lade være at see den, hendes Elskværdighed, fordi han ikke kunde lade være at føle den, hendes Stemmes Velklang, fordi den gik ham til Hjerte. Han troede sig jo saa vis paa at al hendes Elskværdighed var Løgn og Bedrag. Men da hun nu kom ind, og med en Blanding af Tilbageholdenhed og Hjertelighed rakte ham Haanden, idet en pludselig Bevægelse farvede hendes Kinder med en stærkere Rødme, kunde ingen forudfattet Dom overdøve hans Hjertes Stemme, der sagde ham at han havde gjort denne Kvinde Uret. Havde hun modtaget ham med et Par passende og velvalgte Ord, foredragne med den Sikkerhed, der ligesaavel kan være en Følge af Øvelse, som af Værdighed, vilde han have bevaret hele sin virkelige eller indbildte Overlegenhed ligeoverfor hende. Men hen=

des Rødme, den Bevægelse hun forgjæves søgte at undertrykke, satte ham i Forlegenhed — Skammens og Usfyldighedens Rødme er saa forskjellig at selv det Øie der er omtaaget af Fordom, aldrig ufrivilligt kan forvexle den. Drengen kunde tage feil — men Manden ikke!

Helene skyndte sig at afbryde den generte Pause, som fulgte paa den første Hilsen, idet hun gik hen til Havedøren og raabte: Minona! din Broder er kommet! — og Minona traadte frem fra de blomstrende Rosenbuske. Synet af denne Psychesikkelse forjog paa engang det gigantiske Skjønhedsideal, Drømmen havde efterladt i Viggos Phantasie! Den unge Pige nærmede sig langsomt med lette Skridt, uden at løfte Øinene fra de Blomster, hun havde samlet i sit Forklæde; først da hun stod foran Viggo, saae hun op til ham med et Blik, hvori den største Forundring og Overraskelse malede sig. Hun slap i øieblikkelig Forvirring Forklædet, saa alle Roserne faldt paa Gulvet, og greb Helenes Haand, idet hendes sorte Øine spørgende vendte sig fra ham til hende. „Det er din Broder, min søde Pige!" gjentog Helene venligt. Det Indtryk, Synet af Minona gjorde paa Viggo, hindrede ham i at blive hendes paafaldende Overraskelse vaer. Han maatte sande Ottos Ord: at hun var vidunderlig deilig. Det sorte, silkebløde Haar omsluttede foran i brede Fletninger Ansigtets regelmæssige Oval, og hævede i Forening med de mørke Øine og

Diebrun Hudens klare Hvidhed. En streng Kritiker vilde maaskee savne Rødme i hendes Kinder, men det er et Spørgsmaal om ikke det Rosenskjær, der ved enhver indre Bevægelse udbredte sig over dem, vilde være mindre indtagende hvis det altid var der, da Læbernes Purpurfarve gav hende den Friskhed, man saa nødig vil savne i et ungt og deiligt Ansigt. Men hvad der ved Beskuelsen fordunklede selv de fine Træks fuldendte Formskjønhed, var det Udtryk af Barnlighed og Aandsrigdom, der gjennemstraalede dem, det var Livslyset i hendes Blik, der lod ane hvilken ubevidst Ild og Kraft, denne rige Natur gjemte i sit Dyb.

Viggo og Minona hilste hinanden med taus Forlegenhed, skjøndt hver for sig vilde givet Guld og grønne Skove for at vide et Par passende Ord, der kunde forandre Situationen uden at forraade en eneste af de Tanker og Følelser der gjennemstrømmede dem. Uvilkaarligt bøiede de sig begge for at samle Roserne op, men hvor langsomt det end gik, hvortidt en Blomst faldt paa Gulvet igjen, fik denne Beskjæftigelse dog Ende, og Minona saae saa forvirret ud da hun reiste sig af sin knælende Stilling, som om hun kun tænkte paa Leilighed til snarest muligt at slippe ud af Stuen. Helene gjorde denne Bemærkning i sit stille Sind og sagde strax: Lad os faae de Blomster sat i Vand inden de visne, og dæk saa Caffebordet i Cabinettet! din Broder har reist langt idag, vi maa ikke lade ham vente forlænge! — Med et

taknemmeligt Blik, og lettet Hjerte ilede den unge Pige ud til sine Forretninger, og Viggo blev alene med sin Stedmoder.

Lykkeligvis besad Helene et sandt kvindeligt Talent til at jævne enhver Ubehagelighed og hæve enhver Forlegenhed, denne Tryllemagt til at løse og binde Stemningen, som kun findes der hvor en overlegen Aand er forenet med et kjærligt Hjertes bestandige Ombu for Andre: Hun var selv forlegen ved denne Sammenkomst! Bevidstheden om de Tanker hvormed Viggo nærmede sig hende, drev Blodet op i hendes Kinder, thi skjøndt hun i sit Hjerte tilgav Aagesens Søn den Uret han gjorde hende, kunde hun ikke glemme den. Men da hun saae at Forlegenheden blev størst paa hans Side — selv en mindre hurtig og sikker Opfattelse end Helenes, vilde det ikke have undgaaet! — tænkte hun kun paa at han var hendes Gjæst og Minonas Broder. Man priser med god Grund den Evne at kunne tale „om noget"; men skjønner man ogsaa altid nok paa den Evne i rette Tid at kunne tale om ingenting? — Viggo paaskjønnede den for første Gang i sit Liv da Helene med en Lethed og Livlighed som om intet var forefaldet mellem dem, indlod sig i en Samtale med ham om ligegyldige Ting. Han modtog med en Slags Erkjendtlighed denne foreløbige Neutralitet, hvori han efter Behag kunde forberede sig paa Fred, eller ruste sig til Strid, thi han maatte indrømme at det havde været let for Helene at gjøre sin

øieblikkelige Seir til et Nederlag for ham. Og da Samtalen tog en interessantere Vending idet den berørte fælleds Venner, og forberedte ham paa ny Bekjendtskaber, som Helene skizzerede med en Genremalers Færdighed, begyndte han selv at blive livlig og meddelsom. Da Minona efter en temmelig lang Fraværelse kom ind igjen, opklaredes hendes Ansigt af et lyksaligt Smiil ved at see den gode Forstaaelse der herskede imellem dem, men det alvorlige, gjennemtrængende Blik, Viggo fæstede paa hende, berøvede hende strax Fatningen. Hun faldt i Tanker der var af en saa alvorlig Natur at Forvirringen tabte sig i hendes Sind, fordi Følelsen blev sat i Bevægelse.

Helene, der læste denne Bevægelse i sin Yndlings Ansigt, tænkte: Nu maa hun tale! og lod i denne Hensigt de Unge blive alene. Viggos mørke Stemning havde imidlertid faaet Overhaand! han var overvundet i eet Punct — og havde stiltiende erkjendt sin Uret — saameget mindre kunde han oversee de mange Puncter, hvori de Andre havde Uret. Men fremfor alt tænkte han paa Brevet, idet han forgjæves i dette barnlige og uskyldige Ansigt søgte Spor af den hovmodige Selvtillid i de strenge Ord. Det var ogsaa Brevet, der laae Minona paa Hjerte, da hun saae op til sin Broder, og sagde: Er du vred paa mig Viggo? — Han svarede i en Tone der ikke var fri for Bitterhed: „Hvis jeg anmassede mig Ret til at blive vred over den bestemte Maade hvorpaa

du har afviist mig, havde du ikke saa stor Uret i din Opfattelse af min Bevæggrund til at opsøge dig! Jeg er ikke kommet for at tage en Eiendom i Besiddelse eller for at gjøre en Rettighed gjældende — men for at opfylde min Pligt. Naar Slægtskabet ikke er forenet med Kjærlighed giver det ingen Rettigheder, men det paalægger ligefuldt Forpligtelser."

„Har jeg Uret mod dig? — Kan man kalde det urigtigt at tage Feil af et Menneskes Characteer og Følelser, som man slet ikke kjender. Som Barn hadede du dem, jeg elskede — og skjøndt du var min Broder betragtede jeg dig som en Fjende. Du indgjød mig paa eengang Frygt og Uvillie, fordi jeg vidste at du tænkte ondt om Helene, og tidt krænkede hende. Jeg blev glad da du forlod os — det undrede mig ikke, at du forlod din ædle, høihjertede Fader for at følge den Kvinde, der havde været lav nok til at modtage det største Offer en Mand kan bringe — og som til Tak havde gjort hans eget Hjem til et Helvede for ham — jeg havde jo altid seet dig paa hendes Partie! Jeg dømte dine Følelser efter mine egne — jeg, der var opvoxet i Glæde og Kjærlighed! Det var Uret, men hvad Begreb har et lille Barn, som jeg dengang var, om Forhold og Følelser, der er hendes egne saa modsatte. Jeg kjendte Kjærligheden i dens Gjerninger! jeg følte selv at jeg kunde gaae i Døden for Fader og Helene. Men jeg kunde ikke tænke mig nogen anden Bevæggrund

til Menneskers Handlinger end Kjærlighed eller Had. Saaledes forklarede jeg mig dit Forhold til Moder og Fader — og foragtede dig, fordi du kunde elske hende. I forekom mig som to Væsener af samme Natur, og jeg har siden den Tid altid tænkt paa dig med samme Følelse, hvormed jeg tænker paa hende.

„Og hvad tænker du nu?" spurgte Viggo, der forundret havde hørt paa den unge Piges alvorlige og indtrængende Forsvar. Nu kjendte han Brevskriverinden igjen; men hvor forskjellig var ikke hendes Tale, hvis eiendommelige Energie udsprang af en dyb Lidenskabelighed, som hende selv ubevidst satte det unge Hjerte i Flamme, fra de skrevne Ord, som kun kunde forstaaes af den, der eengang havde hørt hende tale.

Jeg tænker, svarede hun langsomt, som om hun hentede hvert Ord i sin Sjæls Dyb, at du sluttede dig til hende fordi du troede hun leed Uret, at du fulgte hende af Medlidenhed — men jeg troer ikke at du sympathiserede med hende. „Og hvad har saa hurtigt forandret din Mening?" spurgte Viggo, slaaet af Sandheden i denne Bemærkning. Taarerne traadte Minona i Øinene idet hun saae op til ham, og svarede i en bevæget Tone: „Du ligner En, som sympathiserede med alt hvad der er stort og skjønt i Livet! du ligner Fader."

Viggo hørte hende med en forunderlig Bevægelse; han var imod sin Villie rørt over den Følelse, hvormed hun talte, skjøndt han frygtede den Yderlighed hvortil

den kunde drive et saa lidenskabeligt Væsen; og han var forvirret over den totale Mangel paa Begreb om Ret og Uret, som sporedes i hendes Anskuelser, skjøndt dette Kjærligheds-afguderie gjorde Indtryk paa hans Phantasie som en Aabenbarelse fra Aandeverdenen.

Endelig svarede han: „Det var ikke godt om Menneskene kun havde de to Bevæggrunde til deres Handlinger: Kjærlighed og Had. Der vilde skee mere ondt end godt i Verden paa den Maade, selv af den Aarsag, der skulde gjælde for den gode. Du glemmer den tredie Bevæggrund, som skal regjere alle de andre: Pligten. Og du gjør stor Uret i saa ensidigt at bedømme vor stakkels Moder efter det hun var — paa samme Tid du forguder dem, der er Skyld i at hun blev saaledes. Fader skulde ikke have ægtet en Pige, han ikke elskede! det er den Slags Offere en Mand ikke skal bringe, fordi det nedsætter den Kvinde der modtager det, hvis hun veed det, og gjør hende ulykkelig, hvis hun er uvidende derom. Det seer ud som Ædelmodighed og er dog Svaghed. — Havde han virkelig tænkt mere paa hende end paa sig selv, saa vilde han alene bære Følgerne, istedetfor at handle som om det ene Offer gav ham Ret til at forsømme hende hele Livet igjennem. Han maatte heller hæve Forbindelsen for Ægteskabet, end hæve den derefter, ved at tage en ung Dame i sit Huus — en Pige som han elsker! — og overdrage hende ikke alene Husmoderens men Moderens Rettigheder! ja han maatte

hellere slaae sin Kone ihjel, og ægte den Anden — thi Characterens Ruin er værre end Døden. Hvad er det der udvikler hele det rige, dybe Liv i et Kvindehjerte? Kjærligheden! Hvad er det som gjør den Svage stærk i Opoffrelser, urokkelig i Troen, taalmodig i Lidelser — det er Bevidstheden om at være elsket! Tag den fra hende, og hun visner, som en Plante uden Lys og Luft!"

Minona saae alvorlig og tankefuld paa ham. Den Bevidsthed har hun jo aldrig havt — og hvad vilde dens Virkning været paa et Hjerte hvis Kjærlighed aldrig overgik Egenkjærligheden. Hvad var alle hendes andre Feil mod den: at hun ikke kunde elske?

Du dømmer efter hvad Du selv har seet og hvad Andre have sagt dig om hende — men du tænker ikke paa hvor vanskeligt det er at dømme om hvad en menneskelig Sjæl kunde været istand til.

„Der er Ingen, som har sagt det! den Slags Ting behøver man ikke at sige! — Hvis hun havde elsket dybt og inderligt — ham høiere end sig selv — var hans første Barn da blevet fremmed for sin Fader? Jeg siger Dig Viggo — Du vilde forstaae ham gjennem hende! Og saa vilde han kommet til at elske hende i dig. Jeg troer altid det er en Kvindes egen Skyld, naar hun ikke bliver elsket! — „Eller hendes Ulykke!" svarede Viggo. Maaskee — men en Ulykke, som kun rammer den Kvinde der er for svag og egenkjærlig til

at kunne elske. Jeg troer at Kjærligheden er en Magt! vedblev hun langsomt idet en Purpurrødme bedækkede hendes Kinder — jeg troer at den er almægtig! „Hun elsker allerede selv!" tænkte Viggo med en Slags Misundelse, som han ikke kunde forklare sig. Mener du den menneskelige eller den guddommelige Kjærlighed? spurgte han, idet han fæstede sine Dine med et saa forskende Blik paa hendes Ansigt, at hun følte dets Virkning gjennem de nedsænkede Dielaag. Jeg mener den menneskelige Kjærlighed, der er guddommelig! den anden kalder jeg slet ikke Kjærlighed!' svarede hun, undselig over den Ubehjælpelighed hvormed hun udtrykte en Tanke, der forekom hende saa soleklar at hun ikke kunde begribe hvorfor Viggo spurgte derom.

„Troer du da at al sand og ædel menneskelig Kjærlighed — at Kjærlighed mellem Mand og Kvinde f. Ex. er af samme Natur som Guds Kjærlighed?" Ja det forstaaer sig — der er kun een Kjærlighed — Lyset kommer fra Himlen. Men hvorfor spørger du derom? Viggo smilede muntert. „Jeg frygter for at gribe dig i Kjætterie.— du hylder jo aabenbart pantheistiske Grundsætninger!" Panteistisk — hvad vil det sige? spurgte hun endnu mere forundret, men smittet af Viggos gode Lune." Pantheisme er Læren om den menneskelige Almagt, og Menneskets Enhed med Gud --- hvad siger du til Anklagen? Jo! saa er jeg vist Pantheist! — jeg har aldrig tænkt derover! svarede hun med et henrivende

Emiil. Men hvad gjør Pantheismen med det mysterieuse Helvede? „Kort Proces — det har aldrig været til!“ Saa er jeg Pantheist med Liv og Sjæl — det var morsomt!

Om Viggo end ved nøiere Eftertanke ikke vilde have fundet sin Søsters Fritænkerie ubetinget „morsomt“, var han dog ikke i dette Øieblik stemt til at forarges derover. Ligeoverfor den unge, smukke og elskværdige Pige, der stod ham saa nær, og dog var ham saa ny som den første Kjærlighed er Menneskehjertet, — der paa engang var saa hengiven og saa jomfruelig, saa barnlig — og saa dybsindig, var Tanken om Helvede langt fra hans egen Sjæl, og det undrede ham ikke at det maatte være et Mysterium for hendes. Ingen af dem var tilbøielig til at vende tilbage til den alvorlige Gjenstand, deres Samtale var gaaet ud fra — de Følelser hvormed den var begyndt, trængtes tilbage af det ny, levende Indtryk de gjensidigt gjorde paa hinanden — og ingen af dem mærkede Forandringen! men de var lykkelige ved den.

Viggo blev ved at spørge Minona, ikke for at modsige hende, men for at høre hende tale; og overrasket over den Betydning han gav hendes Ord, fik hun selv for første Gang en Anelse om den Skat hendes dunkle, men rige og dybe Tankeliv gjemte. Hun saae forundret op til ham, som til en Troldmand der efterhaanden som hun frygtsomt udtrykte sin Følelses Bevidsthed i Ord, forvandlede den til Tanker. „Hvilken Rigdom maa der

ikke være i hans egen Sjæl, siden han kan finde saameget i min, som jeg selv ikke drømte om at eie!" tænkte hun med Beundring.

Men skjøndt Viggo lod sig henrive af det første uimodstaaelige Indtryk af Minonas Elskværdighed, var han ikke beseiret! den stærkeste Fordom hvormed han nærmede sig dette Sted var kun et Dieblik glemt, men vaagnede saameget heftigere. Da Helene kom ind, forsvandt Smilet paa hans Ansigt — det fortrød ham at han havde befundet sig saa vel i hendes Huus. Hans pludselige Forstemthed frembragte en lignende Stemning hos de Andre; Minona vendte sig fra ham, og begyndte at hviske til Helene med indsmigrende Omhed. Det ærgrede Viggo, og idet hans Misforneielse røbede sig i hver Mine nærmede han sig Helene for at afbryde Minonas fortrolige Meddelelse, og begyndte en Conversation med en kold og afmaalt Høflighed der var meget forskjellig fra hans sædvanlige Maade at tale paa, og ingen Gjenklang fandt i Helenes milde og velvillige Svar. Minona var forundret og bedrøvet, men hendes Stolthed, der altid opflammedes naar der blev gjort nogen, hun elskede, Uret, kom hende tilhjælp. Hun bemægtigede sig Conversationen paa Helenes Vegne, og mødte ham nu med samme Kulde — men større Fiinhed, med større Selvbeherskelse — men samme skjulte Bitterhed. Nu forstod Viggo hvilken Aand der havde besjælet hende da hun skrev Brevet! „Vil hun tvinge mig til at antage

en fortrolig Tone med Helene? stiller hun Betingelser? Er det Coquetterie eller Vrede?" tænkte han idet han betragtede hende med et gjennemborende Blik — hun saae ud af Vinduet og gjorde en ligegyldig Bemærkning om Veiret, men da hun idetsamme fik Øie paa Otto Frank og Virginie, der kom gaaende ad Skovstien, forsvandt hendes Damevæsen ligesaa hurtigt som det var paataget, og hun løb med et Glædesudbrud ud at modtage dem. Havde Minona været coquet, vilde hun fuldendt sin Hævn ved at vedblive i sin Damerolle ligeoverfor Viggo, saalænge Otto Frank var tilstede; det følte han, og iagttog hende med en Blanding af Tvivl og Smerte da hun omfavnede Virginie og med en yndig Venlighed rakte Otto Haanden. Men idetsamme nærmede hun sig, saae op til ham med et bedrøvet, bebreidende Blik, der gik ham dybt til Hjerte, og strakte tvivlraadigt Haanden ud imod ham — han trykkede den heftigt. „Viggo! det er ogsaa dine Venner!" udbrød hun med sin naturlige bløde, kjærlige Stemme, idet hun førte ham hen til dem. Han var afvæbnet — og lykkelig. Der var hele den øvrige Dag noget hjerteligt og varmt i hans Væsen, som rigtignok viste sig meest naar han talte til Minona, men som dog udstrakte sig til Enhver, han kom i Berøring med. Virginie Frank følte det, og fandt ham endnu elskværdigere og mindre indesluttet end han havde været som Dreng, og Otto glædede sig over at hans Spaadom var gaaet i Opfyldelse. „Viggo er ganske forelsket i

Minona!" hviskede han til sin Søster. Det maa du ikke sige — det lyder saa underligt! udbrød hun — hun vidste ikke hvorfor disse Ord mishagede hende saameget. „Du skal ikke tage det bogstaveligt lille Virginie!" svarede han med høi Latter, og gik sin Vei.

Da de Deputerede fra Præstegaarden havde udført deres Hverv, at invitere Aagesens til næste Dags Aften, begave de sig paa Hjemveien, fulgt af Minona og Viggo, som fornyede gamle Barndomsminder med Virginie, mens Otto talte med Minona — langt mindre overspændt end han talte om hende. Ved Kirkegaarden, hvor de skulde skilles ad, saae de en ung sørgeklædt Dame der hurtigt forsvandt bag Træerne. „Saae du Tyra?" udbrød Minona. „Den stakkels søde Pige — hun bliver ved at see saa daarlig ud!" svarede Virginie. „Hvem er den stakkels Tyra? — hun har en smuk Figur!" spurgte Otto. „Frøken Falk, som kom hertil i Vinter — har du ikke hørt os tale om hende?" „Nei, men det skal interessere mig meget at faae at vide hvorfor hun er en Stakkel." Hun mistede sit eneste Barn, den sødeste lille Pige, i Mai! udbrød Virginie naivt, i en bedrøvet Tone. Otto brast i Latter: „Det var rigtignok en fatal Historie! Men allerhelligste Virginie — hvorledes har Du gjort Bekjendtskab med en Frøken der har havt Leilighed til at miste sit Barn?!" Virginie blev blussende rød, men svarede i en sikker, skjøndt bevæget Tone, idet hun saae paa ham med et fortrydeligt Blik: „Du faaer hende

maaskee at see hjemme imorgenaften! saa maa du selv bedømme om det er retfærdigt at tale i den Tone om Tyra. Til mig maa du idetmindste aldrig gjøre det — det bedrøver og fornærmer mig!" Otto udbrød angerfuldt, maaskee mere truffet af Minonas Blik, end af Virginies Ord: Er du vred, min Helgen? Saa see Gud i Naade til mig arme Synder! Søde Virginie, tilgiv mig og vend atter dit milde Ansigt til den Angrende! — Jeg reiser mig ikke før du har tilgivet og tilsagt mig din Forbøn i Himlen. Ora pro nobis, sancta Virginia! Med disse Ord kastede han sig paa Knæ paa den støvede Landevei. Virginie svarede smilende: Jeg maa skynde mig at give dig Aflad — ellers behøver jeg selv Aflad fordi Fader maa vente paa Theen! Jeg skal nok bede — Minona om Forladelse paa dine Vegne! de sidste Ord hviskede hun sagte. Otto truede ad hende med Fingeren, tog i en Hast Afsked med Viggo og Minona, og gik med sin Søster til Præstegaarden.

Om Aftenen da Viggo sad i Haven hos Helene og Minona, faldt Talen paa Franks. Minona glædede sig over at han fandt Virginie smuk. „Og hun er saa god! Du skulde see hvorledes hun forstaaer at omgaaes de Fattige — jeg kan ikke begribe hvor hun faaer den Forstand fra, til at raade og hjælpe dem! Jeg glemmer aldrig den første Gang jeg saae Virginie! Jeg havde hørt Tale om den hellige Præstefamilie, og jeg tænkte mig hende alvorlig og høitidelig, som de Fleste af dem

er. Jeg var forberedt paa at hun vilde tale om Verdens Forfængelighed og Djævelens Snarer — og jeg ventede mig slet ingen Glæde af det Bekjendtskab. Saa hørte jeg en Morgen den deiligste Sang i Skoven — de meest hjertegribende og glædelige Toner, der passede til den friske Sommermorgen, saa jeg maatte synge med i Hjertet og Tankerne. Jeg løb til Vinduet, og saae hende gaae over Engen. Hun lignede sin Sang — man bliver glad ved at see hende, som ved at høre den. — Hun gaaer tidt samme Vei naar hun besøger de Fattige, og altid synger hun disse deilige Melodier. Jeg troede at det var Kjæmpeviser, Sange om Seir og Kjærlighed — og saa hørte jeg at det er Psalmer. Frank har indført dem her i Kirken! Det er noget andet end de sædvanlige Melodier, der er saa langtrukne at man kunde synge hele Psalmen, i den Tid Orgelet bruger til en Linie.

Viggo, der var vant til den katholske Kirkemusik var enig med hende i at fordømme Psalmesangen i vore almindelige Kirker. „Hører Pastor Frank egentlig til de Hellige?" spurgte han. „Man siger det jo, men jeg siger at han mere ligner en Mand end en Helgen," svarede Minona.

Helene tog Ordet: Meningen er meget deelt om Pastor Frank. Blandt Præsterne ansees han af nogle for en Sværmer, af andre for en Fritænker og Oprører. Hans Menighed elsker ham! og jeg har heller aldrig hørt

nogen Præst der synes saa besjælet af en overmenneskelig Aand, naar han forkynder Guds Ord. Men han blander ikke, som de Hellige, Christendommen ind i hvert Forhold og hver Samtale i det daglige Liv, og endnu mindre søger han at holde den i Dunkelhed, ved at undertrykke og fordømme Tvivlen, der kunde føre til en Undersøgelse. Frank er en usædvanlig frisindet Mand, og de der ikke dele hans Tro, maatte ønske at de deelte hans Troskab og Sandhedskjærlighed! —

„Det forekommer mig dog at en christen Præst er for frisindet, naar han directe eller indirecte giver den Vantro Medhold, som undergraver Kirkens Grundvold, og aabenlyst søger at styrte den."

Frank giver ikke Vantroen Medhold! paa rette Tid og Sted gjør han kraftig Modstand. Af en Flok søvnige Kirketrælle har han skabt sig mange begeistrede Tilhængere, der kjæmpe med som Frivillige i Religionsstriden — istedetfor at de andre Præster i det Høieste ved at benytte sig af den almindelige Sløvhed og de brugelige Bedøvelsesmidler, hindre en Flok ligegyldige Christne i at gaae over til Fritænkerne. — Er det ikke bedre for Kirken at trues af et aabenlyst Angreb, end at undergraves af Rotter og Muus? Var jeg Christen, vilde jeg heller see Templet falde for Fjendehaand, end at det skulde forraades af Præsterne og Menigheden. — „Hvis De var Christen, vilde De ikke tale som om den maatte falde!" Jo, jeg vilde ligefuldt ansee et Fald for sand-

synligt, men saa vilde jeg troe paa dens Opreisning i en bedre og sandere Form. Som „almindelig" kan den ikke bestaae, thi det er en Indbildning som Oplysningen maa tilintetgjøre — den christne Tro er ikke almindelig, men yderst sjelden. „Venter De at Oplysningen skal tilintetgjøre en Magt der har bestaaet i saamange Aarhundreder, saa tager De feil. Den kan gjøre de Svagtsynede blinde — men den kan ikke berøve Solen en Straale af dens Glands. Man har et gammelt Ordsprog: Der er en Sol paa Himlen, hvorvel den Blinde ikke kan see den."

Og det er fra den, al sand Oplysning udgaaer. Men jeg er ikke den Eneste, der tvivler om at Aandens Lys kun er at finde i en forældet Statsinstitution, i Bygninger, som Menneskehænder har opført, i Symboler paa hvis Kraft de Færreste troer og hvis Virkning endnu sjeldnere føles — eller i et gammelt Skrift, hvori vistnok dybe og guddommelige Sandheder staae skrevne, men hvis Grundidee strider mod Fornuften, ligesom dens Bud strider mod Følelsen, og ikke kan opfyldes af noget Menneske! Vil man troe det — saa maa man troe blindt — er det den rette Sol, som kun kan sees af den Blinde. Jeg har selv været Christen, ligesom de fleste Andre! jeg troede hvad der blev mig sagt, fordi jeg ansaae det for syndigt at tvivle. Det undrede mig rigtignok at Vorherre kunde straffe Eva saa haardt for en Ulydighed, der i menneskelige Øine kun var en tilgivelig

og høist naturlig Svaghed — men jeg betragtede det som et Beviis paa hans Hellighed, og troede fuldt og fast paa Syndefaldet for mit Vedkommende — thi jeg vidste meget godt at jeg vilde have gjort det Samme i Evas Sted. Men denne Bevidsthed hjalp mig ikke — jeg var resigneert med Hensyn til min Slethed, siden jeg ikke engang kunde sørge derover; og naar der først gik et Lys op for mig med Hensyn til Synden — tænkte jeg — vilde Christus jo nok hjælpe mig. Men Lyset kom — og viste mig alt anderledes i og om mig — jeg saae ikke Synden og Fordømmelsen og Døden — som jeg havde gaaet og ventet paa — men Livet, og Glæden i deres første Oprindelse: Kjærligheden. Den Magt, jeg blindt havde overgivet mig til, fordømte mig! Verden fordømte — det undrede mig ikke! Men den Gud der kalder sig „Kjærlighed," fordømte min Kjærlighed. Jeg vilde ikke lade mit Liv rives fra mig! Jeg maatte see om Dommen var retfærdig. Saaledes blev jeg Tvivler. For første Gang tog jeg Bibelen i Haanden for at undersøge den, og ved det første Bud: Du skal elske — der standsede jeg allerede. Jeg tænkte: Den, der fordrer Kjærlighed — veed ikke hvad Kjærlighed er. Jeg grundede længe derover, men uden at komme til andet Resultat. Og hvem vilde Skriften da at jeg skulde elske? „Gud" — det gjorde jeg før han befalede det inderligere end efter at jeg grublede over dette Bud! „Min Næste" — den Masse Mennesker, hvoraf jeg kjender

saa, og synes om de Færreste? — det er umuligt, hvis min Smag ikke skulde forandre sig meget! eller menes der dem, som staae mit Hjerte nær — saa er det Bud overflødigt. Men naar der fordres at jeg skal elske mine Fjender og forlade min Elskede! — saa giver jeg mig fortabt. Naar Skriften forlanger det Umulige af os paa Guds Vegne, saa troer jeg den er uægte — saa lægger jeg den tilside og følger mit Hjertes Stemme! Saaledes blev jeg Fritænker! —

Viggo følte godt at Helene ikke uden Hensigt gav Samtalen denne Vending: hun vilde give ham Leilighed til at bekjæmpe hende i Aarsagen til det Forhold, han saa bittert bebreidede hende, da han ikke uden at fornærme hende kunde fordre Regnskab for Virkningen. Han benyttede sig ogsaa af dette Vink, og søgte at fælde hendes Grundsætninger, uden at saare hende. Disputen blev ivrig, men ikke bitter! Hun havde Kjærligheden og Enthusiasmen paa sin Side — han havde Pligten og Retfærdighedsfølelsen paa sin — og da der var gode Kræfter i Bevægelse paa begge Sider, endte Striden med at de havde lært at agte, men ikke formaaet at overbevise hinanden.

Da Viggo var alene paa sit Værelse, tænkte han med Forundring paa hvor hurtigt den Følelse han havde næret i Aar og Dag, var svundet ind til intet. Imellem ham og Helene var der nu kun en Meningsforskjel! Men hans Sind var bevæget af saa forskjellige Følelser,

og beherſket af ſaa ſtærke Indtryk, at hans Tanker ikke længe dvælede ved dette Punct. Han ſaae ſin Fortid fjerne ſig mere og mere — men han ſaae det ſnarere med Forundring end Smerte, thi Øieblikket var rigt paa glad Forhaabning og halvbevidſt Lykſalighed, ſom han havde fundet der, hvor han mindſt ventede det. Minona havde taget Fortidens Plads i Beſiddelſe — ſelv om den havde været ligeſaa riig paa glade Erindringer, ſom den var opfyldt af ſørgelige, vilde han ikke kalde den tilbage.

Fjerde Capitel.

Nu staaer hun som hiin første Kvinde
I Paradisets Jubelsal,
Og hører Gud i Skovens Kroner
Og i Cherubens Hymnetoner.

Ingemanns „Blanca".

Det var en smuk og livsfuld Scene, der næste Aften viste sig for enhver, som gik forbi Præstegaardens Have; var der hændelsesvis en Maler iblandt dem, vilde han ikke fortsætte sin Gang før han havde optaget en Gjenpart af dette landlige Genremalerie i sin Skizzebog. Paa den grønne Plads foran Huset beskjæftigede et Selskab af unge Herrer og Damer sig paa forskjellig Maade: nogle spillede Ring eller Fjerboldt, andre sad i en Gruppe i Græsset, indviklet i en høirøstet og livlig Samtale, mens dog et Par unge Piger var for beskjæftigede med at binde Lykkekrandse af Græsstraae, til at tage Deel i den almindelige Underholdning. Til Ære for det nittende Aarhundredes Oplysning blev deres Overtro ubarmhjertigt spottet — men det slette Exempel smitter! inden faa Minutter havde den oplyste Ungdom bemægtiget sig alle de Gaaseurter, der var at see, for at lade sig spaae af de fine Blade, og nu blev der en Spørgen, baade aaben-

lys og stiltiende, en Jubel over de smaae Propheters gunstige Svar, en Gjætten, der bragte mange Kinder til at blusse, og Oine til at straale. De glade Stemmer, der søgte at overdøve hinanden, de Spillendes Udraab og den ungdommelige Latter afbrød Sommeraftenens Stilhed uden at disharmonere dermed. Naturen havde ikke glemt sine lykkelige Foraarsmorgener — den smilede til Menneskeungdommen, ikke med en udlevet Sceptikers bittre Spot, men med en kjærlig Moders Sympathie.

To unge Piger holdt sig for Oieblikket udenfor denne muntre Kreds — to Skikkelser der, trods Afstanden og den dunklere Belysning ikke vilde undgaae Malerens Opmærksomhed; det var den unge Vertinde, som var beskjæftiget ved Thebordet, der stod dækket udenfor Havedøren, og Tyra Falk, som sad paa en Havestol ved Siden af hende, begge fordybede i en hviskende Samtale. Virginie maatte sees ved Siden af Minona, for ikke at kaldes smuk, og man kunde under ingen Omstændigheder betragte hende uden Glæde og Velbehag; vel besad hun ikke Minonas ideale Skjønhed og feeagtige Ynde, men en uskyldig kvindelig Sjæls hele ubeskrivelige Elskværdighed havde afpræget sig i hendes feilfrie Former og i hendes Væsens stille Harmonie. Man følte at intet haardt eller bittert Ord kunde have besmittet disse bløde Læber, at ingen Lidenskab havde flammet i disse klare Oine, hvis milde Blik lyste uden at brænde. Farverne svarede til Formen: der var ingen blændende Contrast — den fine Teint, det rige

lysebrune Haar, de kun lidt mørkere brune Øine gav hendes Skjønhed en beskeden Colorit, der fuldendte Harmonien. — Tyra var den fuldkomneste Contrast til sin Veninde: Hendes Personlighed bar Præget af en vild, men mægtig Aand, der kun tæmmes af et endnu mægtigere Hjerte. Hendes Ansigt hørte til den Classe, der kaldes „interessante“ fordi man ikke kan kalde dem stygge og ikke tør kalde dem smukke, men allermindst kan lade være at lægge Mærke til dem. Den unge Piges Venner sige: „Hun har et interessant Ansigt!“ og hendes Veninder svare: Ja, men hun er ikke smuk. Men Tyras Ansigt var mere end interessant — det var udmærket: skjøndt hendes Former endnu ikke havde mistet Barndommens Blødhed og fine Afrunding, havde Livets Alvor allerede paatrykt Panden sit Stempel. Man saae at Stormen havde suset hen over denne unge Blomst, og bøiet dens Krone til Jorden — uden at knække den. Der var en seirende Opreisningskraft i hendes Sjæl, og hun var sig den bevidst! det saae man paa hendes Øine, i hvis dybe Grund en forunderlig begeistret Glæde triumpherede over en Sorg, der var undertrykt men ikke tilintetgjort. Dette Blik var stolt, det var skjønt — men Ydmygheden manglede. Den, der forstod det, frygtede et Fald efter denne Seir. Hele Tyras Ydre stemmede overeens med dette Udtryk: den ranke, smidige Skikkelse, der imponerede ved sine utvungne Bevægelser og sin frie Holdning — hendes Træk, der var marquerede uden at være skarpe, indtagende uden at være smukke —

Smilet, hvorpaa man — hvor kjærligt det kunde være — tydeligst saae, at hun ikke alene havde liidt, men liidt Uret — alt tjente til at forstærke Indtrykket af hendes ualmindelige Personlighed, og den fik et fremmed Præg, som strax indtog de Fleste imod hende, her, hvor ualmindelig tages ensbetydende med unaturlig, ved hendes zigeuneragtige Farver: Haaret, der i naturlige Lokker faldt ned om Halsen, var kulsort, og Øinene havde en dunkel, natlig Glands, hvorved deres staalgraa Farve tidt blev forvexlet med sort, hvilket ogsaa almindeligere findes forenet med en saa afgjort brunet Teint. Hvis Maleren, ligesom jeg, var i Begreb med at udkaste et Billede af disse to unge Piger, uden at have lagt Mærke til en Gruppe af ældre Damer, der sad omkring et andet Bord i faa Skridts Frastand, vilde han blive ubehagelig forstyrret ved Lyden af en raa, udfordrende Stemme, hvormed Tyra pludselig blev tiltalt af en gammelagtig Dame, der indtog Hæderspladsen i den broderede Lænestol. „Jeg seer De har Sorg, Frøken Falk! har De mistet nogen af Deres Slægtninge?" Ja! svarede Tyra roligt. Jeg mistede min lille Pige i Foraaret — jeg troer ellers at Deres Naade har seet mig siden den Tid. „Det er sandt — nu husker jeg — Barnet, De havde hos Dem. Jeg troede ikke hun var af Deres Familie!" vedblev Baronessen med særdeles Eftertryk. Tyra reiste sig uvilkaarligt op, og svarede idet hun saae sig om med et alvorligt og stolt Blik: Lille Johanne var mit eget Barn! det troede

jeg ingen her tvivlede om! — „Ja saa! det var rene Ord for Pengene!" udbrød Baronessen med en kort, raa Latter. „Frøkenen er altsaa hemmelig gift?" Hvis jeg havde nogen Hemmelighed, er jeg vel den af hvem man sidst skulde vente Oplysning derom, selv om jeg blev spurgt af En, der er mine Forhold mindre uvedkommende end Baronesse Trampe! svarede Tyra koldt, idet hun igjen satte sig hos Virginie. En Pause fulgte, hvori Baronessen betragtede hende med gjennemborende Blikke.

Pastor Frank, der havde talt med Helene, gik imidlertid hen til Tyra Falk og tog Plads paa en Havestol ved Siden af hende: „Jeg har neppe faaet hilst paa Dem, kjære Frøken Falk, og dog er jeg Dem Tak skyldig, fordi vi endelig sees iaften. Vil Bjerget ikke komme til Mahomed, saa maa Mahomed jo komme til Bjerget —, men det er en daarlig Prophet, der forlader sin Menighed for sin Fornøielses Skyld!" Siig for min Skyld! udbrød Tyra med dæmpet Stemme — det kan jeg forstaae. Hvis jeg ikke havde Dem og Virginie, vilde mit Liv rigtignok tidt — i Øieblikket forekomme mig tomt og øde, siden lille Johanne døde! — „Maa jeg lave Deres Thee til, Frank?" spurgte Baronessen, der havde flyttet sig hen til samme Bord. — „Tak, Deres Naade! — De slutter Dem formeget inde Tyra! Deres Humeur og Helbred lider derved, og — hvad værre er — Deres Kræfter gaae tilspilde. Det gaaer ikke an! Jeg siger Dem, det er ikke godt, at Mennesket er alene!" Alene — nei, det var

Dødens Savn, uden Dødens Glemsel! Men jeg er ikke alene — jeg har jo Venner — De seer selv at jeg slutter mig til dem, Gud veed, at jeg paaskjønner dem! Een Ven er bedre end tusinde Bekjendte — dem søger jeg ikke. Troer De virkelig, at det Savn, jeg ikke altid kan undertrykke — Savnet af et elsket Væsens Nærværelse —, kan udfyldes ved Adspredelse, hvori mit Hjerte ingen Deel har? „Hvem siger, De skal adspredes? Jeg siger, De skal tage Dem sammen. De skal ikke flyde med Strømmen, og tilegne Dem en overfladisk Kundskab om hvad Mennesket seer ud til at være —, De skal gaae tilbunds i Dybet og hente ægte Perler frem for Dagens Lys, til Glæde for Dem selv og andre. Da vil De see, at Menneskeheden er en Ven, som det er værd at leve for og at leve med." — Tyra saae forundret paa ham: De anviser mig en Kunstners Kald. — „Er Theen sød nok, Hr. Pastor?" spurgte Baronessen med et sønderknusende Blik paa Tyra. „Fortræffelig, Deres Naade! — „Ja, om nu saa var! De har rige Evner, Tyra! — er det aldrig faldet dem ind, at De ikke har faaet dem for Deres egen Skyld alene? At den, der har meget, ogsaa skal give meget?

Nei! svarede hun langsomt og tankefuldt — ikke paa den Maade. Jeg har modtaget saameget, at jeg ikke tør tænke paa Gjengjeld! Mit hele Liv er en Kjærlighedsgave, — skulde jeg give den tilbage? — Andet har jeg ikke! — Præsten saae mildt paa hende, og svarede: Gud, der gav Mennesket Livet, har sagt til Men=

nestet: „Giv mig dit Hjerte." „Gjør det Barn — giv det i hans Tjeneste!" Det kan jeg ikke! udbrød hun med Energie. „Kan De ikke? Hvorfor ikke?" — Jeg har givet det — til Idealet! tilføiede hun sagte.

„Ligesaa gjerne kunde De kaste Deres Hjerte i Peblingesøen, som lade det gaae iveiret med den Luftballon! Gud veed hvilken Slags Misfoster af en Forestilling, De selv forbinder med den Snak! Hvad jeg og enhver christen Sjel forstaaer ved Idealet — naar man endelig skal bruge det moderne Udtryk — det er Guds Søn, der blev Menneske for at fornye Gudsbilledet i den faldne Menneskeslægt. Vilde De aabne Deres Hjerte for det Ideal — saa gjerde De Englene i Himlen en glad Dag — og De selv vilde styrkes til al god Gjerning paa Jorden. Men et Ideal, der tillukker Deres Hjerte for alt det Gode i denne Verden, og bereder Dem Død og Fordømmelse i den anden — det advarer jeg Dem for, som en Ven. Hengiv ikke Liv og Sjæl til det Phantom! kunde De trænge igjennem den smukke Ydersíde, saa vilde De finde det hult og tomt, som Ellefolket i de gamle Viser". Han havde talt med overordentlig Iver, og reiste sig for at gaae; men Tyra, som trods den Bevægelse, hvormed hun hørte paa hans heftige Tale, ikke kunde undertrykke et Smiil, reiste sig ligeledes og sagde, idet hun greb hans Haand: Kjære Pastor Frank! vær ikke vred paa mig og mit stakkels Ideal — jeg beder om Amnestie for os begge! Det tillukker ikke mit Hjerte for

alt det Gode, der findes i denne Verden — men det forsoner mig med det, som ikke er godt! det har lært mig ikke at hade mine Fjender! Jeg er ingen Martyrnatur, der kan leve for at gavne og oplyse dem, der miskjende og foragte mig. Jeg vil helst gjengjælde ondt med ondt, og Spot med Had! Men det maa De tro, at mit Hjertes Ideal har frelst det fra Fortvivlelse, Vantro, Menneskehad — og givet mig Haab og evig Glæde istedet. O, om jeg ikke maatte takke det for andet —, saa var jeg det dog i Liv og Død Tak skyldig for det Onde, jeg ikke har gjort! — Hun talte med saa varm og oprigtig Begeistring, at Franks Ansigt antog et formildet Udtryk, idet han halvt i Spøg halv alvorlig svarede: „Naa, lad os da slutte Fred! Jeg faaer vel lade Deres Ideal være i Ro, siden jeg ikke veed, hvilke farlige Planer det hindrer Dem i at udføre. Men naar Deres Ideal svigter — husk da paa mit!"

Han gik hen til Helene, og sagde: „Det er Skade, at Tyra Falk har bygget sit Huus paa saa løs en Grund! naar den brister, gaaer en riig og herlig Natur tilgrunde". „Den Pige behersker Alt — selv Sorgen" svarede Helene blidt. „Kan man tro at det Haab er bygget paa en løs Grund, som Døden ingen Magt har over? — Men Frank rystede paa Hovedet: Jeg frygter at hendes Haab er en Blomst uden Rod! Den overspændte Begeistring, som har holdt hende oppe i Sorgen, volder mig Gru. Hvis hun havde bukket under — kunde hun opreises;

men nu vil det Slag, hvorfor hendes Ideal falder — hvis hun ikke har andet i Himmel eller paa Jord at holde sig til — blive hendes Død. Jeg ønskede derfor at vække hendes Interesse for et andet, jordisk Formaal — havde hun fæstet Rod i dette Liv, vilde hun endnu kunne frelses. Men det nytter ikke at forsøge derpaa.

Baronessen nærmede sig nu med en vis Høitidelighed, og sagde idet hun tog Plads ved Siden af Frank: Veed De hvad! det undrer mig meget at De, selv i Ironie, vil tale saaledes med Frøken Falk efter hendes scandaløse Opførsel her idag! — „Det er ikke første Gang at vor forskjellige Opfattelse af Livet fører til Dispute mellem os! Men det undrer mig, at Deres Naade, som altid respecterer Meningsfriheden for mit Vedkommende, og forlanger den respecteret for Deres eget, ikke indrømmer Frøken Falk samme Ret. Skal man have naaet en vis Alder, eller være i Besiddelse af en vis Rang — være „Deres Naade“ eller „Deres Høiærværdighed“ for at blive deelagtig i Troesfriheden?“ — Her er ikke Tale om Frøkenens Tro eller Meninger, men om hendes Væsen og Gjerninger — om det skal taales, at hun her i en Præsts Nærværelse tilstaaer sin skammelige — Frank afbrød hende alvorligt: „Deres Naade har Talefrihed — det forstaaer sig! Men hvis De bliver ved at tale i den Tone, benytter jeg mig ligeledes af min Frihed, og gaaer min Vei! Jeg har Tyra Falk kjær — jeg kjender Omstændigheder ved hendes Historie,

som hun naturligviis ikke gjør Enhver Regnskab for —, og det skulde gjøre mig inderlig ondt, om jeg maatte taale at hendes Opførsel blev kaldet scandaløs. Hun har forbrudt sig mod en Lov, som hun aldrig frivilligt har underkastet sig — Det kan man ikke med Billighed fortænke hende i. Ægteskabets Sacramente er en christelig Institution, som kun har Gyldighed for Kirkens Børn, og hun er ikke Christen af Hjertet. Jeg priser hende, fordi hun har frasagt sig et Misbrug, der er almindeligt fordi Loven giver det Medhold; thi naar Loven er saa jammerlig, skal man heller følge sin egen Fornuft end vedblive at trælle under den! Og hvad Scandalen angaaer, da kan selv den Uskyldigste vække Forargelse, naar Folk i Mangel af bedre er beredt til at forarge sig over ingenting — men hvem træffer saa Forbandelsen?"

Han talte saa strengt og alvorligt, at Baronessen blev forvirret; men hun svarede endnu mere forbittret: „Da er De virkelig den første Præst, som jeg hører forsvare Fritænkerie og Løsagtighed — for at nævne Tingen ved dens rette Navn — Tugthuusfangerne og Ladegaardslemmerne vilde vist sende Dem en Takadresse, hvis de kjendte Deres Bestræbelse for at sikkre dem deres Frihed og Berettigelse ligeoverfor Loven"! — Frank svarede med et Smiil: Det var et Misgreb, som vilde ydmyge mig mindre, end om Pharisæerne helligholdt mit Jubilæum med et Festmaaltid.

„Det undrer mig, at De, som Præst, vil undskylde

Frøken Falk med hendes Mangel paa Christendom!" sagde en gammel orthodox Dame i Selskabet. „Hvad man end dømmer om denne forunderlige Følge af hendes Vantro, bliver Aarsagen dog altid lige beklagelig."

„Ja, deri er jeg ganske enig med Dem, kjære Frue." svarede Frank ivrig. „Ingen kan beklage hende mere end jeg! Som Christen holder jeg det visselig for den største Ulykke at være blind for vort hellige Evangeliums Sandhed — men den største Ulykke er ikke ensbetydende med den største Skam. Og ligeoverfor de Ulykkelige som for de Brødefulde have vi to Ord af Skriften at mindes: dømmer ikke."

Mens en Dispute saaledes udspandt sig mellem Frank og de tilstedeværende ældre Damer, der alle, paa Helene nær, betragtede hans frisindede Tænkemaade som et Forræderie mod Kirken, ja mod hele Samfundet, gjorde de Unge mange intet mindre end smigrende Bemærkninger om den gamle Baronesse, der ikke stod høit i deres Gunst. Den Ugeneerthed, hvormed hun udtalte sin Mening om hver især, ligesom hun paa Udstillingen kritiserede Malerierne, havde skaffet hende mange Fjender — hvilken ung Pige vil see sin Skjønhed underkastet offentlig Examen?! — „Baronessen seer paa Dig, som om hun vilde kjøbe Dig, Minona!" sagde en ung Pige, idet hun opfangede det Kjenderblik, hvormed den gamle Dames graa Øine fulgte hver Bevægelse af Minonas lette Skikkelse. „Pygmalion kan ikke mere brændende

have ønsket Marmorstøtten Liv, end hun ønsker at Frøken Aagesen skulde forvandles til Marmor, og flyttes hen blandt Kunstværkerne i Thorvaldsens Museum!" bemærkede Otto Frank. „Tag Dig iagt, at hun ikke bortfører Dig, for hemmelig at lade Dig bringe til Kunstkammeret som en Foræring fra Baronesse Trampe! Gud veed hvad hun vilde sige, dersom jeg tilbød hende min Næse, som frivilligt Bidrag til samme patriotiske Øiemed?!" udbrød en fortøiet Brunette, hvis antigræske Næse ved første Møde blev en Gjenstand for Baronessens ufordulgte Foragt. Den Latter, hvormed disse Indfald modtoges, forøgede Lystigheden i denne ungdommelige Forsamling, skjøndt den Strid, hvori Frank førte Ordet, havde lokket Flere hen som Tilhørere. Da Minona hørte Viggo blande sig i Striden, kastede hun Raketterne i Græsset, og gik med Virginie og Tyra hen at hvile sig paa en af Havebænkene.

Frank havde uventet faaet en lidenskabelig Modstander i Viggo. Ved at leve saameget sammen med Katholiker, blandt hvilke der var mange udmærkede og rigtbegavede Mænd, havde han faaet et høit Begreb om Kirkens Magtfuldkommenhed, og var altid i den almindelige Krig mellem Friheden og Oplysningen paa den ene Side, og de blinde Troeslærdomme paa den anden, fremtraadt som den christelige Kirkes ivrige Stridsmand, uden at lade sig hilde af Katholikernes Overtro. Foragt for Menneskene i Almindelighed, en tidlig Erfaring

om det fordærvelige Resultat af deres Lidenskaber, naar de ikke underkaste sig den guddommelige Lovs Herredømme, og et skarpt Blik for den blinde Egoisme, der som oftest var Grund til de unge Frihedsheltes Emancipation fra Himmel og Helvede, saavelsom den Tøileløshed der bliver Følgen deraf, gjorde ham til en uforsonlig Fjende af Fritænkeriet. Han ynkede Trællen, der troer at opnaae en Guddoms Magt ved at fornægte sin Skaber. Den moderniserede og beklippede Christendom, der har opoffret Djævlen og hans Rige paa Oplysningens Alter, og ophøiet Syndefaldet til et Fremskridt, var endnu mere utilfredsstillende for en Characteer, der leed ved sin egen Ufuldkommenhed i samme Grad som den havde Sands for Andres — hvad var der saa tilbage? Viggo var hverken Atheist, Pantheist, Katholik eller Nychristen — saa maatte han vel være Lutheraner! han tvivlede ikke derom.

Frank forsvarede den almindelige Valgret ligeoverfor Kirken — det kirkelige Stavnsbaands Løsning, som han udtrykte sig. Viggo forsvarede Kirkens uindskrænkede Myndighed over Sjælene, som Forældres Ret over deres Børn, ja, han erklærede det som dens helligste Pligt at holde dem tilbage, der vilde styrte sig i Fortabelse. „Naar en stakkels forvildet Menneskesjæl lader sig forlokke af den Ondes Indskydelse, og forlanger Orlov — skal saa dens Beskytter og Værge, den christelige Kirke, sige: „Du har din Frihed, Barn! reis ad Helvede til!"

„De har tilegnet Dem den erkekatholske Opfattelse af „Kirken!" Forstaaer De derved den faldefærdige Institution, som Fritænkerne og Oplysningen rette deres Angreb imod — saa kan De være vis paa, at den ikke bevarer nogen Sjæl fra Fortabelse — den har saamange Nedgange til Helvede paa sine egne Enemærker, at man ikke behøver at gaae udenfor, for at foretage den Reise. Men det er ikke den hellige christelige Kirke, hvor Guds Menighed dyrker sin Skaber ilen — det er dens Skygge her paa Jorden — hvor ikke det guddommelige Evangelium, men Theologernes vrange Opfattelse deraf forkyndes for en ligegyldig og vantro Menneskemasse. Dens Myndighed kan ingen oprigtig Christen forsvare — lad den stormes af Vantroen eller stikkes i Brand af Oplysningens Fakkel, heller idag end imorgen! saa er der een „almindelig Løgn" mindre i Verden. Den er jo grundet paa en Umulighed: Kirkens Enhed med Staten. Guds Rige er ikke af denne Verden — der kan ingen Alliance finde Sted mellem to Magter, hvis Natur, Interesse og Formaal ere hinanden modsat! At lænke to Væsener til hinanden, hvoraf det ene vil gaae tilhøire, det andet tilvenstre, er jo Daarskab, og Følgen bliver at ingen af dem kommer nogen Vei."

Viggo svarede alvorligt: „Skjøndt Guds Rige ikke er af denne Verden, er det dog i den! hvis det skal blive mere end en Drøm for den store Mængde, maa det grundfæste sin Magt i det virkelige Liv — ikke under,

men over Statens. Een Vei er den rette — fører Statens verdslige Love og Interesser den i modsat Retning, saa maa den reformeres og inddrages under Kirken, som til Gud hjemfalden Eiendom. Har Kirken tabt i sin Forening med Staten, saa maa den emancipere sig, er den sjunken, saa maa den reise sig paany! Men den skal ikke søge Tilflugt med Tvivlen i Vantroen, eller Frelse fra Sygdommen i Døden!"

„Og troer Du virkelig, at selv de bedst disciplinerede Tropper i denne Kirkefæstning vilde sikkre den for et nyt Fald, dybere end det forrige? Kan Loven skabe troende Hjerter? kan den sætte Liv i en halvdød, egenkjærlig og feig Menneskemasse? kan Loven frigjøre en Træl?"

„Nei, men den kan hindre mange svage Sjæle i at give efter for deres syndige Tilbøieligheder. Da der ingen levende Kjærlighed er tilstede, maa Frygten træde i dens Sted hos Størsteparten af denne usle, svage Menneskeslægt. Luk Døren op til Helvede og sig: Du har frit Valg! saa løbe de omkaps derind — hvis ikke Frygten holder dem tilbage. Derfor anseer jeg Katholicismens Trudsel med „den evige Ild" for særdeles gavnlig, saalænge den opfattes bogstaveligt. Der er vist mange, som i Indbildningen have følt Heden fra Helvedes Ildsted, og er vendt om ved Indgangen, uden at banke paa — skjøndt ikke Varmen af Guds Kjærlighed kunde kalde dem tilbage."

Der var en Blanding af Alvor og Ironie i Viggos Tone, som fik Mange til at smile, i den Tanke, at han blot vilde sige en Vittighed, men Frank saae opmærksomt paa ham, og spurgte: „Er det muligt, at den Tro tilfredsstiller Dig, Viggo?" Han svarede undvigende: „Om den end ikke er opmuntrende, saa er den sand — det er altid noget! Jeg frygter intet mere end disse Chimairer, Mennesket skaber af sine orkesløse Drømmerier om den Storhed, hvoraf der siden Syndefaldet kun var en Skygge tilbage i Erindringen!" — Frank taug med et medlidende Blik. Minona var blevet meget alvorlig, idet hun lyttede til hvert Ord, Viggo sagde. Smilet havde forladt hendes Ansigt, men Tankens Stjerneglimt straalede i hendes klare Blik — det var en Nat uden Mørke! — Viggo nærmede sig med en Følelse af Anger over at have sagt noget, der kunde forstyrre hendes Illusioner; han gjorde hende opmærksom paa at Dandsen allerede var i fuld Gang paa den store grønne Plads, og foreslog hende at gaae derhen.

„Jeg har ingen Lyst til at dandse iaften! lad mig blive her og see til;" sagde hun, idet hun satte sig paa en Bænk, adskilt ved et lavt Krat fra den improviserede Balsal, der i en Hast var blevet oplyst af couleurte Lamper. Viggo var bekymret over hendes alvorlige Stemning, og søgte at overtale hende til at deeltage i Dandsen. Hun saae smilende op til ham: „Hvorfor skal jeg opgive det Bedste for det, som kun er godt? En saadan

deilig Aften skulde ikke dandses bort! der er kolde, mørke Vinternætter nok, naar man ellers vilde ligge og sove — der hører Dands og Musik, Lys og Lystighed hjemme!" men paa en Aften, som denne, da Jorden er saa opfyldt af Haab, og Himlen saa riig paa Løfter, trænger jeg ikke til anden Bevægelse end den, der er i mit Hjerte, og til andet Lys end Stjernernes! See derop" vedblev hun med bevæget og begeistret Stemme — „er det ogsaa en Illusion?"

„Nei, jeg troer paa Gud! men jeg troer ogsaa hvad Abraham sagde til den rige Mand: at der er befæstet et Svælg mellem Himlen og Jorden, som ingen menneskelig Magt kan lægge Bro over!" svarede Viggo alvorligt.

„Sjælen kan dog flyve derop i Tro, og Haab og Kjærlighed! der er jo vort Maal — skulde vi aldrig kunne naae det? See de straalende Verdener, hvis Glands gjør Natten til Evighedens Morgen — troer Du ikke, at de ere guddommeliggjorte i samme Kamp, vi kjæmpe? Hvorfor skulde vi da ikke kunne seire, ligesom de. De have fuldendt og vi begyndt!"

Viggo vendte sit Blik fra de lyse Stjerner til den unge Piges Ansigt, idet han svarede: „Hvem har lært dig den Philosophie? den findes ikke i Balles Lærebog eller Luthers Katechismus."

„Spørg Lyset, spørg Livet, spørg den menneskelige Kjærlighed, hvem der har lært mig at tro og haabe!

Hører der Philosophie til at troe paa Seir i hver ædel Kamp, og at forudsætte, at der har været Strid, hvor der nu er Seir — saa er hvert Menneske vist Philosoph af Naturen."

„Har Du aldrig frygtet disse Tanker? Har der ikke været Dieblikke, da Tvivlen ogsaa nærmede sig den Tro, Du har lært af Menneskelivet?" Minona saae forundret paa ham, og svarede langsomt, idet hun rystede paa Hovedet: „Er din egen Tro andet end Tvivl? — Jeg forstaaer mig vist ikke derpaa, men der er noget saa haabløst for mig i den christelige Opfattelse af Livet — de see ikke Gud deri! — Jeg troer paa Livet fordi jeg lever." — „Har Du da aldrig tvivlet?" — „Aldrig! jeg har været saa lykkelig!" svarede hun med Inderlighed, idet hun fæstede sit Blik paa ham. Viggo taug; denne Vantroes Troesbekjendelse rørte ham dybt. Han var ellers rede til at bekjæmpe enhver Illusion — men hendes var ham hellig.

Minona sad en Stund taus i dybe Tanker. Endelig sagde hun alvorligt og eftertænksomt: „Fader var meget religieus — han havde altid Maalet for Die — men han troede, ligesaalidt som Helene, ubetinget paa Bibelen, og endnu mindre paa Præsternes Forklaring deraf. Det har jeg seet ved mange Leiligheder, skjøndt han nødig disputerede om Religionsspørgsmaal. Han sagde engang: „Jeg har aldrig hørt, at en Gudsfornægter blev omvendt i en Dispute, men jeg kjender mange Men=

nesker, der have disputeret sig til Gudsfornægtere. Thi saasnart man beviser, at noget er hvidt, saa er der strax En eller Anden, der sætter sin Ære i Pant paa, at det er kulsort!" — Naar jeg tænker paa, hvor digterisk en Sands Fader havde for det Skjønne og Guddommelige i Livet, bliver det mig klart, at han ikke kunde tro paa Syndefaldet og Helvede. — Jeg troer heller ikke derpaa!" vedblev hun med pludselig Energie. „Jeg kjender kun lidt til Verden, men i det Lidt — hvormeget af den Kjærlighed, der er stærkere end Døden og dybere end Sorgen. Derfor elsker jeg Menneskene — jeg troer ikke jeg vilde elske Den, jeg ikke kunde beundre. Nu seer jeg, at Fader havde Ret! først da du afmalede vor Natur saa kulsort, blev det mig rigtig klart i min inderste Sjæl, at den er hvid!" — Viggo smilede og tænkte: For den Rene er alting reent! men han sagde det ikke.

De fik imidlertid ikke længer Lov til at være alene; Selskabet savnede Minona, og der blev søgt efter hende til man endelig fandt Vei til hendes Fristed. Da hun ikke vilde dandse, fulgte flere end En hendes Exempel, og efter fælleds Overenskomst foretog man en Spadseretour ned til Stranden. — Minonas alvorlige Stemning var — smiilt bort. I Viggos kiærlighedsfulde Blik troede hun at læse en Fornægtelse af hans strenge og kolde Livsanskuelse — det var nok til at gjøre hende lykkelig. Hun lo og spøgte som et Barn, kastede Steen i Vandet, og da en Sang blev foreslaaet og smukt udført, blandede

hun jublende sin rene, klare Stemme i Choret. — Viggo lyttede tankefuldt dertil, mens hans Oie fulgte den svævende hvide Skikkelse, der lyste som et overjordisk Syn i Maanskinnet. Men han deelte ikke hendes muntre Stemning.

„Hvorfra har dette Barn faaet det Seerblik, hvormed hun trænger igjennem Ytringen ind i Aarsagen?" tænkte han. „„Min Tro er Tvivl"" — „ja deri har hun Ret! Den er et Barn af Kummer og Foragt, af bittre Erfaringer gjennem mig selv og Andre — og Jorden har mere Deel deri end Himlen. Jeg stred for Guds Sag, fordi jeg var imod Verden. Men tidt søgte jeg selv forgjæves i Kirken og Sacramenterne den Livets Aand, som Skriften taler om — og tidt tænkte jeg med Gru paa de mange, der have søgt uden at finde — paa Munken, der forsager Verden og al dens Glæde, for i Bøn at tilkjæmpe sig den Fred, som overgaaer al Forstand! — Fik han den? spurgte jeg mig selv, og jeg kunde ikke sige: Ja, Gud holdt sit Ord. Thi mens Savn og Forventning undergravede hans Livskraft, var den Fred, han omsider vandt — kun Sløvhed. Og selv der, hvor jeg saae Religionen virke oplivende, begeistrende og trøstende, var den aldrig mere end en Tanke eller et Haab — Liv var den ikke. Her i dette unge Hjerte er Kjærligheden et Liv — naar hun taler derom med sin uskyldige Bevidstheds hele Tillid og Haab, røres mit Sind forunderligt, som om jeg endelig fandt, hvad jeg saalænge for=

gjæves har søgt — og dog ængstes jeg ved at tro det — dog tør jeg ikke sige til mig selv: her er den Skat, jeg søgte. Nu drømmer hun Paradisets Drøm, men hun vil engang vaagne og føle Forbandelsens Virkning. Og det Liv, hun nu tager i Besiddelse med saa begeistret Glæde, skal blive hende til Byrde, naar hun seer, hvorlidet misundelsesværdig en Eiendom det er! Maatte hun aldrig faae det at see, aldrig vaagne i den raae, sørgelige Virkelighed, som altid vil blive hendes Natur en Gaade! Er en Drøm, som hendes, ikke tusinde Gange mere værd end den sløve Ro, det dødfødte Haab, saamange Christne gjennem bittre Kampe og Lidelser tilegne sig — og en Drøm med hende" — „Et Stjerneskud!" udbrød Minona. — „Hvad tænkte Du paa?" vedblev hun, idet hun sagte berørte Viggos Arm med sin lille Haand, og saae ham ind i Øiet. „Du saae ud, som om Du ønskede noget!" „Jeg tænkte paa den, der er mig kjærest her paa Jorden, og jeg ønskede, at jeg aldrig maatte miste hende!" svarede Viggo sagte. Minona saae op til ham med et saligt Smiil: „Saa lad os være glade!" hviskede hun — „thi dit Ønske gaaer i Opfyldelse." Viggo lagde hendes Arm i sin, og vedblev at tale med hende paa Hjemveien. — Klangen af hendes Stemme, og Lyset i hendes Blik forjog hvert Spor af Tvivl og Uro i hans Sind. — Saaledes endte denne Aften, riig paa nye Indtryk for dem begge.

Femte Capitel.

Men aldrig den spædere Attraa sig sled
Fra Blufærd løs,
Og aldrig svulmed' paa Læbernes Bred
Det dristige Kys.

Schack-Staffeldt.

Da Otto Frank sagde om Minona: „Hun vilde bringe mig til at tvivle om Syndefaldet, hvis jeg nogensinde havde troet derpaa!" kaldte Viggo det en ugudelig og latterlig Overdrivelse. Men hvis han selv, som aldrig havde tvivlet om Syndefaldet, nu skulde sammenligne sin Tro med den ny lyksalige Bevidsthed om det unge, skjønne, rige Menneskeliv, som aabenbarede sig for ham i al sin ubeimittede Reenhed, vilde den faae en svær Prøve at bestaae. Han havde selv tænkt: for den Rene er alting reent! — hvor let kunde ikke den ene Undtagelse styrte hele Regelen? Men Viggos Tro var sikker, som den Døde, for at blive slaaet ihjel — den havde aldrig været levende! Han tænkte ikke over det Liv, som under Glædens og Kjærlighedens milde Indflydelse udviklede sig i hans Sjæl, — han følte det, og var lykkelig.

Minona var langt fra at drømme om den Indflydelse, hun udøvede over Viggo — den Tanke vilde be-

drøvet hende, at hun ikke var den modtagende. Hun var bleven saa riig ved ham, at hun maatte see op til ham med Taknemmelighed og Beundring! Naar hun talte med ham fik hendes Tanker et forunderligt Liv; det forekom hende som om hans Sjæl gjennem Blikket og Tonen nedsænkede sig i hendes og opvakte de drømmende Livskræfter til en høiere Bevidsthed — da sluttede Ordet sig let og villigt om Tanken, og den unge Pige lyttede selv dertil som til en Forjættelse, der ikke var hende fremmed, skjøndt den var ny.

Alt hvad der hidtil havde udgjort hendes Glæde og Interesse, skulde Viggo kjende. „De gamle Venner maa see den ny!" sagde hun, naar hun førte ham omkring paa sine Yndlingssteder, eller tog sine kjæreste Bøger ned af Reolen, og bad ham læse høit deri. Han opdagede da med Overraskelse, hvormegen Deel i hendes usædvanlige Aandsudvikling disse Digterværker havde, der af saamange læses uden at efterlade mindste Udbytte, og han fandt selv i hendes Opfattelse deraf, ofte mere Poesie og Genialitet, end i Digtet selv. „Du veed ikke hvortidt jeg har fundet Trøst, naar jeg var bedrøvet, i Ingemanns og Winthers Digte — min Sorg blev saa smukt fortolket at den blev mig kjær, og min Længsel fik Vinger til at hæve sig høit over det feige, frygtagtige Mismod. Og naar der var noget, jeg tvivlede om, hvor min egen Mening ikke var mig nok, har jeg tidt fundet mit Spørgsmaal besvaret hos Oehlenschläger. Den Gang Tyra Falk kom

hertil var der megen Tale om Emancipationen, thi hendes Mening er jo aldeles forskjellig fra Andres, og hun ikke alene følger den, men forsvarer den med en Veltalenhed, som jeg aldrig har hørt Mage til. Det er en ægte Skjoldmø i Aandens Kamp! — Det var en Forstyrrelse, som om Fjenden var brudt ind over Grændsen! Hver Dame gik som med sin Kvindelighed i Hænderne af Frygt for at den skulde blive hende afdisputeret, og allevegne hørte man kun tale om Kvindens Bestemmelse, og alt det, hvori den — ikke bestod. Det var baade til at lee og græde over i Begyndelsen, men tilsidst blev jeg virkelig rent forstyrret — og begyndte selv at gruble over Kvindens Bestemmelse. Thi der var en ung Præst hos Franks, som talte saa smukt derom, og i Dispute med Tyra fremstillede Sigrid med Sløret som det Ideal, han ansaae det for enhver Kvindes Bestemmelse at realisere. Han talte saa begeistret og indtrængende, at vi alle bleve reent forhexede, og Tyra erklærede for Spøg, at hvis hun ikke var sig selv, saa vilde hun være — hans Ideal. Da jeg kom hjem, havde jeg faaet Blufærdigheden i Tankerne, og kunde ikke blive af med dem igjen — Sigrid med Sløret svævede mig for Øie hvor jeg gik og stod, og jeg stakkels lille Nar var virkelig nær ved at — beklage Tyra. Men saa begyndte en Mand at tale med, hvis Ord gjorde stærkere Indtryk paa mig end Præstens. Veed Du hvem det var?" „Nei!" „Stærkodder! Da

Helga vil følge sin Elskede i Krig, og han beder hende „blive i sit Buur!" siger den gamle Helt:

Lad hende gaae med!
Skjoldungens Blod var aldrig roligt,
Naar Luren toner høit til Dens Forsvar.
Gak med, spænd Brynien om din Jomfrubarm,
Lad ringle kring din Lænd et Pandserskjert,
Og spænd den lette Fjerhjelm om din Tinding.

Da jeg hørte disse Ord af en Mand, der vist ikke vilde smigre Damerne, blev jeg ganske underlig tilmode. Jeg følte, at hver ædel Helt maa ære Heltemodet og Kraften, selv hos en Kvinde, og at den svage Pige, der maa lade Andre kjæmpe for sine dyrebareste Skatte „Frihed og Fædreland," maa være sin mere begavede Søster taknemmelig, naar hun uforsagt deeltager i den gode Strid. Vi gjør os selv Uret, naar vi troe, at de Egenskaber, der hæve Manden i vore Tanker, kan nedsætte en Kvinde. Lad Canariefuglen blive „i sit Buur!" den ædle Falk vil slaae Vingen i frie Luft, og de andre Fugle smaae, som ikke kunne følge med, skulle glæde sig over dens stolte Flugt."

„Du taler som en Skjald, min søde Pige! Siig mig, vilde Du selv deeltage i Aandens Strid gjennem Avisartikler eller Smaapiecer — vilde Du opvække den danske Kiæmpeaand ved „et Alvorsord" i "Fædrelandet?"

Minona saae saa alvorlig ud, som det vel var mulig, idet hun trykkede sin fine Haand mod Brystet og

svarede: „Jeg er desværre kun en af de fattige Fugle, hvis Skjæbne det er at leve af de andres Rigdom, og beskyttes af Heltens Skjold. I Aandens Strid er den simple Soldat overflødig. Der kjæmpe Anførerne alene — for Hæren! Men hvis de store Genier svigte i den yderste Nød, eller falde — og jeg, som nu, har den samme levende Overbeviisning, som besjælede dem — hvis jeg kjendte det Ord der kunde berøve en stor Løgn dens Magt, eller gjøre en stor Sandhed indlysende for Andre — saa maatte jeg udtale det, dersom ingen Anden vilde. Og hvis jeg betænkte mig, hvis jeg lod mig holde tilbage ved Forestillingen om Andres Dom — saa vilde jeg ikke kalde det kvindeligt — men feigt."

Du vilde dog nødig gjøre det — ikke sandt? — Du vilde betænke Dig længe? "Det haaber jeg dog ikke — det var en Feighed? Men det er jo heller ikke min Bestemmelse — jeg kan ikke sige Verden noget, den ikke veed iforveien, thi jeg har selv faaet min Kundskab fra Andre!" Og Du takker Gud, at Du ingen Skjoldmø er, tilstaae det kun — jeg læser dog Sandheden i dit Øie! vedblev Viggo. „Ja — jeg vil heller beskyttes af Heltens Skjold og flætte Seierskrandsen til ham!" svarede hun, idet hun saae paa ham med funklende Øine og rødmende Kinder. Men hendes Ord gjorde et smerteligt Indtryk paa Viggo. Jo dybere han saae ind i denne rene og kjærlighedsfulde Sjæl, jo klarere hendes Hengivenhed og Tillid røbede sig i hvert Ord og Blik, desto heftigere

blev hans indre Uro. Hvor nær hun end stod ham, hvor udelukkende hun end hengav Sjæl og Hjerte til ham — var han dog ikke tryg i Besiddelsen. Han var tilmode som den, der drømmer om den høieste Lyksalighed — men veed, at det er en Drøm, og derfor paa eengang søger at fastholde den og frygter for at vækkes. Minona mærkede ikke hans Uro, hun var sikker i Følelsen af sin egen Kjærlighed og den ubevidste Lyksalighed over hans — men hun spurgte ikke sig selv af hvilken Natur denne Kjærlighed var. Det var hende nok at Viggo holdt af hende for hendes egen Skyld, ikke fordi hun var hans Søster, og hun var altfor riig i det Nærværende, til at tænke paa Fremtiden. Viggo hørte hende jo til — de vare forenede ogsaa i Verdens Øine — og hun troede ikke paa anden Adskillelse end Døden.

Men skjøndt de kun levede i hinanden og med hinanden, skjøndt intet kunde være mere tillidsfuldt og ubegrændset end Minonas aandelige Hengivelse, og den lidenskabelige Ømhed, hvormed Viggo opfattede og besvarede den, antog deres Omgang aldrig den Fortrolighed, som characteriserer en Broders Forhold til hans Søster. De stode hverandre paa engang for nær og for fjernt dertil! — Der var en ridderlig Hylding, en ærbødig Opmærksomhed i Viggos Væsen, som Fremmede tidt antog for Kulde. „Der bliver dog aldrig noget naturligt Forhold imellem de to Søskende!" sagde Folk med en vigtig Mine. Men Helene smilte — hun havde aldrig seet

„sit Barn" saa lykkeligt, som nu. Virginie var den eneste, hvem en indre Uro ved Synet af Viggo og Minona, lod ane den Følelse, der endnu ikke var dem selv bevidst. Hun bebreidede sig sin Frygt som en afskyelig Mistanke; men hvergang hun var sammen med dem igjen, voxede den. Det var langtfra at Viggo beskjeftigede sig udelukkende med sin Søster — tvertimod, han talte mere med de andre Tilstedeværende end med hende; men Virginie kunde see, hvorledes Lyden af Minonas Stemme langt borte satte ham i Bevægelse, hvorledes hans Øine hemmeligt fulgte hende, hvorledes han skiftede Farve, naar hun uventet nærmede sig ham. Og naar hun selv talte med ham, følte hun, at hans Sjæl og Aand var fraværende, om det end lykkedes ham at fængsle sin Opmærksomhed til Samtalens Gjenstand. Hun blev betagen af en trykkende Angst, naar hun saaledes saae sin Anelse bekræftet. Næste Gang, hun traf sammen med sin Barndomsven, bestræbte hun sig uvilkaarligt for at fængsle ham — om ikke til Samtalen saa til hende selv. Det var et ubevidst Coquetterie, der virkelig gav den elskværdige Pige en ny Ynde, selv i Viggos Øine; men hun kunde ikke tage feil af den store Forskjel paa den Venlighed, hvormed han kom hende imøde, og den Lidenskab, hvormed han tilbad Minona i sine hemmeligste Tanker. For første Gang sneg en Følelse af Bitterhed sig ind i Virginies rene Sjæl, — og det med en Veninde, som hun elskede saa høit! — for første Gang begræd hun sin

egen Mangel paa det Trylleri, hvormed Minona havde fængslet Viggo. Men langt stærkere end Skinsygen var hendes Frygt for dem — og den nagende Smerte ved Tanken om deres Fremtid.

En Dag da Viggo og Minona stod sammen paa en Høi ved Udkanten af Skoven, hvor det smukke Sommerlandskab laae udbredt for dem med Stranden til Baggrund, udbrød hun, idet hun saae sig om: „Hvor denne Sommer er smuk! det forekommer mig, som om det aldrig før havde været mere end Foraar. Nu er den fagre Tid kommet, jeg ventede' saalænge!" Viggo besvarede det straalende Blik, hvormed hun saae op til ham, med et vemodigt Smiil, idet han svarede: „Ja, Sommeren er en fager Tid! I Naturen, men ogsaa kun der, svarer Opfyldelsen til Løftet." Ogsaa i Menneskenaturen! troer Du at Løftet i vor egen Sjæl vilde have den store Magt til at lyksaliggjøre, hvis Opfyldelsen ikke var nær og sikker?" — Viggo var usædvanlig mørk stemt; han betragtede Minona med en uforklarlig Smerte. „Du lever endnu kun i Idealet!" sagde han, „I Virkeligheden er der saamegen — Skuffelse!"

„Nei det er Idealet, som lever i mig! det er ikke udenfor Virkeligheden, men den høieste Virkelighed selv! — Naturen kan jo lære os, at alt bærer Idealet i sit eget indvortes Væsen. Tænk dig blot — det stygge uanseelige Løg har Hyazinthen til Ideal! af det ubetydelige

Frø udvikler den deiligste Blomst sig — overalt overgaaer Opfyldelsen Løftet. See dig om — see Sommerpragten, Jordens Ideal, der laae skjult under Iis og Snee! troer Du Solen kunde skabt al denne Skjønhed og Herlighed, hvis Spiren ikke havde været der fra først af? — Er det da anderledes i vor Natur? Staaer vor Sjæl tilbage for et Blomsterfrø — har den ikke Idealet i sig selv, men udenfor!"

„Den Menneskesjæl maa være riig, der vil og kan glemme det, der er over den, for det, der er i den!" — „Glemme!" udbrød hun forundret, „glemmer Naturen Solen, der gjør dens Foraar til Sommer. Gud er vor Sol — hvad han har lovet her" — hun trykkede Haanden mod Hjertet — „det vil han opfylde vist! derom vidne Englene, naar de synge for hinanden om den Tid, da de levede som Idealer i Menneskesjælene! — Hernede er Himlens Foraar."

„Du er en forunderlig Pige!" udbrød Viggo, idet han saae hende ind i de stjerneklare Øine. „Den Tanke, Du udtaler, er mig ikke ny, thi jeg har seet den som Grundlag for philosophiske Systemer, og tidt hørt den forsvare af Folk, i hvis Mund den klang som Ironie over Menneskenaturens Afmagt og Usselhed! Men jeg har aldrig hørt Nogen tale — som Du derom. Hvorledes er Du faldet paa disse Tanker? hvem har forledet min Sylphide til at søge de Vises Steen?" — „Min Gud, jeg har ikke tænkt derpaa — det ligger jo saa nær!" —

„Ja! Himlen ligger Englene nær" — udbrød Viggo, og faldt i dybe Tanker.

Minona smilte bevæget — hun følte sig elsket, uden at være sig det bevidst — deraf kom den ubeskrivelige Salighed, hendes Sjæl var opfyldt af. Hun foldede sine Hænder og udbrød lidenskabeligt, idet hun saae op til Himlen og ud over Jorden med taarefulde Öine. „Jeg er vist for lykkelig — thi undertiden synes jeg, at alt er her, og jeg kunde fristes til at sige med den døende Hrane: „Jeg har ingen Lyst til at fare heden, thi mig tykkes Himlen er paa Jorden!" — Hun havde givet efter for sin pludselige Sindsbevægelse uden at kjende den, derfor rødmede hun ikke over dette ufrivillige, lidenskabelige Udbrud. Viggo betragtede hende med et Blik, der bragte hendes Hjerte til at banke af en forunderlig Uro — men hun slog ikke Öinene ned, de bleve ved at see ind i hans, med et spørgende Udtryk. „Minona!" udbrød han lidenskabeligt. „Du er min Himmel paa Jorden — Du har lært mig, at der er en stor og guddommelig Rigdom gjemt i et Menneskes Hjerte! kald det Idealet — jeg kalder det Kjærligheden. Du havde Ret — min Tro var Vantro, og min Kjærlighed Had, — til jeg saae dig — og nu er den Frygt. Jeg behøver ikke at spørge — jeg veed, at Du har mig kjær, men det forekommer mig dog tidt, at Du kun tilhører mig halvt." Minona saae paa ham med taarefulde Öine: „Føler Du da ikke, at jeg lever heelt i dig?" udbrød hun bedrøvet. „Jeg

troer det, søde Pige — men Liv og Kjærlighed er ikke Et! Naar vi er sammen tænker Du paa saamange Ting, jeg tænker kun paa dig! Nei, græd ikke, skjul ikke dit Ansigt for mig — Minona, see paa mig, og siig mig: er det Idealet Du elsker i mig, som overalt, eller" — idetsamme hørtes Fodtrin i Gangen bagved dem, og Viggo holdt inde, thi Minona rev sin Haand løs og flygtede med Lynets Fart; — for fem Minutter siden vilde hun ikke være blevet forskrækket ved at overraskes i en fortrolig Samtale med Viggo. Han var tilmode som om han vaagnede af en Drøm, da han saae hendes lyse Skikkelse forsvinde bag Træerne.

Det var Otto Frank, der havde forstyrret dem. Han nærmede sig Viggo, og udbrød leende: „Hvor Du seer bøs ud! Har Du gjort din Søster vred — hun foer som et Stjerneskud over Stien? Kom!" vedblev han i en ligegyldig Tone — „og gaae med hjem til os iaften, vi mangle just Fjerdemand til en L'Hombre. „Jeg kan ikke — jeg har ingen Tid iaften!" udbrød Viggo. „Som Du vil! Saa gaae da hjem til Fruerstuen og forson din fortørnede Gudinde! Sligt Hastværk sømmer sig ellers bedre for en Elsker end for en Broder — det er udenfor Reglen — men din Søster fortjener rigtignok, at man gjør en Undtagelse for hendes Skyld!" — Med disse Ord fjernede han sig, idet han fløitede en lystig Melodie.

Viggos Sind var i heftigt Oprør. Han saae truende efter Otto: „Hvad er udenfor Reglen — hvad mente han

sømmer sig bedre for en Elsker end for en Broder? — Kjender han mig bedre, end jeg kjender mig selv — vil han lære mig hvad der foregaaer i min inderste Sjæl? har jeg kvalt hver lønlig Anelse derom — for at han skal fortælle mig, hvad jeg selv gruer ved at tænke? Nei, han veed det ikke — han vidste ikke selv, hvad han sagde! — Det var den onde Aand, der talte gjennem ham — kun en Djævel kunde udtale de infame Ord: Det er udenfor Reglen — men din Søster fortjener ogsaa, at man gjør en Undtagelse for hendes Skyld. Min Søster — jeg har glemt at hun var det — maaskee frivilligt — jeg lod mig henrive! Min Søster: det tillidsfulde Barn, den uskyldige Jomfru som stod her ved min Side — „hun fortjener" — han slog sig for Panden. — Ja der maa være en Djævel til, kun han kunde bringe dette rene Væsen i Forbindelse med saa skammelige Tanker. Gud er mit Vidne — jeg nærmede mig hende aldrig med nogen ureen Tanke! jeg tilbad mere end jeg elskede — hun var mig hellig som Himlen og Saligheden! Jeg vidste jo at Paradiset var tabt, men det var mig en Vellyst uden Lige, at lade mig henrive af hendes Sværmerie, see med hendes Øine, drømme hendes Drøm! Dog følte jeg tidt en hemmelig Gysen derved! Jeg vidste at den Tid er nær, da denne Sylphide skal miste sine Vinger, og blive en Kvinde! Jeg frygtede det, og dog tænkte jeg derpaa med lønlig Glæde. Er jeg da forelsket i min Søster? — straffer Gud saa haardt Forældrenes

Synd paa Børnene? Det er retfærdigt — men hende maa han skaane! Jeg kan bære alt, taale alt, kjæmpe som en Helt for hendes Fred — ja jeg kan endogsaa forlade hende, vide at hun hengiver sig til en anden Mand — nei, det overgaaer mine Kræfter! — men jeg kan døe, hvis hun gjør det, og takke Gud for det Slag, der kun knuser mig. At lade hende bøde for Andres Synd, det var for grusomt — ingen jordisk Dommer vilde bære det over sit Hjerte at underskrive hendes Dom — det kan Gud ikke ville! hun er ligesaa sikker som hun er reen og uskyldig. Men hvis det er for sildigt? Hvorfor vendte hun sig bort fra mig, hvorfor græd hun, hvorfor rystede hendes Haand i min? Hvad var det, jeg sagde til hende — jeg talte om min Kjærlighed og spurgte hvorledes hun elskede mig. Jeg vidste ikke, hvad jeg gjorde — den Magt, der raadede over mig, var stærkere end jeg selv! Og i dette ene Øieblikś Forvildelse har jeg maaskee gjort hende ulykkelig, thi nu spørger hun sin Følelse om Svar. Men var det ikke Skræk? — hun anede vel min Kjærlighed, og Naturen lærte hende, at gyse tilbage for den. Ja, saaledes er det — hun hader og afskyer mig, som en reen Sjæl skyer Synden! O, min Gud, jeg takker dig — hvis hun hader mig!"

I disse forvirrede Tanker gik Viggo omkring paa de ensomste Steder i Skoven til det var sildig Aften. Af alle de vilde og uklare Forestillinger, der krydsede hans Sind, stod kun den uigjendrivelig for ham, at

han maatte løsrive sig fra Minona; og da han igjen nærmede sig Skovhuset, hans Kjærligheds og Lykkes Hjem, var det med den faste Beslutning, inden faa Dage at forlade det for stedse.

Minona var ikke gaaet hjem; hun havde skjult sig mellem de tætte Buske, hvor ingen kunde forstyrre hende, og imens Taarerne strømmede med ustandselig Magt, spurgte hun for første Gang sin Følelse: „Er det da Kjærlighed?" — Viggo havde Ret: i dette jomfruelige Hjerte kunde Kjærligheden vedblevet at herske som en ubekjendt Guddom, hvis Velsignelse hun følte, uden at undersøge dens Natur; først ved Indvirkningen af hans Lidenskab vaktes hendes til Selvbevidsthed — af den dybe Bevægelse i hendes Sjæl, hvori Spiren til alle skjulte Evner og Drifter i hendes Natur pludselig skjød frem, mens Taarerne vandede dem som en Sommerregn, fødtes det skjæbnesvangre Spørgsmaal: „Hvorledes elsker jeg ham da? Som en Broder?" vedblev hun i sine Tanker. „Nei, han var min Broder dengang jeg som Barn blev ilde tilmode naar han kom ind i Stuen, fordi jeg frygtede, at han skulde bedrøve den, jeg havde kjær! han var min Broder, da jeg for et Par Uger siden ventede ham med et beklemt Hierte og ønskede, at han aldrig vilde komme. Nei, som en Broder elskede jeg ham ikke! Er det da Kjærlighed — den Kjærlighed, hvorom jeg har drømt længe før jeg kjendte ham — som Digterne have lært mig at betragte som Indvielsen til Livets skjønneste

Virkelighed, hvis Forbud jeg saae i Naturen, naar den straalede i sin herligste Glands! Nei, den Bevægelse, jeg føler nu, har jeg aldrig drømt om — hvor riig er ikke denne Virkelighed, der overgaaer den saligste Drøm? — Ja, jeg elsker dig! udbrød hun lidenskabeligt, idet hun trykkede sine Hænder for Øinene — ikke som noget andet, men over alt i Verden! Det var dig, jeg tilbad under et falsk Navn — kun du lever i mit Hjerte og i mine Tanker! — Men en pludselig Skræk faldt kold og trykkende paa hendes varme Følelse: Erindringen om hendes første Møde med Viggo fortrængte for et Øieblik alle andre Tanker, og hun syntes at høre Helenes velbekjendte Stemme gjentage: Det er din Broder, Minona! — Men nu lød den forunderlig advarende og betydningsfuld, og ligesom den Dag, da hun med et beklemt Hjerte ventede den ubekjendte Broder, opfyldte den hendes Sjæl med Uro.

„Ja, Verden vilde fordømme en Forbindelse mellem Broder og Søster — den bliver vel endogsaa umulig efter de almindelige Begreber! Men Verden kan ikke skille Hjerter ad, og min Følelse siger mig, at Viggo elsker mig. Fordømmer Verden ikke ogsaa Helenes og Tyras Kjærlighed? men dens Magtsprog har intet formaaet over disse elskende Hjerter, hvor Kjærligheden var stærkere end Frygten. Og hvad har de tabt derved? — en Agtelse, som skjænkes dem, der mindst fortjene den!"

Den Uro, disse Tanker foraarsagede den unge Pige,

i Forening med hendes Hjertes uvante og heftige Bevægelse, voxede i samme Grad, som hun hengav sig dertil. Hun trængte til Meddelelse, og dog var det første Gang i hendes Liv, at hun ængstelig skjulte sine Følelser og kun med Rædsel kunde tænke paa at indvie nogen deri — men naar hun kunde finde et Orakel, der vilde besvare hendes Hjertes Spørgsmaal uden at hun behøvede at forraade sig, og løse hendes Tvivl uden at gjætte Aarsagen — ja, da vilde hun maaskee faae Fred i sit Sind, og uforstyrret kunne hengive sig til den Henrykkelse, hun bar i Sjælen. Instinctmæssigt faldt hendes Tanker paa Tyra, der havde gjennemgaaet den samme Kamp med Verden for en Kjærlighed, den kaldte ulovlig, som maaskee forested hende selv, og drevet af et dunkelt Haab om der at finde hvad hun søgte, nærmede hun sig ilsomt sin Venindes beskedne Bolig.

Sjette Capitel.

Mig tykkes sært, at Nogen bier
Med Kjærlighed, til Præst dem vier;
Han gjør ei Sjælene til eet,
Hvis ei det er forinden skeet.

„Den hvide Pige;" et Digt.

Tyra sad ved Vinduet og skrev, saa fordybet i denne Beskjæftigelse, at hun ikke lagde Mærke til Minona, der et Dieblik blev staaende og betragtede det Udtryk af inderlig, begeistret Sjæleglæde, der oplivede hendes Ansigt, med Overraskelse og Beundring. Saa smuk havde hun aldrig seet hende! I det Samme løftede Tyra Hovedet iveiret og sagde fornøiet: „Godaften, søde Minona! sæt dig ned, mens jeg blot endnu tilføier et Par Ord i mit Brev." Minona saae sig om i det lille Værelse, hvis eiendommelige Simpelhed altid havde tiltalt hende; det var en Bondestue med smaa Ruder i Vinduerne og Bjælkeloft, men nu da Aftensolen skinnede derind og belyste Tyras Ansigt med sit glødende Skjær, saae den venlig og smilende ud som dens Eierinde. — De faae, simple Meubler svarede ganske til Leiligheden. Det eneste, som stod i paafaldende Modsætning til de øvrige Omgivelser var et stort, mesterlig udført Portrait, som var op=

hængt paa den lave Væg over Sengen: det forestillede en ung Dame i kostbar Baldragt, med en Rosenkrands om det rige, blonde Haar, og Blomster i Haanden, hvis ubeskrivelig deilige og indtagende Ansigt stedse paany tiltrak sig Minonas Opmærksomhed, hvor tidt hun end havde seet det.

Da Tyra havde endt sit Brev, omfavnede hun Minona kjærligt, og udbrød forundret over det lidenskabelige Udtryk, der i dette Øieblik var synligt i hendes Ansigt: „Hvad feiler dig dog! Er der hændet dig noget?" Minona lod begge Hænderne glide ned over sine blussende Kinder, som om hun derved kunde forjage Rødmen, og svarede hurtigt: „Jeg feiler intet — der er intet iveien! Jeg løb kun lidt for stærkt ned ad Bakken, deraf har jeg faaet Hjertebanken! — Hendes Hjerte bankede virkelig, som det skulde briste. „Du pleier at kunne løbe fra os Allesammen uden Anstrængelse!" svarede Tyra vantro, og blev ved at betragte hende med sympathetisk Interesse. Men Minona vendte Hovedet bort, og sagde — for at tale om noget andet — da hendes Blik tilfældigviis faldt paa Portraitet: „Du har aldrig sagt mig, hvem den yndige Pige er, som jeg ikke kan see paa uden forunderlig Deeltagelse!" „det var min første Kjærlighed!" svarede Tyra med lidenskabelig Energi. — „Hvor hun seer lykkelig ud! saaledes tænker jeg mig, at hun undselig, men glad bøiede Hovedet, naar hun bemærkede den Opsigt, hendes Indtrædelse vakte i Balsalen. Jeg har aldrig seet et mere

uskyldigt og jomfrueligt Ansigt!" — vedblev Minona. Tyra greb begge hendes Hænder, og udbrød, idet hun betragtede Portraitet med et Blik, der lyste gjennem Taarer: Ja, saaledes var hun — i høiere Grad end nogen Kunstner kan gjengive det. Jeg har seet hende tilbedet som en Gudinde, bevare al sin jomfruelige Beskedenhed og barnlige Uskyldighed — i den Tid, da Clara Falkenskjolds Navn fremkaldte en Begeistringsruus hvor det hørtes, blev hun selv intet Dieblik beruset af denne Tilbedelse. Hun havde et Hjerte, der var stort nok til Kjærligheden — for stort til Forfængelighed. Du spørger mig hvem denne Pige var — det var min Søster." Da Minona forundret saae paa hende, vedblev hun tankefuldt: „Du kjender ikke vor Families Historie! Dengang hun var ung og lykkelig, var dens Stilling i Verden glimrende — som man siger. Men Fordom og tom Forfængelighed knuste den ægte Perle, den sande Skat! Siden den Tid var Velsignelsen borte."

Minona saae med et kjærligt, men undseligt Blik paa sin Veninde, idet hun sagde: „Jeg kan nok tænke, at Omstændighederne have bidraget til at gjøre dig saa ganske anderledes end alle andre Mennesker! Jeg vilde gjerne kjende din Historie."

Tyra smilte med en Blanding af Stolthed og Bitterhed: „Var den fortalt i Form af en Novelle, vilde det være en af de Bøger, som omhyggelige Mødre forbyde deres unge Døttre at læse — og dog tør jeg vidne

med freidigt Mod: den Tro, som jeg har bekjendt for en Verden, der fordømte den, skal jeg bekjende for Guds Ansigt — og han vil ikke fordømme mig!" — „Troer du, at Helene vilde forbyde mig at læse din Historie?" spurgte Minona indsmigrende, og saae hende saa tillidsfuldt i Øiet, at Tyras Betænkelighed blev overvundet. Disse to unge Piger, hvis Natur og Udvikling var høist forskjellig, havde aldrig sympathiseret som i dette Øieblik, da en uimodstaaelig Magt, et indre Fællesskab drog deres Hjerter til hinanden; og Tyra, der i lang Tid havde savnet en fortrolig Samtale, fandt en uventet Glæde i at meddele den varmtfølende og enthusiastiske Veninde sin Barndoms- og Ungdomshistorie.

„Min Søster Clara og jeg, var, hvad man med alt Skin af Sandhed kalder lykkelige Børn, men kun hun var modtagelig for den Lykke, Skjæbnen havde tildeelt os. Jeg har, saalænge jeg kan mindes, savnet noget, som jeg først senere gjennem Kamp og Lidelser skulde finde Veien til. Dette dybe og lidenskabelige Savn, denne Længsel, hvortil jeg intet Navn kjendte, vendte tidligt min Tilbøielighed fra mine Omgivelser, og fremkaldte en hemmelig Opposition mod deres Interesser og Forestillinger i min Sjæl. Men et Barn, der, som jeg, bliver baaret paa Hænderne af sine Nærmeste, faaer ikke let Leilighed til at opponere aabenlyst — Modstand vækker, men Eftergivenhed svækker en Natur, som min. Min Fader, Grev Falkenskjold, var en stolt og stræng Mand,

men han tilbad min Moder, og føiede sig med ridderligt Galanteri efter hendes Ønsker i alle Smaating, under den stiltiende Forudsætning, at hun maatte rette sig efter hans Villie i store Spørgsmaal, hvor det overhovedet sjeldent kom til Uenighed, da de begge havde samme Afgud, Verden, og samme udelukkende Interesse i Verden — deres Børn. Fader forgudede Arvingerne til hans gamle adelige Navn og hans store Formue — Moder forkjælede Arvingerne til hendes Skjønhed og hendes Triumph i den fornemme Verden.

Clara var som skabt til at overtræffe saadanne Forældres mest overspændte Forventninger: hendes ualmindelige Skjønhed, der allerede som Barn skaffede hende et vist Ry i den Verden, hvor hendes Moder glimrede som en Stjerne af første Rang, hendes tidligt udviklede Talent til Sang og Dands, og fremfor alt en rigtbegavet og kjærlighedsfuld Sjæls navnløse Elskværdighed, fremkaldte en Henrykkelsesruus, hvor hun viste sig ved Moderens Side — og Lykken — der kunde have fordærvet en mindre ædel Natur, var det Element, hvori hendes varme Følelser og herlige Evner frit og naturligt udviklede sig. — Jeg stod som en Skygge ved Siden af Familiens Lys, vor lille klare Lykkestjerne, men var saa langt fra at misunde hende alle de Fortrin, hvorved hun fordunklede mig, eller ønske mig en Skjønhed, der kunde maale sig med hendes, at jeg tværtimod bebreidede Skjæbnen, at den ikke havde givet mig en eller anden iøine-

faldende Legemsfeil, der kunde skaffe mig den Fordeel, for bestandigt at blive udelukket fra Salonen; thi de eneste Timer i mit Barndomsliv, som jeg med Gru tænker tilbage paa, tilbragte jeg der — saameget stred den fine Verdens Herlighed og Glæde mod min Tilbøielighed. Men dette var ikke mine Forældres Mening! De betragtede mig vel som et Lys af anden Rang, men dog som et Lys, hvis mindste Straale skulde bidrage til den falkenskjoldske Families Glands. Moder kunde nok indrømme, at det ene af hendes Børn stod tilbage for det andet, men hendes Barn maatte dog i ethvert Tilfælde være udmærket fremfor alle andre Grevebørn i Verden. Min Stivhed og intet mindre end grevelige Forlegenhed var en medfødt Stolthed, som naar den engang fremtraadte i en elegantere Form, vilde blive ligesaa interessant, som hun fandt den eiendommelig, og den uceremonielle Oprigtighed, hvormed jeg sagde, hvad der faldt mig ind, naar jeg absolut skulde svare paa de Fremmedes venlige og opmuntrende Tiltale, blev betragtet som Genialitet. Fader rystede rigtignok lidt paa Hovedet, og sagde vel endogsaa med en bekymret Mine: Det Barn vil aldrig faae noget fiint Væsen — hun mangler Takt! see paa Søsteren! Men saa svarede Moder med et tillidsfuldt, halvt bebreidende Blik: Hvor saae du nogensinde et Væsen, der lignede Clara?! Min Tyra er et aparte Barn! naar hun udvikler sig, vil du selv blive forundret over alt, hvad der ligger i hendes Natur. Næst efter

Clara kjender jeg intet Barn, der berettiger til saa store Forventninger.

Jeg havde en afgjort Tilbøielighed for Bønderfolkene i Landsbyen; at besøge dem i deres smaae Huse, der vare saa forskjellige fra mit Hjem, og deeltage i Børnenes støiende Lege, var min største Fornøielse. Jeg bragte dem da ogsaa endeel af mit prægtige Legetøi, ja selv af min Pynt, der blev revet istykker til at udklæde os med i Legen, og alt dette blev modtaget med en Overraskelse, og ødelagt med en Henrykkelse, der satte mig i den lykkeligste Stemning. Men hvad der glædede mig meest, var den Kjærlighed, hvormed jeg blev modtaget, og min barnagtige Forfængelighed over at blive hilset og hædret som den lille Frøken af de gamle Koner, var ikke saa stor som min Tilfredshed, naar de Smaae i Legens Tummel sagde „du" og „Tyra" til mig, hvilket var dem strengt forbudt af deres Mødre. Naar jeg da, varm af Bevægelse, og straalende af Munterhed, kom tilbage til mit Hjem, kunde selv Fader undertiden betragte mig med Velbehag, og sige til Moder: Jeg troer du har Ret! vor lille Tyra kan nok blive en smuk Pige, naar hun udvikler sig. Han var langt fra at ane, hvor hans Datter fik den Udvikling, der var hende saa fordeelagtig.

Det varede imidlertid ikke længe, før mine Udflugter til Bønderfolkenes lave Regioner, bleve opdagede af min Moder, der langtfra at regne mig min simple Smag til Last, udlagde alt paa den bedste Maade, som en Yttring

af min originale og ædelmodige Natur, men som en ubensigtsmæssig og upassende Yttring deraf, der maatte forebygges for Fremtiden. Med Kjærtegn og venlige Ord meddeelte hun mig det bestemte Forbud, aldrig, naar jeg var overladt til mig selv, at gaae udenfor Granhækken, der adskilte vor Lystskov fra Markerne omkring Landsbyen. „Men for at Du skal see, at jeg ingen Udgift skyer, naar Talen er om mine Børns Fornøielse, forærer jeg dig denne Sum Penge, som du har fri Raadighed over og kan lade Tjeneren uddele efter din egen Anviisning blandt dine Fattige i Landsbyen." Min Glæde over denne uventede Rigdom blev betydelig formindsket ved den Maade, hvorpaa den blev mig givet — jeg havde heller seet Moder selv uddele Pengene blandt de Fattige, eller sende Tjeneren — og det krænkede mig at høre mine Venner omtale som „mine Fattige." Jeg sagde med Taarer i Dinene: Det vilde fornøie mig mere, selv at bringe dem Pengene! Men Moder svarede i en utaalmodig Tone: „Du er et godt Barn, men Du forstaaer ikke, hvad der er passende! og det kan Du være vis paa, at den Fornøielse ikke er, som din Moder nægter dig!" — Men det fornøier ogsaa dem, at jeg kommer selv! Hans Tjener kan dog ikke lege Røver iaften i mit Sted! vedblev jeg med al et forkjælet Barns Udholdenhed. Med comisk Forfærdelse udbrød hun: „Da forsikkrer jeg dig, at det vilde passe sig bedre for ham end for dig! Nu taler vi ikke et Ord mere om den Sag, Tyra — det gaaer ikke an!" —

Moder afslog os aldrig noget med Vrede, eller viste vor Paatrængenhed uvenligt tilbage; men naar hun havde sagt dette afgjørende: det gaaer ikke an! saa vidste vi, at Dommen var falden, og at intet Kunstgreb eller Smigrerie mere kunde tilvende os hendes Opmærksomhed for den saaledes affærdigede Bøn.

Jeg tog mig dette Forbud meget nær; hver Dag gik jeg bedrøvet frem og tilbage ved Granbækken og kastede længselsfulde Blikke udover den til mit forjættede Land — det var den første Skranke paa min Vei! Men snart foraarsagede et nyt Optrin min Moder ny Angst, og mig den Sorg at blive taget i endnu sikkrere Forvaring. En Dag, da jeg traf den gamle Lugekone i Haven, saae jeg til min store Sorg at hun var bleg og forgrædt; paa mine bekymrede Spørgsmaal svarede hun mig, at hendes lille Sønnedatter var bleven syg, at hun ingen Penge havde til at kjøbe Medicin, og ikke engang Sengklæder nok til at holde hende varm. Jeg lovede at skaffe Hjælp og fløi op i Huset for at søge Moder; hun havde rigtignok Dagen før paa min indstændige Anmodning foræret mig en betydelig Sum, til en Familie, hvis Børn jeg havde leget med, men jeg var bestemt paa, ikke at slippe hende før hun gav mig Penge til Lugekonen. Det var det ubeldigste Øieblik for mig! Vi vare inviterede til stor Maskerade, hvor Moder skulde være Alfedronningen og Clara og jeg Alfer i hendes Følge. — Kammerjomfruen søgte mig just for at prøve Vingerne paa mig.

Moder stod i al sin straalende Skjønhed foran Speilet med Slør og Krone, Clara dandsede omkring hende som baaret af de lette Florsvinger — og jeg maatte finde mig i, at man stillede mig paa en Stol og iførte mig mit Costume. Aldrig har en Alf havt et tungere Hjerte! Moder lo og snakkede med Kammerjomfruen om Dragterne, Clara sang saa Stuen gjenlød deraf — det var mig umuligt at blive hørt. I dette Øieblik kom en Visite meget beleiligt; det var Baronesse N*, min Gudmoder, der overøste mig med Kjærtegn og tog mig paa Skjødet. Mens jeg sad og betragtede de kostbare Armbaand, der i snesevis bedækkede hendes hvide Arme, foer en Tanke mig pludselig gjennem Hovedet. „Vil Du forære mig den smukkeste af dine Ringe?“ spurgte jeg pludselig, idet jeg stirrede hende ind i Ansigtet. Moder vilde slaae min upassende Begjæring hen i Spøg, men Baronessen tog Armbaandet, der var besat med Diamanter, af, og spændte det om min Arm. „Er det Alvor?“ spurgte jeg spændt. „Javist, min lille Guddatter skal ikke have et uopfyldt Ønske!“ Jeg saae bønfaldende til Moder: hun nikkede, men truede idetsamme smilende og advarende med Fingeren. Jublende faldt jeg min Gudmoder om Halsen, og foer med høie Spring ud af Stuen, ned i Haven, hvor jeg til min store Vereligelse saae Ane Maries hvide Liin ved Jordbærbedene. Med Hjertet bankende høit af Glæde lagde jeg Armbaandet i hendes Skjød og sagde: Sælg det — det er mit! Saa kan Du kjøbe

varme Dyner til Susanne og al den Medicin hun behøver! og uden at vente paa Svar løb jeg bort ligesaa hurtigt som jeg var kommen, og fremstillede mig for Selskabet med Vingerne hængende løse ned ad Ryggen, men med Sjæl og Hjerte bevinget af Lyksalighed. Det blev imidlertid en kort Fornøielse. Moder kaldte Lugekonen til sig og tog Armbaandet tilbage, efter at have betalt en lille Sum i Løiepenge. Paa mig var hun for første Gang i sit Liv — vred. „Kan Du ikke begribe, at det var dig, ikke den gamle Bondekone, Tante Nathalie gav sit Armbaand til?" sagde hun blandt andet. Nei dengang, kunde jeg ikke fatte Distinctionen — der skulde Tid og Erfaring til at lære mig, at der intet større Krav gives paa de Riges Gavmildhed — end ikke at behøve den; at de give Alt til hinanden indbyrdes, og saagodtsom intet til de Fattige. Jeg forstod ikke min Moders Bemærkning, men jeg grublede over den, og Oppositionen i mit Indre sugede Næring deraf.

Fra den Dag blev jeg overgivet til Gouvernantens Varetægt, og saaledes berøvet min sidste Rest af Frihed. Men hvor ubehageligt dette end i mange Henseender var mig, betragtede jeg det dog inden kort Tid som en Lykke, thi nu kom jeg til at leve sammen med min Søster, der allerede i et Par Aar havde været overladt til Gouvernantens Veiledning. Jeg trængte til en ganske anden Kjærlighed end min Moders, der vel glædede men ikke tilfredsstillede mig, og den fandt jeg hos Clara, der el=

skede mig med al sit rige Hjertes Varme. Jeg paa min Side glædede mig som en Moder over hendes Fortrin, og saae op til hende som et Barn — anderledes veed jeg ikke at udtrykke den Blanding af Omhed og Beundring, hvoraf min Følelse bestod. Men uagtet vor gjensidige Kjærlighed, var der ingen gjensidig Fortrolighed imellem os; hun betroede mig alt — sine Triumpher og Eventyr — de begyndte tidligt — sine Luftkasteller og Drømme — og jeg, den yngre Søster, lyttede dertil med et Barns naive Opmærksomhed, og en Voxens Omhu for hendes Lykke. Men mine Drømme betroede jeg hende ikke — jeg rugede helst i Ensomhed over det dunkle Tankeliv i min Sjæl. Kun af og til undslap mig ved Leilighed et Spørgsmaal, som røbede den hemmelige, halvbevidste Strid imellem det Liv, der rørte sig i mig, og det, der bevægede sig om mig. Engang i Religionstimen, da Gouvernanten med stor Salvelse talte om Guds Godhed og Retfærdighed, sagde jeg: Forlanger Gud da ikke, at de Rige skulle dele deres Eiendom med de Fattige?" „Nei Frøken Tyra! den gode Gud har selv i sin Viisdom indrettet det saaledes, at der er Forskjel paa de Vilkaar, hvorunder Menneskene leve, og ethvert Forsøg paa at ophæve denne Forskjel, strider imod hans Hensigt, og mislykkes følgelig." „Hvoraf veed man da, at Gud er god, siden han har indrettet det saa slet for de Fattige?" udbrød jeg lidenskabeligt. „Saaledes maa De ikke tale! Jeg har jo saa tidt sagt Dem, at alt, hvad den kjære Gud gjør, er velgjort!"

Denne Forsikkring, som jeg visselig tidt havde hørt, var kun slet skikket til at berolige mit heftige og varme Hjertes Tvivl. Det brændte af Længsel efter at prøve sin Kjærligheds og Overbeviisnings Kraft i Kamp med denne Gud, hvis det var sandt, at han virkelig havde givet saa uretfærdige Love! Hvor skulde jeg finde ham, for af ham selv at erfare, om man gjorde ham Uret, eller om han virkelig tillod at man gjorde Uret i hans Navn. Var der isaafald ikke en anden Gud, hvis Lov var Frihed og Kjærlighed, lige Vilkaar for alle hans Børn, lige Deelagtighed i Livets Kamp og Møie — lige Andeel i SeirensÆre og Lyksalighed. Jeg begyndte med at fatte Mistro til Verdens Gud og endte med at betragte ham som min Fjende. Men dette var kun Drømme! mit Hjerte gik over Granbækken til mine gamle Venner — mens Kammerjomfruen pyntede mig i Flor og Silke! Min Indbildningskraft førte Krig med Verdens Ære, Glæde og Retfærdighed — men i Virkeligheden bandt Forholdene mig til Verden, og Clara gjorde mig den kjær. En fælleds Kjærlighed er et stærkt Baand! saalænge hun var Verdens Afgud, havde den Deel i mit Hjerte, og jeg figurerede, om ikke med Ynde, saa dog med en vis Lethed og Sikkerhed som en halvvoxen Pige i mine Forældres Selskaber, uden at den Sammensværgelse, jeg havde stiftet i mit Hjerte røbede sig anderledes end ved en Ironie, der som Lynglimt gjennembrød den ligegyldige Høflighed, der var bleven mig til Vane. Man viste min Fa=

ders Navn og min Moders Skjønhed den Opmærksomhed at finde dette Væsen interessant og Moder sagde tidt med en triumpherende Mine til sin Gemal: „Nu kan du da see at Tyra vorer sig smuk! og ved Hiælp af sin udmærkede Forstand vil hun med Lethed tilegne sig den Fiinhed i Smagen og Ligevægt i Væsenet, som hun endnu mangler." Jeg optog denne tvetydige Roes med en Blanding af Hede og Kulde, idet jeg af Hjertet ønskede at kunne anvende min Forstand til at afslore denne „Fiinhed" og rokke denne „Ligevægt," hvorunder saamegen Tomhed og Usandhed i denne Verden er grundet. Men der er en lang Vei fra Drøm til Virkelighed! Der skulde en stor og gjennemgribende Ulykke, som for bestandigt gav mit Liv og min Personlighed et bestemt Præg, til at overvinde Vanens og Forholdenes Magt, hvorved jeg var knyttet til mine Omgivelser.

Henimod den Tid, da jeg som voxen Dame skulde indføres i det selskabelige Liv, og deeltage med min elskede Clara i alle de Fornøielser, som hun med barnlig Iver havde søgt at vække min Længsel efter, indtraf denne store Ulykke. Naar jeg tænker derpaa, gjennemlever jeg paany al den Rædsel, der knugede mit Sind — min Tvivl, min Kamp, og den dyrtkjøbte Seiers Kval! — Clara var altid elskværdig og indtagende mod alle Mennesker, men paa denne Tid foregik en — jeg kan ikke sige Forandring, men Forklaring i hendes Hjerte, der gav hendes Væsen en ny, ubeskrivelig Ynde. Det søde Barn,

den henrivende Pige, blev en elskende Kvinde. En ung Maler, som Fader protegerede, vandt hans Datters og Arvings Hjerte, imens han malede hendes Portrait. Maleriet blev ophængt i Selskabssalen — næst Originalen dens bedste Prydelse — og Fader overøste Kunstneren med Lovtaler og Gunstbeviisninger, langt fra at ane, hvor dyrt dette Billede skulde blive os alle. Han var altfor tryg i sit Aristocratie til at tænke sig Muligheden af den Forstaaelse, som jeg intet Dieblik havde tvivlet om, og Clara kunde være døet af Sorg, dersom hendes Elskede var reist uden at have erklæret sig for Faderen, uden at denne havde anet Aarsagen til hendes Sygdom. Men den uskyldige Pige betroede ham selv frimodigt sin Kjærlighed, og bad om hans Samtykke. Den Haardhed, hvormed dette blev hende nægtet, de bittre Bebreidelser hvormed det forgudede Barn pludselig blev overvældet, krænkede hende dybt, men skræmmede hende ikke. Mildt, men bestemt afviste hun den Fordring, at hun skulde opgive hver Tanke om ham. „Jeg gav ham mit Hjerte, før du nægtede dit Samtykke!" svarede hun Fader. „Og hvor Hjertet er, vil mine Tanker ogsaa være!" Hun var bleg og stille, naar der var andre tilstede, men naar vi var ene sammen, kastede hun sig tidt i mine Arme og overlod sig til de heftigste Udbrud af Sorg. En frygtelig Angst betog mig, naar hun saaledes i sin Smerte klyngede sig til mig — jeg anede, at en Skilsmisse forestod.

En Aften, da jeg kom ind i hendes Kammer, laae

hun paa Knæ ved Sengen; men da jeg nærmede mig, reiste hun sig halvt op, trak mig ned til sig, og udbrød med skjælvende Stemme, idet hun saae paa mig med Øine, der lyste som Flammer: Svar mig oprigtigt: Hvad vilde du troe om dig selv, dersom du havde begaaet en Handling, som hele Verden fordømte, men som var frikjendt af din Følelse og helliget af din Kjærlighed? Mit Hjerte var sælsomt bevæget. Uden at vide, hvad hun bentydede til, forstod jeg hende instinctmæssigt, og svarede med lidenskabelig Energi: Jeg vilde troe, at hele Verden tog feil i at fordømme den Handling, som min egen Følelse frikjendte, og jeg vilde forske Nat og Dag til jeg fik Vished derom! „Tak!" udbrød hun inderlig rørt. „Du vil aldrig fordømme mig iblinde." Forgjæves bønfaldt jeg om en Forklaring af disse Ord; hun svarede med et sælsomt Smiil: „Du skal faae det at vide — imorgen! nu trænger jeg saameget til Ro."

Den næste Morgen mødte jeg hende i Forsalen; hun var liigbleg og omfavnede mig heftigt, men inden jeg fik et Ord fremført rev hun sig løs og gik hurtigt ind i Faders Værelse, hvis Dør blev lukket tlaas efter hende. Jeg kastede mig ned paa Gulvet udenfor, ikke istand til at holde mig opreist, og ventede med ubeskrivelig Rædsel Udfaldet af denne Samtale mellem Fader og Clara, skjøndt jeg ikke tydeligt var mig Aarsagen til min Frygt bevidst. Endelig kom Fader ud, og sagde med hæs og hviskende Stemme til mig: „Hvad gjør Du her, Tyra? Gaae op

paa dit Kammer, og bliv der, til Du faaer Bud." Jeg stirrede halv bevidstløs paa ham, og søgte i hans forstenede Ansigtstræk en Forklaring over min Søsters Skjæbne; men han gjentog sin Befaling med Haardhed, og reiste mig op, idet han klemte mit Haandled saa heftigt, at jeg længe bar Mærke deraf. — Jeg blev sendt bort i Besøg til min Gudmoder, og da jeg kom hjem — var Clara borte.

Fader hentede mig selv! Han omfavnede mig med usædvanlig Heftighed, men talte ikke et Ord paa Veien og jeg vovede ikke at spørge ham. Jeg var saa medtaget af de sidste Dages Sjælslidelse ved Uvisheden om Claras Skjæbne, at jeg neppe kunde holde mig opreist, da vi steg ud af Vognen, men Fader slyngede sin Arm om mig og mere bar end fulgte mig gjennem de store tomme Sale ind i min Moders Cabinet, hvor hun sad i Sophaen med Armene hvilende paa Bordpladen, og Ansigtet skjult i Hænderne, saa fordybet i sin Smerte, at hun ikke hørte os, før Fader sagde: Jeg bringer dig vort Barn, min elskede Tyra! Hun saae iveiret — aldrig kan jeg glemme dette Syn, Minona! Det ængster mig endnu i mine Drømme! — Hendes store Øielaag hang tunge af Graad ned over de matte Øine, Læberne skjælvede krampagtigt, og hun var saa svag, at hun kun med Anstrængelse strakte Armene ud imod mig. Men jeg kastede mig paa Knæe foran hende, og udbrød med taarekvalt Stemme: Siig mig for Himlens Skyld, hvad er der

blevet af min Søster — hvor er Clara? Moder bedækkede Ansigtet med sine Hænder, men Fader svarede i en stræng Tone: „Læg Mærke til, hvad jeg vil sige dig, Tyra! den Person, Du spørger om, skal ikke længer betragtes som vor Datter eller din Søster — hun har gjort sig uværdig til at bære din Faders Navn, og Du vil aldrig see hende eller høre hende omtale. Dig forbyder jeg at nævne hendes Navn — jeg ønsker at Du skulde glemme hende. Du er for ung, og — Gud være lovet! for uskyldig, til at forstaae hendes Vanære. Beed til Gud, at Du aldrig maa forstaae den. See paa din Moder, Tyra! Du veed hvor høit hun elskede dette Barn — hun har selv forskudt hende. Lad det være dig nok!" — Inden jeg kunde svare, ringede han paa min Kammerjomfru og befalede hende at følge mig op til mine Værelser. Det var en ny Pige, og det var ikke til min kjære gamle Stue, hvor jeg havde tilbragt lykkelige Timer sammen med Clara, hun førte mig, men til en anden Fløi af Huset, der i min Fraværelse var indrettet til mig. Hvert Spor af hende var fjernet eller tilintetgjort — hendes Sager var bragt bort, hendes Værelser aflaasede, og hendes Portrait, som jeg samme Aften med feberagtig Uro søgte, flyttet op paa Pulterkammeret, hvor det stod med Maleriet vendt ind mod Væggen. Jeg kan ikke sige dig, med hvilken sønderknusende Smerte jeg saae disse søde Træk igjen! Men hvad der især fyldte min Sjæl med en Bitterhed som den neppe kunde rumme,

var den Maade, hvorpaa jeg havde hørt hende omtale. Var det en vanæret Kvinde, hvis Øine saae ind i mine, den Aften, da jeg sidste Gang talte med hende — hvad var da Uskyldighed? Fader havde sagt, at jeg var for uskyldig til at fatte hendes Brøde — jeg grublede over disse Ord og over Claras eget Vidnesbyrd: at hendes Handling var helliget af Kjærligheden og frikjendt af hendes egen Følelse, og jeg lovede mig selv, ikke at dømme iblinde, men forske Nat og Dag, til min Tro paa Uretfærdigheden af Verdens Fordømmelse var blevet til Vished.

„Men hvad havde hun da gjort?" udbrød Minona, der med den varmeste Deltagelse havde fulgt Fortællingen om den unge Pige, som offrede alt for sin Kjærlighed.

Hun havde hemmeligt mødt sin Elsker, da Fader forbød hende at samles aabenlyst med ham, og i det Væsentlige indgaaet den Forbindelse, som Faders Fordomme hindrede i at slutte overeensstemmende med de vedtagne Formaliteter. Kort sagt — da hun kun havde Valget mellem de Ægteskaber, der gjorde hende til Gemalinde, opgav hun Ægteskabet og blev den Mands Elskerinde, som havde vundet hendes Hjerte. Men hun bedrog ikke sine Forældre! Den Morgen, da hun sidste Gang omfavnede mig, fortalte hun Fader alting, og meddelte ham sin Beslutning, at følge med Maleren, der om et Par Dage vilde reise tilbage til sit Hjem i Jylland. — Tyra taug et Øieblik i stærk Kamp med sin Sindsbevægelse; endelig vedblev hun med Anstrængelse:

Hendes Fader forskjød hende — som en vanæret Kvinde blev hun forjaget fra det Hjem, hvis Afgud hun havde været — og saa maatte hun miste Den, for hvis Skyld hun leed alt dette! han blev udfordret af en af hendes adelige Tilbedere, og paa den samme Dag der var bestemt til Afreisen, haardt saaret i en Duel. Ciara var hos ham paa Hospitalet og pleiede ham trofast til det sidste; men da alt var forbi — saa kunde hun ikke leve længer — og det var hende selv — Tyras Stemme kvaltes af Bevægelse, men som oplivet af en indre Rædsel, hævede den sig paany til en unaturlig Tydelighed, idet hun med funklende Øine og skjælvende Læber udbrød: Jeg var selv i Stuen, da hendes Forældre fik dette Budskab, og jeg hørte dem — takke Gud for hendes Død! Ja, Minona! hendes egen Moder takkede Gud for sit Barns Død — og for en saadan Død. Jeg hørte det, siger jeg dig — og jeg forbandede dem ikke!

Minona saae paa hende med flammende Øine. „Jeg vilde have hadet dem — de havde jo myrdet hende?" udbrød hun lidenskabeligt.

Nei, svarede Tyra, idet Udtrykket i hendes Ansigt forandrede sig. Der er noget helligt ved en sand og dyb Sorg, selv om den er uretfærdig i sin Yttring og ugrundet i Aarsagen! Jeg var betaget af Rædsel og Gru — mit Hjerte vendte sig fra hende — men ved Synet af den fortærende Smerte, hvorunder hun selv leed, gik alle mine stridende Følelser op i Medlidenhed. Og jeg

kunde ikke trøste hende! Jeg var den Eneste hun havde tilbage, det Væsen, hvortil hun knyttede Ruinerne af sin moderlige Stolthed og Kjærlighed — og jeg havde intet beroligende og formildende Ord til hende! hendes Sorg var ikke min Sorg, skjøndt den havde samme Gjenstand! De Tanker, hvori jeg søgte Opreisning for mit piinte Hjerte, vilde fylde hendes Sjæl med Rædsel og Angst for mig. Saaledes stod Clara bestandigt imellem os!

Efter hendes Død besluttede mine Forældre igjen at begynde det gamle selskabelige Liv. Jeg følte, at det var et Offer, de bragte, for om muligt at sikkre mig den Stilling, og de verdslige Fordele, der forekom dem som det høieste, et Menneske kan attraa, og jeg paaskjønnede denne Omhu for mit Vel, skjøndt jeg for min egen, saavelsom for deres Skyld havde foretrukket et afsondret og stille Liv. Vore Sale blev atter Samlingsstedet for den fornemme Verden, og Moder bevægede sig paa sin gamle Bane som en Stjerne af første Rang — men Glæden var forsvundet af hendes Smiil, og Friskheden af hendes Skjønhed. Man respecterede hendes Ulykke, og beundrede den Fatning, hvormed hun bar den. — Jeg havde ved alt, hvad jeg saae og hørte, kun een Tanke — var det med Ret eller Uret, at denne Verden, hvori jeg bevægede mig, fordømte min Søster, der for saa kort Tid siden havde været den Skjønneste blandt de Skjønne, den mest beundrede og tilbedede! — At der gives Mysterier, hvori man ikke kan eller tør trænge ind, følte

jeg hvergang jeg gik tilbage til det Forhold, man regnede hende til Vanære. Men jeg havde Leilighed til at blive betjendt med det, Verden kalder Ære, og jeg behøvede vissélig ingen forudfattet Mistro, for i Regelen at betragte den som en lovlig Skjændsel. Denne hellige Uskyldighed, der rødmer ved at høre en Forbindelse som Claras nævne, er i de allerfleste Tilfælde kun en Afholdenhed ligeoverfor Kjærligheden, der har sin Grund i Sløvhed eller Feighed. En ung Dame elsker — efter fattig Leilighed — en fattig Mand, men Omstændighederne modsætte sig deres Forening. Seer man nu, at Kjærligheden er stærk nok til at gjøre sig til Herre over Omstændighederne? nei, det skal du ikke tro! Kjærligheden bliver ikke betragtet som det ene Fornødne til et lykkeligt Ægteskab, men som en Deel af Udstyret, der er god at tage med, men kan undværes — og som under heldige Omstændigheder bliver en Følge af Ægteskabet.

See, det er disse Forbindelser, hvortil et Kjærlighedsforhold som min Søsters, danner en forargelig, vanærende Modsætning i Verdens Øine. Hvorfor? — fordi Kirken helliger den! Folk indsee ikke, at naar Præsten i sin Herres Navn lyser Velsignelse over de utallige vanhellige Forbindelser, der indgaaes af forfængelige og verdslige Hensyn, saa udtaler han en Løgn i den evige Sandheds Navn — thi den himmelske Kjærlighed kan kun velsigne den Pagt, jordisk Kjærlighed har sluttet. Tænk blot paa hvor mange Par, der paa Guds Vegne

er erklæret „for at være rette Ægtefolk", om hvis Forening man med Vished kan vide, at Gud ikke har havt det allermindste at gjøre med den! Men naar man deraf slutter sig til, at Vorherre kun vil vedkjende sig et lille Antal af de Foreninger, Kirken helliger i hans Navn — er det da usandsynligt, at han umiddelbart har sammenføiet de elskende Hjerter, som Verden ikke kunde adskille, og engang i Himlen vil vedkjende sig dem, som Menneskene fornægtede? — Af disse Tanker og Forestillinger øste jeg Trøst for mit syge Hjerte — gjennem Tvivl og Kamp bekræftede min Bevidsthed den Frikjendelse min Følelse strax havde tilkjendt Claras Kjærlighed. — Der gives vistnok en vanærende Lidenskab, men den kan ingen Præsts Velsignelse adle! Hvad der i mine Tanker stempler Kjærligheden som reen eller ureen, er dens Natur og dens Gjenstand. Det er Skam og Skjændsel at hengive sig til en Adam Homo, selv om man er viet til ham af Sjællands Biskop! thi naar en Kvinde nedværdiger sig i Gjenstanden for sin Kjærlighed, er hendes Fald uopretteligt — for ethvert andet Fald er der Opreisning i Kjærligheden. — Jeg glemmer, at det er til dig, jeg taler, Minona! Du er for ung og ubekjendt med Verden, til rigtig at forstaae mig.

„Ikke for ung til at have Sands for Kjærligheden, eller til at skille Løgn fra Sandhed!" udbrød Minona med Varme. Tyra betragtede hende med Glæde — det

var hende velgjørende at føle sig forstaaet af denne uskyldige unge Pige.

Saalænge jeg kan huske, har jeg skjelnet imellem Sandhed og Løgn; det er ikke vanskeligt for den, hvis hele Sjæl brænder af længselsfuld Higen efter Retfærdighed. Men det er svært at vælge Sandheden, naar Veien dertil gaaer over knuste Hjerter. Det Liv, jeg førte, stred imod min Overbeviisning! Jeg holdt gode Miner med den Verden, der uretfærdigt fordømte min Søster, skjøndt jeg i mit Hjerte var overtydet om hendes Uskyldighed, og samtykkede ved min Taushed i dens utallige Fordomme, skjøndt jeg bar den bittreste Opposition derimod i Sjælen. Aldrig faldt den Tanke mig ind, at jeg skulde reformere Samfundets Love, eller give mine Kræfter i den gode Sags Tjeneste for et bestemt Formaals Skyld, men jeg følte, at det for den menneskelige Naturs Æres Skyld burde være Et at erkjende og bekjende Sandheden — og jeg foragtede mig selv, fordi jeg ikke gjorde det! Jeg kunde ikke undertrykke den Tanke, at den almindelige, stumme Fordømmelse af Clara i det Hjem, hvis Liv og Glæde hun havde været, anklagede mig for den feigeste Troløshed, idet jeg tilsyneladende deeltog deri: Men mit Hjerte oprørtes mod den Beslutning frivilligt at berøve mine Forældre deres sidste Haab og Trøst, som var bygget paa mig. Engang havde jeg næret det urimelige Haab, at gjøre Moder Sagen anskuelig fra mit Synspunkt, og derved betage hendes Sorg

dens dybeste Bitterhed, men naar jeg nævnede Claras Navn eller noget, som i fjerneste Maade stod i Forbindelse dermed, yttrede hun saa voldsomme Tegn paa Afsky og Smerte, at jeg maatte tie. Senere, da jeg nogle Gange med Hensyn til et andet Tilfælde under lignende Omstændigheder, greb Leiligheden til med al min Kjærligheds og Overbeviisnings Styrke at tale Claras Sag, blev Fader saa opbragt, som jeg aldrig har seet ham, og Moder fik et Krampetilfælde. Efter den Tid, henvendte de begge alvorligere end nogensinde deres Tanker paa et Ægteskab for mig, og jeg blev forberedet paa snart at bestemme mig for en af de unge Herrer, der til min store Forundring og Bekymring længe havde stræbt at overvinde min Ligegyldighed. Og da nu til min Ulykke en riig, almindelig anseet Greve begjærede min Haand af Fader, forlangte han mit Samtykke som det eneste, der endnu manglede. Jeg nægtede det bestemt — beredt til alt, undtagen til at stemple min Svaghed som Bedrag, ved at knytte mig til den Verden, jeg foragtede, ved et Baand, der blev fordømt som ugyldigt af min Fornuft, og forkastet af min Følelse, som en Vanære. Fader forlangte Grunde for mit Afslag. Jeg gav ham dem frit og uforbeholdent — for første Gang udtalte jeg alt, hvad der var kommet til Bevidsthed i min Sjæl siden Claras Død, skjøndsomt men bestemt foreholdt jeg ham hans Uret imod hende, begeistret og rørt søgte jeg at gjøre ham den Velsignelse indlysende, der endnu

var os tilbage i Mindet om hende, naar vi forstod at vurdere det — men altsom min Lidenskab brød ud i klare Flammer, forstenedes hans Træk ligesom den Morgen, da han forskjød min Søster. Han stod taus og kold foran mig med korslagte Arme og sammenpressede Læber, og Moder, som denne Gang var for angrebet til at faae Krampe, sad ubevægelig og stirrede paa mig med et forvirret, medlidende Blik, idet hun af og til udbrød: „Stakkels ulykkelige Barn — min arme Tyra! O Gud, hvorledes skal jeg bære det?"

„Er Du færdig?" spurgte Fader, da jeg taug. Jeg bøiede Hovedet til Svar, jeg havde ikke længer Stemmen i min Magt. „For min Skyld skal Du ikke tvinge din Tilbøielighed. Det Barn, der har vanæret mit Navn i sine Tanker, skal ikke længer bære dette Navn. Men med en Faders Kjærlighed opgiver jeg ogsaa en Faders Rettighed — Du er fri, og jeg skal aldrig blande mig i dine Anliggender! Jeg vil kun gjøre dig opmærksom paa, at Du nu har Valget imellem at modtage Grevens Haand — isaafald vil jeg for din Moders Skyld laane dig mit Navn og beholde dig som Gjæst i mit Huus til Foreningen er sluttet — eller at gaae om at tigge. Imorgen venter jeg dit Svar." Med disse Ord forlod han Værelset. Jeg stod endnu ubevægelig, halv bevidstløs af Rædsel, da Moder med Anstrængelse reiste sig, og heftigt grædende tog mig i sine Arme. Uden at sige et Ord fulgte hun mig op paa mit Værelse og lukkede Døren

ilaas efter sig. Med en Bevægelse, der næsten kvalte mit Aandedræt, stirrede jeg ind i hendes Ansigt, idet jeg ventede paa, hvad hun vilde sige. Endelig begyndte hun med svag Stemme, afbrudt af Sindsbevægelse, men uden Vrede eller Bitterhed: „Tilgiv din Fader — han vil tage hvert Ord tilbage, han har udtalt i sit Hjertes Bitterhed! Han er en Mand, og kjender ikke den Sorg, der knuser Stoltheden — den kan kun en Moder føle! Jeg var selv stolt, Tyra — saalænge jeg var sikker paa eet af mine Børn! — Vær rolig min Pige! jeg bebreider dig intet — din Moder elsker dig, og vil ikke slippe dig af sine Arme. Jeg burde have gjættet, hvad der foregik i dit Sind, og selv ledet dine vildfarende Tanker tilbage paa den rette Vei, istedetfor at jeg lod dig pleie og nære dem i Ensomheden. Sorgen gjør egoistisk — mit Hjerte vaandede sig, hvergang Du vilde tale til mig — om hende — og for at skaane mig selv har jeg opoffret dig! Du var for ung, for uerfaren til ikke at lade dig vildlede af din Følelse. See ikke saa vildt, saa fremmed paa mig! alt skal blive godt! Du er jo endnu din Moders elskede, uskyldige Datter — hendes eneste Haab i denne Verden. Naar Du rækker den Mand din Haand, som Fader har valgt for dig, vil han velsigne dig, som jeg, og hvert haardt Ord skal være dødt og glemt i Eders Hjerter."

En iisnende Kulde giennemfoer mit Hjerte, idet hun talte saaledes til mig. „Forstaaer Du mig da slet ikke?"

udbrød jeg med ubeskrivelig Smerte. „Jo, mit stakkels Barn! Give Gud, jeg før havde forstaaet hvad der feilede dig!“ svarede hun grædende. Hun troede altsaa, at jeg var vanvittig eller paa Vei til at blive det! — Jeg følte virkelig i dette Øieblik mit Begreb svækket og min Hjerne rystet — jeg sprang op og gik i feberagtig Uro frem og tilbage i Stuen, mens alle Tanker og Følelser i min Sjæl kjæmpede efter Bevidsthed. Endelig standsede jeg foran min Moder, og sagde langsomt og tydeligt: Jeg er syg i dette Øieblik, jeg troer jeg har Feber, thi mit Blod brænder som Ild — men jeg sværger dig til ved alt hvad helligt er — jeg taler ikke i Vildelse! Hvad jeg nu siger er Resultatet af lang Tids indre Kamp og Forsken: den Vanære, Clara skal have gjort sig skyldig i, er Englereenhed mod den Skjændsel det vilde være for mig at indgaae det Ægteskab, min Fader foreslog mig! Derfor har jeg afslaaet det — og jeg kan ikke tage mit Ord tilbage. Hvis man ikke forlangte min Erklæring imorgen, vilde jeg vente til denne piinlige Bevægelse i mit Sind har lagt sig, i Haab om da maaskee at overbevise dig — men nu er der ingen Tid at spilde! Tal med Fader — han elsker dig saa høit — overtal ham til at tage sin Beslutning tilbage! Lad mig ikke tvinges til at forlade ham og dig! Vær god, vær klog — vær barmhjertig mod os alle! — Hun stirrede forfærdet og bedrøvet paa mig, idet hun svarede: „Du veed, at din Fader aldrig gaaer fra sit Ord, om det saa var Vorherre

selv, der befalede ham det!" men tilføiede, forskrækket over det vilde Udtryk i mit Ansigt: „Ja, jeg skal tale med ham! Vær blot rolig! det er sandt, Du er syg! Gaae tilsengs mit Barn, Du har stærk Feber." For at afbryde den Samtale, der satte os begge i saa heftig Bevægelse, ringede hun paa Kammerjomfruen og befalede hende at blive inde og passe mig, men selv veg hun ikke fra min Seng. Der sad hun til sildig Aften, badede min Pande med koldt Vand, gav mig kjølende Pulver og nervestyrkende Draaber, men behandlede hvert Udbrud af min Sjæleangst som Feberphantasie.

Efter Nattens Ro og Ensomhed havde jeg imidlertid saa fuldkomment gjenvundet min Bevidsthed, at hendes Forsøg paa at skuffe Fader med Hensyn til min Tilstand, mislykkedes. Kort og koldt forlangte han mit Svar paa Grevens Vegne — det var et bestemt Afslag. Min stakkels Moder blev baaret besvimet ud af Stuen, og Fader fulgte hende, efterat have befalet mig, inden Aften at forlade hans Huus, uden at gjøre noget Forsøg paa at see hende. Jeg adlød uden Modstand, men med de bittreste Følelser i Hjertet. Claras Portrait var det eneste jeg tog med fra mine Forældres Hjem.

En lang Pause fulgte efter Thyras Fortælling. Endelig sagde Minona: „Du kunde dog ikke fortryde dit Valg?" — „Nei!" svarede Tyra, idet hendes Ansigt oplivedes af mild og begeistret Bevægelse. „Jeg var alene, forstødt og fordømt af Verden — men frikjendt af min

egen Følelse. Er andres Foragt ikke at foretrække for Selvforagt? Jeg havde mistet meget, men mit Hjerte var bevaret for Livet, Sandheden, Kjærligheden! Vel sørger jeg dybt over mine Forældres forladte Tilstand, men jeg bebreider mig den ikke. Jeg kunde ikke have offret dem min Ære og Tro! Der er ingen Velsignelse ved et Offer, der fornedrer Den, som bringer det. — Det er saligt at lide Forfølgelse for sin Troes Skyld, naar man troer paa Livet, thi det vender Sorgen til Glæde. Gjennem Ørkenen fandt jeg Vei til det forjættede Land."

Det var blevet sildig Aften, og Maanen stod høit paa Himlen, da Minona gik hjem. Hun sagde til sig selv, at hun havde fundet Orakelsvaret paa sit Hjertes Spørgsmaal, thi med fuld Fortrøstning gjorde hun Tyras Troesbekjendelse til sin: at Kjærligheden helliges ved dens Natur og ved dens — Gjenstand.

Syvende Capitel.

Den vilde Falk to Vinger har
Høit flyver han med dem;
Delphinen gjennem Bølgen klar
Som Lyn sig skyder frem.

Men ensom jeg maa staae paa Strand
Og stirre taus mod Sky;
Og kun min Tanke følge kan
Hen til den fjerne By.

C. Winther.

En ny Verden var skabt i Minonas Hjerte, siden hun havde talt med Viggo. Hun tænkte med urolig Længsel paa det Dieblik da hun skulde see ham igjen, og dog følte hun sig for første Gang undselig ved denne Tanke. „Hvorledes vil han see paa mig? hvad vil han sige til mig? vil han nogensinde gjentage det Spørgsmaal, jeg ikke besvarede igaar? kan han ikke altfor tydeligt see Svaret i mit Ansigt?" saaledes spurgte hun sig selv, da hun efter en søvnløs men drømmerig Nat, stod ved sit Vindue og betragtede Dagens Frembrud med straalende Øine. Altsom den Time nærmede sig, at hun skulde træffe sammen med Viggo voxede hendes Uro, og da

hun hørte ham gaae ned af Trappen, listede hun sig den modsatte Vei ud i Skoven, istedetfor at gaae ned i Dagligstuen, hvor hun ventedes ved Theebordet. Men hvor let hendes Hjerte end slog ved Bevidstheden om denne korte Frist, kunde hun ikke lade være at tænke paa hvilke Slutninger Viggo drog af hendes Fraværelse, og hemmeligt at vente at han skulde have fulgt hende — men han viste sig ikke, hvor tidt end en uventet Lyd, en sagte Raslen af Bladene fik Minona til at fare sammen, og hun vendte langsomt tilbage med en Følelse af skuffet Forventning, der bragte Taarer i hendes Øine. Ved Enden af Stien saae hun endelig Viggo, der gik forbi i faae Skridts Afstand uden at bemærke hende. Han gik hjemmefra — for fireogtyve Timer siden vilde hun have løbet efter ham, og fortroligt lagt sin Arm i hans; nu standsede hun som rodfæstet til Pletten, og stirrede efter ham, til han var skjult af Træerne — da gik hun langsomt videre med taarefulde Øine og blege Kinder. Men Haabet i hendes Hjerte beseirede snart denne øieblikkelige Nedslagenhed — han var vel gaaet ud for at møde hende, og vilde snart komme tilbage! Hun tog sit Sytøi og den Bog, hvori han forrige Dag havde læst høit, og satte sig i Lysthuset, hvorfra der var Udsigt over Veien, og da Helene fortalte at han havde spurgt efter hende, vendte Rødmen tilbage paa hendes Kinder. Med klar Stemme, hvori hendes Hjertes Bevægelse gjenlød, sang hun alle hans Yndlingssange for at Tonerne

skulde naae ham saasnart han nærmede sig — men den ene Time gik efter den anden, uden at han lod sig see. Minona havde for længe siden holdt op at synge, Sytøiet laae urørt, selv Bogen hvori hun sagte havde gjentaget hver Sætning Viggo havde læst høit, var lagt tilside, og hun sad bleg med Hænderne foldede i Skjødet, og Blikket stift heftet paa Veien, da han endelig viste sig. Hendes første Bevægelse var at reise sig for at ile ham imøde, den næste at sætte sig igjen, saa fremmed og alvorligt forekom Udtrykket i hans Ansigt hende; og Stemmen hvormed han tiltalte hende, svarede dertil, idet han med en venlig Hilsen og den Bemærkning at han havde faaet Breve at besvare — gik forbi hende ind i Huset. Minona brast i Graad; men med den faste Beslutning, ikke at give efter for denne urimelige Bevægelse trængte hun Taarerne tilbage, og gik ind til Helene, saasnart det lille Speil i Naalebogen havde forvisset hende om at de intet Spor havde efterladt i hendes Ansigt. Paa Helenes Spørgsmaal efter Viggo, lykkedes det hende at svare med en ligegyldig Mine: Jeg troer vist han skriver Breve! —

Da de endelig samledes i Dagligstuen, var Viggos Blik saa mørkt og hans Væsen saa adspredt, at Helene deltagende spurgte om Brevene havde bragt ubehagelige Efterretninger fra Frankrig. „Ja", svarede han uden at see paa Minona; „min Onkel har paalagt mig nogle Forretninger i Kjøbenhavn, der forsaavidt er mig ubehage=

lige, som de nøde mig til at reise ind strax og tilbringe de sidste otte Dage der, jeg endnu har tilbage før jeg skal hjem til Frankrig. Det Offer, Onkel fordrer af mig, er større end han troer — da jeg forlod ham, vidste jeg ikke hvor kjært Opholdet i Skovhuset skulde blive mig." Disse sidste Ord, der blev henvendt til Helene, vilde under andre Omstændigheder have glædet Minona hjerteligt, men i Forbindelse med den pludselige Efterretning om Viggos Afreise klang de som den bitreste Kulde og Ligegyldighed for hende. Hun sad taus og stille, som om Samtalen slet ikke vedkom hende, men Helene yttrede med venlige Ord sin Forundring og Beklagelse over denne forandrede Bestemmelse. Viggo vedblev med en Stemme der i Begyndelsen var lidt usikker: Otto Frank foreslog mig forleden at følge med ham til Byen, men jeg anede dengang mindst at jeg skulde gjøre Brug af hans Tilbud. Da han kjører imorgen træffer det jo nu ret beleiligt! jeg maa i Eftermiddag hen at tale med ham derom og tage Afsked med Franks. Gaae De ikke med?" Viggo henvendte disse Ord til begge Damerne, og Helene undskyldte sig, men foreslog Minona at følge med sin Broder. Havde han selv sagt: Gaaer du ikke med? saa vilde hun med Begjærlighed have grebet denne sidste Leilighed til at være ene med ham — nu svarede hun hurtigt: Nei — jeg vil heller bede dig om at hilse Virginie! — Thyra talte igaar om at see ind til mig paa sin Spadseretour! tilføiede hun som en

Slags Undskyldning, og gik hurtigt ud af Stuen for at skjule den Sindsbevægelse, hun ikke længer var Herre over.

„Han elsker mig ikke!" tænkte hun — og alt hvad der kan udtales i disse Ord: den bittre Skuffelse, den trøstløse Forladthed, den sønderknusende Ydmygelse, som kun den, der elsker, er udsat for at føle, overvældede hendes Hjerte, der var saa uvant til Sorg at den første let kunde blive afgjørende for hele Livet. Men hendes Bevidsthed vidnede imod den Tro, at hun ikke var elsket, hendes Følelse oprørtes derimod, og denne Uvisheds feberagtige Spænding opretholdt hende saalænge Viggo endnu ikke var reist. Da hun igjen kom ned i Stuen, var hendes Udseende saa forandret at Helene spurgte om hun var syg. Men da Minona grædende kastede sig i hendes Arme, troede hun at forstaae Aarsagen til disse Taarer, og trøstede hende, ikke med Ord eller Grunde, men med det eneste der virkelig er istand til at trøste og berolige de Bedrøvede — Medfølelse. Det lettede Minonas Hjerte at hendes Sorg blev fundet naturlig. „Gud skee Lov at han er min Broder! saa kan jeg dog græde for ham uden at forraade mig!" tænkte hun.

Viggo kom sildigt hjem, og Aftenen, den sidste han tilbragte i Skovhuset, sneg sig langsomt hen for dem alle — Bevidstheden om den forestaaende Adskillelse hvilede tung og trykkende paa deres Hjerter. Dog var der en endnu pinligere Tanke, som satte Minonas Følelser i

Bevægelse — den vaktes tillive ved hendes første Sorg og skulde først finde Svaret i Døden: „Hvorfor?“ var det naturlige, simple Spørgsmaal, der som en Slange snoede sig om hver Tanke og gjød sin Gift i hver Følelse: „Hvorfor vil han forlade mig?“ Endnu var han ikke reist — endnu kunde hun vove Spørgsmaalet.

Da Viggo endelig, træt i Sjæl og Sind efter denne lange Dags Lidelser og den Selvovervindelse det havde kostet ham at skjule dem, kastede sig paa en Stol i sit Kammer, bankede det sagte paa Døren. Han foer sammen — det maatte være Minona — og inden han kunde fatte sig traadte hun langsomt over Dørtrinet, kastede et hurtigt Blik paa den aabne Kuffert, og satte sig i en dunkel Krog af Værelset; da først saae hun paa Viggo, og sagde i en bedrøvet men fattet Tone: Hvorfor vil du reise? du har en anden Grund end de Forretninger, din Onkel har overdraget dig!

„Hvoraf slutter du dig til at jeg skulde have hemmelige Bevæggrunde?“ spurgte Viggo med tiltvungen Fasthed, der klang som Haardhed. Det var første Gang i sit Liv, Minona blev haardt tiltalt — hendes Hjerte svulmede af smertelig Bevægelse, men hun tilkjæmpede sig Fatning til at svare paa samme Maade som hun var begyndt: Du kan dog ikke tro at din adspredte og forandrede Sindsstemming er undgaaet min Opmærksomhed! Var det alene Sorg over at skulle forlade os for Bestemmelsen — som du sagde til Helene — saa

vilde du vist ikke have tilbragt det meste af denne sidste Dag borte fra os. Deraf slutter jeg mig til at noget du skjuler for os — noget som er dig ubehageligt — maa være Anledningen til din Reise.

Skjøndt Viggo intet Offer vilde have skyet for at tilkjæmpe Minona den Fred, han selv savnede, kunde han dog ikke i dette Dieblik uden Bitterhed høre hende omtale hans Reise med saamegen Rolighed — den stod i altfor pinlig Modsætning til hans egne Følelser. „Og om saa var?" udbrød han heftigt. „Er det da ikke faldet dig ind at jeg maa have Aarsag til at holde Anledningen skjult, og at jeg vilde sagt dig den, hvis jeg ikke ønskede at den skulde være en Hemmelighed for Alle?"

Du er haard imod mig! svarede Minona med skjælvende Stemme idet hun reiste sig. Du glemmer at jeg ikke er vant til at blive tilbagevist med Haardhed og Kulde — mindst af dig! Ellers stod jeg ikke her. — Farvel! Hvad end Anledningen til din Reise er, vil jeg bede Gud om at du der, hvor den fører dig hen, maa blive ligesaa lykkelig som du har gjort mig — og at Lykken ikke maa forlade dig, som du nu forlader mig. Noget bedre veed jeg ikke at ønske! — Hun vendte sig om for at skjule sin Bevægelse, og nærmede sig Døren med usikkre Skridt; men Viggo greb hende i sine Arme, førte hende hen til en Stol, og sagde med blød og bevæget Stemme idet han bøiede sig ned imod hende:

„Tilgiv mig, elskeligste Minona, og lad mig ikke bøde for min Synd — ved at skilles saaledes fra dig! Det er Sorgen over at maatte forlade dig — efter at jeg i dig har fundet alt hvad jeg savnede — der berøver mig Fatningen! Jeg maa handle saa haardt imod mig selv, at jeg i mit Hjertes Bitterhed derover kommer til at tale haardt — selv til dig!"

O kjære Viggo! udbrød Minona bønligt og ydmygt. Bebreid mig ikke at jeg gjentager det Spørgsmaal, du før blev vred over. Naar du taler til mig i denne velbekjendte, milde Tone kan jeg ikke fatte eller finde mig i at en Hemmelighed skal bestaae imellem os to — at du har en Sorg, som din Minona ikke maa dele. Naar du er borte, vil jeg fortæres af Længsel og Savn — du maa ikke føie den Bevidsthed til, at jeg havde mistet din Fortrolighed, thi den kan jeg ikke bære! Læg Land og Hav imellem os — mit Hjerte og min Tanke skal finde Vei til dig trods hver Afstand! Læg Graven imellem dem, der elske hinanden — Kjærligheden vil dog forene den Levende paa Jorden med den Døde der er i Himlen! Men læg en Hemmelighed imellem Hjerterne — saa vil du faae at vide hvad Adskillelse er. Skulle vi saaledes skilles?

„Du kjender din Magt, Minona! misbrug den ikke!" udbrød Viggo. „Tving mig ikke med din Stemme og dit Blik til at bryde denne Taushed — det vilde være et Brud paa Pligt og Ære — et saadant, som en

Mand aldrig kan forsone sig med. For din Skyld saavelsom for min, maa jeg bevare denne Hemmelighed! und mig den Trøst at jeg maaskee derved kan spare dig en stor Sorg, og afvende Følgerne af den største Ulykke fra dig!"

Den største Ulykke var kun Minona anskuelig i een Skikkelse — derfor betoges hun af en tilintetgjørende Smerte ved Viggos Ord, men besjælet af en Følelse der var stærkere end Skinsygen, sagde hun med ubeskrivelig Ømhed: Er der en Anden, som har helligere Krav paa dig end jeg — saa reis! og tro ikke at din Lykke skal blive en Ulykke for mig. Kalder hun dig tilbage til Frankrig, saa reis dyrebare Viggo! men kom herhjem til mig med hende. Jeg lover at jeg vil være din Elskede den kjærligste Veninde!

Viggo vendte sit Ansigt bort — det var mere end han kunde udholde. „Du tager feil!" udbrød han med lidenskabelig Heftighed. „Der er ingen som har eller nogensinde kan faae Plads i mit Hjerte i Nærheden af din! Jeg elsker dig saa høit, saa udelukkende, at Tanken om at afslaae dig en Begjering, sønderriver min Sjæl, og dog maa jeg gjøre det — ja jeg vil heller strax lukke denne Dør imellem os, og aldrig see dig mere — end jeg vil opfylde et Ønske, hvis Følger er ufattelige og uberegnelige for dig! Du kan ikke forstaae mig — du skal det ikke heller! men hvis du virkelig har Kjærlighed til mig — ikke den herskesyge og lunefulde

Følelse som feilagtigt kaldes ved dette Navn — men en Kvindes dybe og tillidsfulde Kjærlighed — saa vil du tro mig naar jeg forsikkrer dig om at det ikke er Mangel paa Fortrolighed, men min Ulykke, der nøder mig til at lægge en Hemmelighed imellem os, og at jeg kun gjør det for at forebygge en større Ulykke. Tager jeg feil, Minona, naar jeg stoler paa at den Pige, til hvis rene og ophøiede Natur jeg seer op med Andagt og Begeistring, ikke om det end kunde mildne hende den bittreste Sorg, eller sikkre hende den høieste Lyksalighed, vilde forlange en Tilstaaelse af mig som min Følelse erklærer for vanærende?"

Minona var blevet dødbleg, og hendes Øine skinnede som Flammer idet hun svarede: Vanærende? Nei Viggo — saa behold din Hemmelighed — jeg skal ikke forske derefter! Tilgiv mig hvad jeg har sagt, jeg vidste ikke hvad jeg gjorde, men det var min Kjærlighed! Siig mig til Trøst i dette tunge Øieblik — den har dog ikke voldt dig Smerte?

„Din Kjærlighed — tal ikke saaledes til mig Minona! Din Kjærlighed var den første Velsignelse jeg i mit Liv har lært at kjende — den eneste — fra nu af er det glædeløst og mørkt."

Nei, det skal aldrig blive glædeløst, hvis min Kjærlighed var dig til Glæde, thi den vil jeg bevare for dig saalænge jeg lever! Og hvis alt andet er forandret naar du engang vender tilbage — saa du ikke kjender

dette Sted igjen hvor vi have været lykkelige sammen — saa skal du kjende Minona igjen paa hendes Kjærlighed! Læg Jord og Hav imellem os — du bliver dog her i mit Hjerte og i min Tanke! Farvel! Jeg veed ikke hvad der kalder dig herfra — jeg adlyder dig, og forsker ikke derefter — men glem ikke at min Længsel tidligt og sildigt kalder dig tilbage! — Hun kunde ikke længer beherske sin Bevægelse — den lidenskabelige Spænding som havde opretholdt hende gav efter for Adskillelsens Smerte, og hun sank heftigt grædende ned for Viggos Fødder. Han løftede hende op i sine Arme, trykkede hende fast til Hjerte og kyssede hendes Pande og Hænder — men pludselig rev hun sig løs, og ilede ud af Værelset.

Den næste Morgen da Viggo tog Afsked med Helene, var Minona ikke tilstede, men da han ved Stenten vendte sig om for at sende det kjære Huus sit Afskedsblik, saae han det hvide Gardin fra hendes Vindue flagre frem og tilbage for Vinden — og det var hendes Haand der saaledes tilvinkede ham den sidste Hilsen. —

Anden Deel.

Første Capitel.

Ingen Ild, ingen Brand
Kan flamme saa heed,
Som hemmelig Elskov
Den Verden ei veed.
C. Winther.

Over et Aar var forløbet, siden Viggo kom tilbage til Frankrig. Han havde kjæmpet uden at seire, søgt uden at finde — thi han søgte i Fortvivlelse istedetfor i Tro den guddommelige Trøst, som man kan faae af Religionen, men ikke fravriste den. Han havde søgt sig haabløs, og kjæmpet sig træt. Hans Tilstand lignede Ridderens der har været i Elverhøien, dandset med den fagreste af Elverpigerne, følt hendes brændende Kys, lyttet til hendes Suk og Ord — og seet Høien synke i Jorden ved Morgengry. Men der var en Forskjel, som gjorde Viggos Ulykke virkeligere — hans Elverpige leed under samme Trolddom, fortæredes af den samme „bittre Længsels Ild", hendes Lidelser var ingen Drøm, men en levende Virkelighed, som ængstede ham Dag og Nat. Havde Viggo liidt alene, vilde han have søgt Trøsten paa en anden Maade, og fundet den — han var ikke

den Mand, som en Drøm gjør til Sværmer! Hvis han, som den ulykkelige Elsker i Visen, kunde sige at den Luedrik, der havde beruset ham, ikke fandtes paa Jorden, saa havde han søgt sin Frelse i det virkelige Liv, istedetfor at jage paa Vei og Stie efter et Phantom, der havde svigtet ham. Men hans Kjærligheds Feeverden stod endnu, han vidste hvor, og et levende, et elskende Hjertes Klage kaldte ham tilbage til den. Som Phønix der selv antænder sin Rede og døer i Flammerne, havde Kjærligheden angrebet Minona; Viggo vidste at hun var syg af Sorg. Ved hver skaansom og forsigtig Hentydning dertil i Helenes Breve, ved den rørende Maade hvorpaa hun selv søgte at skjule sin Tilstand for ham i de faae Linier hun tilføiede, leed han usigeligt. Han kunde maaskee frelse hende fra Døden — ved en Forbrydelse. Denne Tanke var ham for stærk — han undflyede den med Rædsel, og søgte at overtale sig selv til at troe at hendes Sygdom var mindre farlig end Helene ansaae den for, og at hendes egen Taushed var Resignation. Han tænkte med vild Begeistring: Kunde jeg ved Helvedes Hjælp frelse hendes Liv, saa maa jeg med Himlens Hjælp kunne frelse hende uden at begaae denne Forbrydelse. Han vilde storme Himlen, for at bemægtige sig den Lægedom, der kunde lindre Minonas Smerte og skaffe hendes Hjerte Fred — han vilde udgrunde Religionens Gaade, for at finde Forløsningsordet, der kunde frelse hendes Sjæl — istedetfor at søge Lægen, Forlø=

feren, og kalde ham til den Syges Leie. Hvorfor? — Hans Tro var Tvivl, og blev i denne frugtesløse Kamp opflammet til Fortvivlelse. Han saae Livets dybe, grændseløse Jammer, og følte at hvis der ingen Frelse var, saa maatte en Djævel være Verdens Skaber. Derved fik han en Slags Tro paa en Slags Frelse, men han søgte den som Middel, ikke som Maal — Minonas Helbredelse var ham vigtigere end den evige Salighed, og han forlangte den formasteligt som et Beviis paa Guddommens Tilværelse. „Paa Djævlens Tilværelse har man mangfoldige Beviser! var det formeget om Gud gav den Ulykkelige eet Bevis paa sin? Har Gud da intet Nei til Helvedes Ja?! Hvorfor gjør han ikke den Stærkeres Ret gjældende? Kan han ikke, eller vil han ikke?" Af den Natur var Viggos Tanker. Saaledes kjæmpede han med Tvivlen, istedetfor at kjæmpe mod den — saaledes undersøgte han, hvor han skulde søge. Han ventede et Mirakel, skjøndt han ikke var forvisset om at Guds Kjærlighed er almægtig.

Imidlertid gjorde Minonas Sygdom saa hurtige Fremskridt, at der ikke længer var Tvivl om at hendes Liv var i Fare. I lang Tid havde Helene vægret sig ved denne Tanke, og Lægen, der saae den Dødsangst hvormed hun ventede hans Dom svarede ubestemt og gav Haab om at hendes Helbredelse var mulig, men vilde afhænge af hendes Sindsstemning. Men den hectiske Rødme og Øinenes unaturlige Glands vidnede snart

uimodsigeligt om den skrækkelige Sygdom, hvis Offer hun skulde blive. Helene havde forsøgt ethvert Middel til at adsprede og opmuntre hende, men den stakkels Pige leed mere ved disse unyttige Anstrængelser end ved de kvalfulde Timer, hun tilbragte i Eensomheden. Den Bevidsthed, at hendes Kjærlighed i Verdens Øine gjaldt for en Synd gjorde hende sky og ængstelig, og den Tanke, at den maaskee var ugjengjældt gjorde hende ulykkelig. Der gaves Øieblikke — naar den Gaade, hvorpaa hun grundede var nærved at forvirre hendes Forstand, og det Spørgsmaal der altid holdt hendes Aand i Bevægelse, brændte paa Læberne — da hun kunde have kastet sig i Helenes Arme, og sagt: Hvorfor maa jeg ikke elske ham?! — saa var det Kvindens, ikke Søsterens Følelse, der holdt hende tilbage, thi den kjendte hun ikke. Hun taug, og trykkede Pilen dybere i Hjertet. Men i Eensomheden, naar Livet vilde gjøre sin Ret gjældende, naar Haabet og Kjærligheden tilhviskede hende den Trøst: at hun var elsket — saa reiste den hensvindende Livskraft sig stedse paany til Kamp, saa begyndte Aanden atter sin pinlige Virksomhed. Ogsaa hun søgte uden at finde. Hun søgte i Guds Ord, i Philosophernes Skrifter, i Digternes Fremstillinger af Menneskelivet Svar paa det Spørgsmaal, hun ikke turde udtale, men overalt saae hun kun den Visshed bekræftet, at hendes Kjærlighed var Synd — intetsteds hvorfor den var det. Overalt blev det anseet for en Selvfølge at ingen tvivlede derom.

Undertiden frygtede hun sig selv, og tilregnede sig det som en stor Synd at hun manglede den Bevidsthed, der syntes at være begrundet i Naturen, og naar hun tænkte paa den Magt, den udøvede over Viggo hvis han havde offret hende for dens Skyld, tænkte hun at han maatte hade og afsky hende, hvis han kjendte hendes Følelse. I et saadant Øieblik takkede hun Gud for den Sygdom, der snart maatte bringe hende Døden. Men naar hun i Tankerne gik tilbage til deres Barndom, og erindrede hvor fremmede de altid havde været for hinanden, sagde hun til sig selv: Vi var jo dengang Søskende, men Slægtskabet hindrede os ikke i at gaae hver sin Vei — og dog skulde det Baand være stærkere end den levende Kjærlighed, der forener Mand og Kvinde? Jeg elskede ham ikke fordi han var min Broder — havde han lignet Moder, vilde jeg altid have afskyet ham! Jeg elskede ham, som en Pige elsker den Mand, der giver hendes Hjerte Livet, og hendes Liv Lyset! Er det Synd — er Gud Kjærlighed, og Kjærligheden fordømt? Nei — Døden fordømmer Livet, Mørket fordømmer Lyset — og Verden skyer Lyset, fordi den staaer i Dødens Sold. Derfor lader den sig regjere af et dunkelt Magtsprog, som ingen forstaaer, men som enhver underkaster sig af Feighed — man vil heller offre sit Liv i Løndom, end aabenlyst tilkjæmpe sig det — for ikke at fordømmes af den blinde Mængde! Man skyer Livet af Frygt for — at døe. Men Viggo hører ikke til disse Slaver! han,

der allerede som Dreng kjæmpede saa mandigt imod det han ansaae for Uretfærdighed — vilde han ikke som Mand kjæmpe for sin Kjærlighed? vilde han kaste den i Styr, for at gjøre sig Døden til Ven? Nei — har han forladt mig — saa elskede han mig ikke, som jeg elskede ham! Og ved denne Tanke, der var endnu haabløsere end den forrige, sank hendes Sjæl udmattet tilbage i Fortvivlelse.

Denne evige Strid uden Resultat tærede saameget paa hendes Kraft, at hun tilsidst blev vant til at betragte Døden som en Trøst. Alt andet tvivlede hun om: Gud, fordi han fordømte Kjærligheden — Kjærligheden fordi den ikke kunde gjennemskue Dømmeren og frigjøre sig fra et uretfærdigt Herredømme — Livet, fordi det var i Dødens Vold — men Døden troede hun paa. Tidt saae hun med sørgfuld Tilfredshed i Speilet, hvorledes Sygdommens hurtige Fremskridt havde forvandlet hendes Ansigt, der engang var saa blomstrende — da begræd hun sin Ungdom og Skjønhed, der aldrig mere skulde glæde hende selv og andre. Da betragtede hun angerfuldt Helenes blege og lidende Udseende, og søgte ved en Ombed der lignede Tilbedelse, at gjøre sin Uret mod denne elskede Veninde god igjen. Helene sørgede bittert over at hun havde mistet sin Pleiedatters Fortrolighed, men gjorde hende ikke engang i sit Hjerte mindste Bebreidelse — og naar Minona grædende anklagede sig selv fordi hendes Sygdom gjorde hende egenkjærlig, tænkte

Helene: Hun er en Engel! hun sørger mere over den Lidelse hendes Sygdom foraarsager mig, end over sin egen. — Men den stakkels Pige bebreidede sig sin Ulykke som en Synd, fordi en Anden leed derved, og al den Omhed hvormed hun søgte at trøste Helene, forekom hende selv uægte: Hvis jeg ikke var saa svag og egenkjærlig, vilde jeg ønske mig Livet for hendes Skyld! Hun elsker mig høiere end sig selv — og jeg kan trøste mig ved det, der gjør hende ulykkelig.

Saaledes var Minonas Tilstand, da Helene endelig besluttede at skrive til Viggo, og bede ham om at komme tilbage. Af dette Brev, som jeg vil meddele Læseren, seer man bedst hvorledes hun bedømte Minona.

Skovhuset den 15de October 1840.

Kjære Viggo! det er med et tungt Hjerte, jeg bereder mig til at sige Dem noget, som jeg maaskee for længe har skjult for mig selv og for Dem! Jeg har kjæmpet til det Yderste for det Haab at Minonas Sygdom skulde være en Følge af den Tungsindighed, der i den senere Tid har behersket hende. Jeg troede det var Religionsscrupler, der tyngede hendes Sind, thi jeg traf hende ofte læsende i Bibelen, og hos Franks er det flere Gange hændet at hun pludselig, naar vi talte om religieuse Spørgsmaal, har blandet sig i Samtalen med en lidenskabelig Iver og med en Dybsindighed der er forbausende hos en ung Pige der, som hun, har følt mere

end tænkt, og levet mere end læst. Men der laae en bitter Tvivl i hendes Ord, ikke alene om Skriften, men om Guds Retfærdighed, og en Mistvivl med Hensyn til Kjærligheden selv, som kun slet harmonerer med hendes rene, tillidsfulde og uskyldige Hjerte. Jeg frygtede, da hun har læst saameget i den senere Tid, at hun har indviklet sig i Philosophien uden Styrke til at gjennemskue den, men hun er saa indesluttet og undgaaer saa ængsteligt enhver Samtale med mig om disse Ting, som hun var bange at jeg skulde vide hvad der foregaaer i hendes Sind. O, Gud! jeg aner det værste. Døden — er den Gaade hun vil gjennemtrænge. Jeg maa sige det: den er hende nær! hendes Kinder blusse af hectisk Rødme — hendes Øine — Dommen staaer skrevet i dette overnaturlige Blik. Jeg veed det nu: Sygdommen afhænger ikke af hendes Humeur, men hendes Humeur afhænger af Sygdommen — og Lægen har sagt idag at der ikke er meget Haab om at den kan helbredes. Nu forstaaer jeg hende! hun skjuler sin Sorg for mig, at jeg ikke for tidligt skal faae Aarsagen til den at vide. Hun vil lide og kjæmpe alene — lad hendes Englesjæl da trøste sig ved den Tanke at hun letter mig denne tunge Strid!

Jeg veed at De har meget at bebreide mig; jeg burde for lang Tid siden have talt alvorligere og omstændeligere med Dem om hende; men deels har jeg selv saalænge — jeg mangler Minonas Sjælsstyrke! — alt=

for længe holdt Visheden fjern fra mine Tanker, deels har jeg givet efter for hendes indstændige Bønner om „ikke at forskrække Dem." Nu vilde det være samvittighedsløst at tie! Nu er det Tid, ikke længer at misbruge den syge Piges hensvindende Kraft, men selv at understøtte og trøste hende i den tunge Strid. Gud give mig Styrke til denne Gjerning, om det end bliver den sidste jeg udfører i dette Liv! —

Og nu, kjære Viggo, behøver jeg vel ikke at bede Dem om at komme tilbage. Minona veed ikke at jeg skriver derom, thi hun vilde afholde mig derfra fordi hun troer at De lider mindst ved at være fraværende, men jeg er vis paa at De bedre end nogen anden vil være istand til at trøste hende. Hun elsker Dem saa høit!

Deres

Helene Aagesen.

Otte Dage efter at Viggo havde modtaget dette Brev, ankom han til Danmark, og efter nogle Timers hurtige Kjørsel nærmede han sig den velbekjendte Skov. Ved Alleen steg han af Vognen og lod den kjøre ind i Præstegaarden, imens han selv langsomt gik hen ad den lille Skovstie. Han søgte forgjæves at gjøre sig stærk — Synet af dette Sted hvor han havde gaaet saa ofte med Minona, og Tanken om den Forandring, der var foregaaet med hende siden den Tid overvældede ham. Han saae sig om med et haabløst Blik — Efteraarets

folde Liigvragt skjar ham i Hjertet. — Pludselig følte han sin Skulder sagte berørt af en lille Haand, og idet han skjælvende af Bevægelse vendte sig om, stod Minona for ham mere forandret end selv hans Hjerteangst havde afmalet hendes Billede, og dog sig selv tro i Døds-kampen. Hun havde ikke lært, som Naturen, at smile koldt og ligegyldigt i Døden — hendes Ansigts smertelige og sorgfulde Udtryk var en levende Protest mod den Sygdom, hun var et Offer for. Viggo trykkede sagte hendes udtærede Hænder, idet han betragtede hendes Ansigt med en Blanding af Rædsel og usigelig Ømhed. „Her er forandret siden Du var her sidst! da var de Træer grønne, hvis Blade nu ligge visne paa Jorden" — sagde hun med bevæget Stemme. „Vend dig ikke bort! du tænker paa mig, der selv er allermest forandret — ikke sandt? Det forekommer mig som jeg grønnedes ifjor med disse Træer — jeg var ung og rask og lykkelig i deres Ungdom, og inden Løvet faldt — blev jeg syg. Hvorfor vilde du komme herhjem og see denne Jammer?" Viggo svarede med dyb Bevægelse: Kan det undre dig at jeg vil være hos dig til det sidste, ifald jeg skal friste den Ulykke at miste dig? „Det havde været bedre for dig, ikke at see mig igjen! saa havde du beholdt det gode Indtryk fra den lykkelige Tid da vi første Gang saae hinanden — og jeg i ringere Grad følt Dødens Forbandelse: at mine Ord, mit Blik, selv Lyden af min Stemme volder dem Smerte, der før har

glædet sig over mig. O, det er saa haardt!" hun skjulte sit Ansigt i sine Hænder og græd heftigt.

Tal ikke saaledes Minona, min dyrebareste Pige! vil du forskyde dem, der elske dig, fordi din Sygdom volder dem Sorg? troer du da vi sørgede mindre, fordi vi sørgede langt fra dig? Hvis du skal dø — det Gud forbyde! — vilde du da helst dø ubegrædt? O, lad os ikke saa smaaligt tale om „mit" og „dit" i Sorgen! — Hvorfor vil du kun tænke paa Døden, og tænke saa haabløst derpaa? — Minona saae hurtigt med funklende Øine op til ham og udbrød med Heftighed: „Svæk ikke Indtrykket af dine første gode, velsignede Ord med Hverdagstalemaader om Døden, som om den var en Overgang fra Parterret til Galleriet! De Mennesker, der betragte Døden saaledes, veed ikke hvad det er, at leve! Du taler om Trøst — troer du selv derpaa? kan du nævne mig anden Trøst end den at Lidelsen ikke overlever Livet? — Saa maa du fatte min Følelse, og ikke byde mig de forslidte Talemaader om et Liv efter dette — en ny, evig Dødskamp. Vil du trøste mig, saa trøst mig med Døden! O, tilgiv mig!" vedblev hun med taarefulde Øine. „Jeg har kun Døden tilbage — lad mig ikke ogsaa komme til at tvivle om den!" Der var en saa rørende Smerte i hendes Tone, at Viggo følte hvor umuligt det vilde være ham at aflede hendes Opmærksomhed fra disse mørke Forestillinger. De gik tause henad Veien, til de kom til Stenten ved den

Plads hvor Skovhuset laae; her støttede Minona sig udmattet til et Træ idet hun saae sig om med et sorgfuldt Blik. „Hvorfor vilde du komme her igjen?" gjentog hun med klagende Stemme. „Kjender du dette Sted? det var her jeg første Gang saae dig, den lyse Sommerdag, da Roserne blomstrede paa Buskene derhenne — iaar har ingen plukket dem! — Jeg husker saa godt hvorledes her saae ud — der var Varme i Solskinnet, og Liv i Naturen — Sommerfuglene flagrede omkring Blomsterne, og Græsset skinnede som Fløiel. Du siger jeg skal vende mine Tanker fra Døden — see, det er Døden som har forvandlet denne Scene omkring os! — Kan jeg glemme det — glemme den Tid, som var, den Lyksalighed hvori jeg har levet og aandet? Naar Vinteren kommer, bliver det godt igjen, men paa en anden Maade: saa svøbes Liget i sit hvide Lagen — og al dens Lidelse er begravet i Glemsel. Det er Dødens Trøst. — Der kommer Helene! trøst hende, hvis du kan, forson hende med den Visheb, vi ikke længe kunne skaane hende for — hun har liidt meget for min Skyld, og vil lide endnu mere inden det er forbi." Med disse Ord nærmede hun sig med et mildt og kjærligt Smiil tilligemed Viggo Helene, der kom dem imøde fra Huset, og forlod dem derpaa for i Ensomhed at bekjæmpe den Bevægelse, Gjensynet havde bragt hendes Sind i.

Andet Capitel.

Som Vedbend tæt til Stammen klynges
Saa den gaaer ud og er forød,
Saa Sorgen af mit Liv forynges,
Og lever frodigt af min Død.
C. Winther.

Den Kamp, der forestod Viggo var saa svær, at han virkelig undertiden fortrød at være vendt tilbage. „Hvorfor kom jeg her for at forøge denne Jammer?" tænkte han med Rædsel da han saae hvorledes hans Nærværelse kaldte Minonas Tanker og Følelser tilbage til Livet, hvor de aldrig vilde møde andet end Fordømmelse. Saalænge han var fraværende havde Adskillelsen og den svage Tvivl om hans Kjærlighed undertrykt Haabet og Livskraften i hendes Sjæl, men nu da hun var daglig sammen med ham og i hans Øine med al Lidenskabens Klarsyn læste Visheden om at hun var elsket — nu oprørtes hun mod Døden, og hele det hensvindende Livs Attraa concentrerede sig i en eneste mægtig, begeistret Stræben efter at gjøre sin Kjærligheds Ret gjældende trods Død og Grav. Som Solen der udsender sit mest glødende Skjær idet den gaaer ned, gjennemstraalede

hendes Livslys i sin Undergang den hensygnende svage Form med en prægtig, men unaturlig Glands. Og Viggo, som vilde give sit Liv for at skaffe hende Fred, maatte være hendes Modstander i denne frygtelige Kamp, hvor Seiren var et Fald, og Nederlaget Død.

Han vovede ikke at gaae ind paa Stridsspørgsmaalet; thi han vidste at han ikke kunde løse Gaaden og frygtede for at lade sig overvælde. Han var selv haabløs og fortvivlet — hvorledes skulde han da trøste hende? Som hun, tvivlede han om alt i Himmel og paa Jord — kun ikke om den Synd, han fristedes til at begaae. Og han modsatte sig den med al sin Villies Styrke — en Magt, som Minona ikke kunde modstaae. Hun følte at han ikke vilde tillade hende noget Forsøg paa at overvinde den: hvergang de talte sammen søgte hun at give Samtalen en Vending, der kunde lede til en Forklaring — hun tænkte: fordømmer Viggo vor Kjærlighed, saa maa han idetmindste lade mig forstaae hvorfor? — men naar han idetsamme saae paa hende som om han læste hendes Tanker, følte hun sig behersket af hans Villie, og underkastede sig med Fortvivlelse den ubekjendte Magt, han adlød. — Naar hendes Lidelser fik overhaand, og hun udbrød i Klager og Taarer, søgte Viggo aldrig at trøste hende — han troede ikke selv paa Trøsten — men han behandlede hende som et sygt Barn der trænger til Omhu og Medlidenhed. Han hørte paa hendes Klager uden tilsyneladende at forstaae Aarsagen,

men naar hun udmattet havde grædt sig isøvn i hans Arme, vaagnede alle de vilde Tanker, den trodsende Fortvivlelse i hans Sjæl; og naar Søvnen havde udbredt et svagt Skjær af Lindring over den syge Piges Ansigtstræk, vidnede Viggos lidenskabeligt fortrukne Træk og skjælvende Læber tilfulde om den Kamp, der rasede i hans Sjæl.

I disse Øieblikke lærte han at frygte for sig selv, og naar hans Kraft nær var udtømt, trak han sig tilbage for paany at berede sig til Kampen, imens han undgik at være alene med Minona, eller, naar det ikke kunde undgaaes, sang og læste for hende. Ogsaa heri underkastede hun sig hans Villie, skjøndt kun de Steder i Bøgerne, hvor hendes egne Følelser fandt Gjenklang, vakte hendes Interesse; men disse gled Forelæseren let hen over, imens han søgte at fængsle hendes Opmærksomhed til andre Puncter, som vel kunde have stor Værdie som Resultater af den menneskelige Tro og Viden, men som hverken Viggo eller hans Tilhørerinde troede paa. Uden at opfatte Meningen lyttede hun til Klangen af hans elskede Stemme, og til sin egen Sjæls lidenskabelige Besværgelse, som hun ikke turde udtrykke for ham.

En Dag bad hun ham om at læse Ingemanns „Prinds Otto af Danmark" høit. Viggo blev glad over at der var noget hun yttrede Interesse for, og begyndte strax Læsningen, men skjøndt hun var usædvanlig

begjærlig efter hver Dag at faae den fortsat, var hun som sædvanlig aandsfraværende og adspredt naar han læste. Hun lyttede til Stemmen, ikke til Ordene, og havde kun Tanke for hvormeget, ikke hvad han havde læst. Men da han kom til Beskrivelsen af Ridder Folqvards Kjærlighed, og den Sang hvori han udtaler den for Dronning Helvig — da han begyndte det første Vers:

Lad fare min Sjæl, din høiest' Attraae!
Lad fare saa stolt en Begjære!
Lad sidde den Frugt, du ei kan naae —
Besvær dig ret aldrig mere!

Hvi samler du Ved saa til det Baal,
Som dig kan selver brænde?
Naar det opstander opluer det vel
Og staaer ei til at vende!

faldt hans Blik paa Minona: hendes Oine stirrede bittert bebreidende ind i hans. „Læs videre!" hviskede hun — og han vedblev, uvilkaarligt henrevet af Udtrykket af en Lidenskab der var hans egen saa liig. Da han læste:

O ringe Kreatur, elendige Trøst!
O fattige Haab og Sinde,
Som ei var værd at have den Trøst
At Solen skulde over dig skinne —

følte han at Minonas flammende Oine hvilede paa hans Ansigt, skjøndt han ikke saae det. Hans Stemme skjæl=

vede — dennegang var det ham, der beherskedes af hendes Villie — og med et Udtryk af den høieste Lidenskab læste han de sidste Vers:

Hvi skulde jeg frygte den Livets Nød,
Som mig kan holde vedlive?
Kort er den Skræk, ringer' den Død,
Som mig kan Livet give.

Hvi skulde jeg ei forøge det Baal,
Som kan baade slukke og brænde?
Det lædskes af Dug, som brændes af Sol —
Trods dem, det kan forvende!

Skin, Sol du klare, med kraftigt Skin!
Tænd op den, gjerne vil tændes!
Udsmelt som Snee med Varmen din
Det Haab, som saare længes!

Deres Öine mødtes — Minonas skinnede som Stjerner — hendes Kinder var bedækkede af en klar, brændende Rødme — aldrig havde hun selv dengang hendes Skjønhed blomstrede som den friskeste Rose, været saa henrivende at see! — hendes Seir var nær, men endnu eengang overvandt Viggo sig selv og hende. Han foer hastigt med Haanden over Öinene — og fortsatte Læsningen i en klangløs, laconisk Tone. Da han endelig lukkede Bogen og ængsteligt vendte sit Blik til Minona, blev han forfærdet over den dødelige Blegbed, som bedækkede hendes Kinder. Hun reiste sig, og forlod Værelset uden at see paa ham.

Fra denne Dag søgte Minona ligesom Viggo at undgaae Ensomheden, og en kort Tid gav Stoltheden hendes Væsen et bedragersk Skin af Kraft. Hun beskjæftigede sig med sine gamle Sysler i Helenes Selskab, besøgte Franks og tilbragte tidt hele Dage sammen med Tyra. Men overalt hvilede en Skygge, som Forudfølelsen af en stor Ulykke over disse Familiers Samliv, der før havde været saa lykkeligt. Frank sørgede over Minonas Sygdom, som om hun havde været hans eget Barn, og Virginies Væsen havde tabt sin naturlige glade Rolighed; tidt troede Viggo i hendes alvorlige Blik at læse en hemmelig Medviden, som ængstede ham og gjorde hans Væsen imod hende tvungent og koldt. Hun mærkede det med Græmmelse, og bad Gud frie de Ulykkelige fra det Onde. — Tyra var ikke heller den Samme, som hun havde været! Grunden hvorpaa hendes Tempel var opreist, vaklede allerede, men hun vilde ikke ændse Faren. I flere Maaneder havde hun intet Brev faaet fra sin fraværende Elsker, men hun undskyldte ham bestandigt: han kunde være syg — eller maaskee Brevet var gaaet feil — men han kunde ikke have glemt hende. Hvorfor skulde man tro det Umulige, naar der kunde tænkes saamange rimelige Grunde? Og dog ængstede hun sig, saa Uvisheden tærede paa hendes Kræfter, og svækkede hendes frie friske Mod! men det var Forestillingen om en eller anden Ulykke der kunde være tilstødt ham, ikke den fjerneste Tvivl om hans Kjærlighed, som

vakte denne brændende Længsel og Uro i hendes Hjerte. Uge efter Uge ventede den stakkels Pige forgjæves, og den Efterretning hun langt om længe fik, tjente kun til at forøge hendes Spænding: Rygtet gik, at en Cand. Verner var blevet udnævnt til Adjunct ved Skolen i den nærmeste Kjøbstad. „Uden at lade mig det vide!" tænkte Tyra. „Det er jo umuligt, det maa være en Anden af samme Navn." Endelig stod Udnævnelsen i Avisen „thi Verner" var Candidatens Navn, og Folk fortalte for ganske vist at han var forlovet med Grosserer Feilbergs smukke Datter; de ventedes en af Dagene i Besøg hos hendes Onkel som eiede en Herregaard der i Egnen. Tyra hørte ikke til de svage Characterer der forsætlig lukke Øinene for Virkeligheden for at bevare en Illusion. Men hun elskede selv for høit — hun troede for ubetinget paa Kjærligheden, til at hun skulde tvivle om Johannes Verners Troskab. Den Tanke var aldrig opstaaet i hendes Sjæl, at Frøken Feilbergs Forlovede var hendes Elsker — det forekom hende som en tilfældig Omstændighed, at deres Fornavn begyndte med samme Bogstav, og hun var for optaget af sin Bekymring for ham, til at lægge Mærke til Folks hinanden modsigende Beskrivelser af den forventede Adjuncts personlige Egenskaber. Men hendes Uro voxede med hver Dag, og naar den Tanke at Johannes var død, paatrængte sig hende, var ingen af hendes Venner istand til at trøste hende. Kun Minonas Selskab søgte hun

altid med Begjærlighed, thi hun gjorde intet Forsøg paa at svække hendes Sorg — hun forstod den, og græd med hende.

I flere Dage havde Minona undgaaet Viggo; han saae hende kun i Selskab med Helene, og naar han søgte hende var hun i Almindelighed hos Tyra. Naar de talte sammen, var der en Kulde og Stolthed i hendes Svar, som ængstede ham mere end de voldsomme Udbrud af hendes Følelser, thi den Sjælekval hvormed disse Øieblikkes Fatning var tilkjæmpet, afprægede sig smerteligt i hendes Ansigt — og bragte ham til at spørge sig selv om ikke hans Fasthed var Grusomhed — om den Lidenskab der boede i dette elskelige Hjerte kunde være syndig for Guds Øine. Men heller aldrig havde menneskelig Lidelse været mere skikket til at vække Deltagelse og Beundring. Hun syntes at have opgivet sig selv, og kun leve for sine Kjære. Hun var saa mild og taalmodig i sin Sygdom — maaskee fordi den skulde bringe hende Døden — og søgte saa kjærligt at trøste Helene, at hendes Elskværdighed aldrig havde vist sig i et mere rørende Lys.

En Dag da Viggo var gaaet alene ud og havde besøgt hver Plet i Skoven og dens Omegn, hvortil der knyttede sig Erindringer fra hans forrige Besøg, saae han Minona sidde paa Engen i Nærheden af et lille Bondehuus, og binde en Krands af de faae Græsstraae, Blade og halvvisne Tusindfryd som bragtes hende af

nogle Bønderbørn, hvoraf hun var omgivet. En lille Pige havde slynget sine brune Arme om hendes Hals, og betragtede hendes Arbeid med straalende Øine, imens de Andre legede og dandsede omkring dem. „Du skal dandse med!" udbrød pludselig et af Børnene, og de øvrige raabte enstemmigt: ja søde Minona skal dandse — med mig — med mig! Hun betragtede dem med et ubeskriveligt Blik, reiste sig langsomt, tog en af de Smaaes Hænder i sine og begyndte at dandse, imens de andre jublende skreg: med mig — med mig! Men pludselig brast hun i Graad og gik bort, efter at trøstet Børnene med at hun vilde komme tilbage; men Viggo fulgte hende ind i Skoven, og saae at hun kastede sig ned paa Jorden og hulkede som om hendes Hjerte skulde briste. Han nærmede sig og løftede hende op i sine Arme. I dette Øieblik var al Kulde og Bitterhed langt fra hendes Sind, hun saae op til ham med et døende Blik og udbrød i en Tone der sønderrev hans Hjerte: O Viggo! jeg kan ikke udholde disse Lidelser — det er Dødens Smerter uden Dødens Lindring! Jeg har været for lykkelig — derfor kan jeg ikke underkaste mig denne græsselige Skjæbne — derfor har jeg kjæmpet imod den, kjæmpet til mine Kræfter forlod mig — Sundhed, Liv, — alt har jeg sat til i denne Strid og alt har været — forgjæves. Tænk hvad det vil sige at kjæmpe forgjæves Nat og Dag — at lide som jeg har liidt — uden at dø!

„Troer du at jeg har staaet udenfor denne Kamp?" spurgte Viggo med dyb Bevægelse. „Har jeg ikke følt baade din og min egen Smerte?"

Minona stirrede et Øieblik paa ham, og svarede i en medlidende Tone: Jo, stakkels Viggo! du seer syg og bleg ud — men Sygdom er ikke det værste — den er Lindring for den Ulykkelige — thi i den er der dog Haab! Jeg, der har elsket Livet saa høit, er drevet saavidt at jeg kalder Døden til Hjælp mod Livets Qval! Veed du hvad der er det værste — det som jeg aldrig vil — aldrig kan underkaste mig — som endnu i dette Øieblik fylder min halvdøde Sjæl med Modstand — det er at være levende begravet! At bære Livets Attraa med al dens Fryd og Salighed i Hjertet — og føle hvorledes den fortærer sig selv dernede i Graven, hvortil den er fængslet — at maaske imødesee det Øieblik da dens fortvivlede Kamp endes i Døden — med Glæde! Det er formeget — hvert mit Aandedrag er Modstand, et afmægtigt Oprør mod denne Skjæbne! O Viggo! vær barmhjertig, og sig mig hvorfor jeg skal lide dette? udbrød hun vildt og jamrende, idet hun kastede sig ned for hans Fødder og klyngede sig fast til hans Knæ.

I Viggos Sjæl foregik en voldsom Kamp, men hans Ansigt blev roligt — kun dets Blegbed vidnede om hans Bevægelse. Han løftede Minona op, og holdt hende fast i sine Arme, idet hans Blik som fortryllet hvilede paa hende, og Ordet med Anstrængelse trængte

sig frem over hans Læber: Du har engang før gjort dette Spørgsmaal, og du lovede mig aldrig at gjentage det, fordi den Tilstaaelse det vilde koste mig, udsætter os for — Vanære!

„Saa dræb mig, eller jeg gjør det selv!" udbrød hun vildt. „Naar du vil opoffre mig for den usle Verdensære, der bevares med Livets og Kjærlighedens Forlis, saa har jeg elsket en Træl og ingen fri Mand — saa Viggo vil jeg tro at jeg er en vanæret Pige! Saa forstaaer jeg den Forbandelse der har fulgt min Kjærlighed — thi den var uværdig!" Hun vilde rive sig løs, men Viggo trykkede hende fastere op til sig og sagde langsomt og bestemt: Du maa erindre at jeg har beholdt et ganske andet Indtryk fra vor Barndom, end det, der har havt en saa afgjørende Indflydelse paa din Udvikling. Det var ikke feigt Hensyn til Verdens Dom eller Forbittrelse over en Skjændsel, der kun existerede i andres Tanker, som dengang bragte mig til at tage min Moders Partie — det var en urokkelig Bevidsthed om Familiebaandets Ukrænkelighed, og en dyb Følelse for den Forbandelse, som følger ethvert Brud paa de naturligste og nærmeste Forhold — den har fulgt mig gjennem hele mit Liv, som en Arv fra Hjemmet. Det var denne Følelse der drev mig til at søge dig, min Søster, som nu under de Forhold hvori du var opvoxet, kunde trænge til en Broders Beskyttelse, ikke alene for den vanskelige Stillings Skyld hvori du tilligemed din Sted-

moder stod til dine Omgivelser, men for den farlige Retning, din Aandsudvikling næsten maatte have taget. Jeg kom for at beskytte dig mod Farer, som du i din Uerfarenhed ikke kunde ane — for at stille mig som et Skjold mellem dig og Verden — og mellem dig og den Yderlighed, de Grundsætninger, du havde lært at beundre, saa let fører et varmt og ungdommeligt Hjerte til. — Viggo traf Veiret dybt, og vedblev hurtigere og i lidenskabeligere Bevægelse: Jeg kom, og fandt jo paa en Maade hvad jeg havde ventet — men dog, hvor vidt forskjelligt fra alt hvad jeg havde tænkt og drømt om, var ikke denne Virkelighed! Jeg blev den Modtagende, du den Givende — det var dig, der veiledede mig i den ny Verden hvori jeg var henflyttet — jeg fulgte blindt! Jeg glemte det Farlige i din usædvanlige Aandsretning for det Skjønne — jeg lod mig henrive — og Følgen blev — at jeg forelskede mig i min Søster. Da vaagnede jeg af Drømmen, og rev mig løs. Jeg var kommet for at beskytte dig imod Verden — jeg reiste for at beskytte dig imod mig selv! Og naar jeg nu har seet dig lide og kjæmpe for en Kjærlighed, som din Udvikling, din Natur, din Uskyldighed hindrer dig i at see i det rette Lys — og kjæmpet imod dig, skjøndt jeg vidste at dette Nederlag vilde blive din Død, da er det ikke Hensyn til Verdens Dom, eller til min egen Ære der har opretholdt mig i en saa græsselig unaturlig Strid, men alene den Bevidsthed at du selv vil for-

bande mig, naar du engang faaer at vide for hvilken Priis din Seir er kjøbt!"

„Aldrig — aldrig — du kjender mig ikke! Kjærligheden er mit Liv — jeg vil heller være med den i Helvede end i Himlen, den foruden! Er den en Synd, saa skal Synden være min Guddom! I den christelige Bøn hedder det jo: Gud frie os fra det Onde — er min Kjærlighed ond, saa vil jeg aldrig bede den Bøn — aldrig!"

Viggo betragtede hendes bevægede Ansigt med brændende Blikke, men hans Holdning var fastere end hans Stemme idet han svarede: Du veed ikke hvad du siger, stakkels Barn — og Gud vil ikke tilregne dig det! Jeg vilde give mit Liv og min Salighed tusinde Gange for at frelse dig, men hvorledes skal den ene Blinde vise den anden Vei? Du er syg, du er ulykkelig — men du kjender ikke Lidenskabens Magt, som jeg! Jeg frygter ikke Verden eller Gud — ikke Helvedes Pine for min Skyld — Minona — min Elskede — jeg frygter for at styrte dig i Fortabelse — og selv Kraften, som denne Tanke giver mig — vil svigte! Derfor hør mig, før det er for sildigt: hvis Livet ikke er en Helvedes Løgn, saa er det sandt hvad Skriften vidner, at der er et Guds Rige til — og det er Sjæle, som din nært — og en Guds Fred, Glæde og Kjærlighed, som langt overgaaer selv den uskyldigste og reneste menneskelige Lidenskabs Lyksalighed. Søg Frelsen der

— er det sandt at Gud er Kjærlighed, saa vil han ogsaa søge dig, og om du end døer for os, skal du leve hos ham. - Hvis du ikke vil gjøre det for din egen Skyld, saa gjør det for min Skyld, fordi du derved tager en Byrde fra mit Hjerte, som det ikke længer kan bære. Til Himlen kan jeg afstaae dig — ikke til Døden! — Minona havde løftet Ansigtet iveiret, og betragtede ham med et sorgmodigt Blik imens han talte. „Og du, Viggo?" spurgte hun langsomt. — Glem mig — spørg ikke om mig! tænk paa dig selv! udbrød han lidenskabeligt. Hun smilede svagt, og rystede paa Hovedet. „Glemme dig — nei Viggo! skjøndt Tanken om dig volder min Død, vil jeg ikke søge Frelsen for den Priis! Du troer ikke selv paa det Guds Rige, du vil forvise mig til — ellers vilde du søge det for din egen Skyld! Min Skjæbne er afgjort: jeg vil ikke fordømme den Følelse jeg skylder Livet, om den end bliver min Død! Enten den gjør mig lykkelig eller ulykkelig, vil jeg prise dens Navn, og kalde dens Dommer uretfærdig. Hvis mine Følelser vanære mig i dine Øine, saa kan, og saa bør du forlade mig — men selv din Foragt kan ikke gjøre min Kjærlighed foragtelig i mine egne Øine!" Hun talte med usædvanlig Styrke og Sikkerhed, og blev staaende taus med bøiet Hoved og foldede Hænder foran Viggo, som om hun ventede sin Dom. Han svarede ikke, men trykkede hende til sit Hjerte og bedækkede hendes Læber med Kys. „Du forlader mig ikke!" hviskede

hun sagte, idet hun saae op til ham med et lysende Blik. Aldrig! svarede han. O Minona! hvis du kunde forsone mig med mig selv! — „Ja det kan jeg — ved den Kjærligheds Magt, som nu forsoner mig med Døden — med alt hvad jeg har liidt! Jeg var fordømt — nu er jeg frikjendt. Alt bliver mig saa let — min Sjæl faaer sine Vinger igjen — paa dem skal den svinge sig op over Jordens Nød og Jammer, men ikke bort fra det, der var dens Skat i Livet, naar Døden har fuldbragt sin Gjerning. Troer du jeg frygter den? O nei — jeg vil hilse den med de glade Ord: Kjærligheden vandt dog Seir!" Overvældet af sin Bevægelse lænede hun sit Hoved mod Viggos Skulder og græd heftigt, imens han betragtede hende med en Blanding af navnløs Smerte og Lyksalighed.

Men pludselig foer hun sammen med en Følelse af Skræk — der hørtes Fodtrin i Nærheden, og han saae en Skikkelse i aandeløs Fart løbe henad Gangstien. Det var Tyras Pige. „O Gud! Frøken Minona — jeg maa endelig tale med Fruen!" raabte hun allerede i Frastand. „Hun er i Præstegaarden! er Tyra syg?" spurgte Minona ængstelig ved Synet af Pigens forgrædte Øine. Gud ja, men jeg var saa bange for at forskrække Dem — De bliver ganske bleg. Jeg vil løbe hen til Præsten og bede Fru Aagesen strax gaae til min stakkels Frøken — men hvem skal saa hente Lægen? — hvilken Elendighed!" Minona skjælvede saa hun neppe

kunde holde sig opreist. „Viggo!" udbrød hun. „Riid, skynd dig for Guds Skyld efter Lægen! Løb til Præstegaarden Margrethe! der er skeet en Ulykke!" Viggo lovede at ride, saasnart han havde fulgt hende hjem. Hendes Indvendinger hjalp ikke, det trak op til Torden, Regnen faldt allerede i enkelte Draaber — han maatte see hende i Sikkerhed før han reed bort. Men saasnart Minona ikke længer kunde høre Hestetrampen svøbte hun sig i sit Shawl og ilede saa hurtigt som hun kunde udholde det, til Thras Bolig.

Tredie Capitel.

Viis mig den Urt ved Lethes stumle Bred,
Der gjemmer Giften, smertelig — men sikker!
„Væringerne". —

Men naar der skriftes saa paa Jord,
Da er der Fryd i Englechor.
„Kong Svend og Biskop Vilhelm."

Tyra laae dødbleg paa Sengen med lukkede Øine, og den ene Haand, der var krampagtigt sammenknuget, fast trykket mod Panden. Minona nærmede sig ængsteligt og knælede ned foran hende, idet hun først sagte, men høiere og høiere alt som Angsten voxede, kaldte hende ved Navn. „Hun er død!" udbrød hun tilsidst fortvivlet. Men Tyra var kun afmægtig efter et Krampetilfælde, og slog i detsamme Øinene op med et forvildet Blik: „Hvem sagde at jeg var død? raabte hun heftigt. O, det er ikke sandt — alt — alt er Løgn og Bedrag — det sidste som det første! Jeg følte mine Øine, mit Hjerte briste — jeg sank ned i den sorte Nat — og nu vaagner jeg, som efter en Søvn! Livet er fuldt af Bedrag, men ingen Løgn kan dog lignes ved den — ingen Skuffelse martre som den — at Døden er en

Søn! — Sluk Lyset paa Himlen — jeg vil aldrig see det mere! jeg vil blinde mine Øine, min Sjæl at ingen af de falske Straaler skal trænge derind! See ikke derop om Natten naar Stjernerne skinne som Engleøine! De vinke Sjælen saa kjærlighedsfuldt — den seer sig riig, den seer sig stærk i Guddomsglandsen deroppe fra — og hvad er denne Salighed — en Løgn! Jeg gav Lyset mit Hjerte — og nu seer jeg at Lyset er den evige Falskheds Kilde! — hun havde talt afbrudt i feberagtig Vildelse, og nu faldt hun udmattet tilbage, uden at have seet Minona. Pludselig reiste hun sig op i Sengen, og vedblev: De spaaede mig det saa vist — men jeg vilde ikke tro dem! Jeg vil aldrig — aldrig mere — tro noget! Jo Døden vil jeg tro — jeg har kaldt den Hjælp — den skal sikkre mig mod mine Fjender — ende min Elendighed — tilintetgjøre! — — Jeg kaldte — hvorfor tøver du? Kom Djævel! naar Englene staae i Løgnens Sold, skal du være min Herre og Gud. Jeg har hadet dig saa bittert — o, tilgiv! og forbarm dig over mig!" med disse Ord betragtede hun med stirrende Blik en lille Glasflaske, som hun havde skjult i Haanden. „Det skulde frelse mig — bringe Døden — o, jeg tænkte det nok — det var en Løgn! Nei!" vedblev hun idet hendes Legeme begyndte krampagtigt at skjælve. Nei — det er endnu ikke forbi — den kommer — jeg havde nær sagt — Gud være lovet!" Og med

en vild og skingrende Krampelatter sank hun tilbage i Sengen.

Minona havde grebet begge hendes Hænder, og vædede dem med sine Taarer, idet hun jamrende anraabte Gud om Hjælp. Endelig standsede det sidste Krampetilfælde; hun blev liggende ganske stille, syntes at lytte til Minonas Stemme med Bevægelse, og vendte langsomt Hovedet om imod hende. Bevidstheden vendte lidt efter lidt tilbage. „Stakkels kjære Minona — er du hos mig? Hvem har været saa ubarmhjertig at sende dig herhen?" sagde hun endelig med ubeskrivelig Ømhed. „O Tyra — hvad har du gjort!" udbrød Minona hulkende.

„Fordøm mig ikke! Du har liidt meget — men du veed ikke hvad det vil sige at overleve sin Tro! det var formeget — det var umuligt. Troer du at min Elskede er død? nei Minona — han lever — men Kjærligheden er død i hans Hjerte. Var han død, da vilde jeg græde som jeg græd over lille Johanne, og hvor mine Skatte var, der vilde mit Hjerte være. En saadan Sorg er sød, et saadant Savn er rigt paa Salighed — og dog kalde Menneskene det Kulde at man ikke jamrer trøstesløst ved den Grav der kun gjemmer det døde Legeme — men naar man mister den Elskedes Liv og Sjæl — seer at Kjærligheden ikke alene er død og borte, men at den aldrig var s a a l e d e s, som man troede — s a a kalde de det Svaghed at fortvivle — Forbrydelse

at dø! Jeg var jo tilintetgjort — min Tro, mit Haab, min Fortid og Fremtid var fortæret af en stærkere Gift, end den, der nu brænder i mit Legeme! — — — Hvor finder jeg Kjærligheden igjen? Den er ikke i Himlen — den er ikke i Afgrunden — men der er Hvile — Glemsel — Død! Jeg kommer!" vedblev hun, paany i Vildelse. „Slip min Haand, Minona — jeg seer min Helt nærme sig — ja, i Afgrunden, i dit evige Mørke — i Dødens Kulde — der er Sandhed! See, jeg skjælver jo ikke — lad mig holde fast i Fligen af din Klædning og fare ned med dig i dit Rige! — Du ligner ikke min første Kjærlighed — den var fager og herlig, som Dagskjæret i Øst, der bebuder Solens Opgang — men det var Bedrag — thi der er ingen Sol paa Aandens Himmel, intet evigt Lys, ingen Kjærlighed der er stærkere end Tiden!"

Minona stod ubevægelig med blege Læber og stirrende Blik ved den Døendes Leie, og lyttede fuld af Rædsel til disse vilde Udbrud, der klang som en Forbandelse over hendes egen Kjærlighed. — Endnu engang vendte Tyras Bevidsthed tilbage. „Troer du det er Skam, der lægger mig i Graven?" spurgte hun idet hun saae Minona alvorligt ind i Ansigtet. „Det er sandt — jeg er beskjæmmet — jeg er vanæret i min Kjærlighed — derfor døer jeg, men det er ikke hvad Verden kalder Skam! Hvis jeg var hans Hustru og hans Hjerte var mig utro vilde jeg have endnu een Grund

til at dø! — at løse ham fra det usle, afmægtige Baand, dens Fordom havde paalagt ham."

Imidlertid tog Sygdommen saa hurtigt overhaand, at det sidste Øieblik maatte være nært. Hun laae i uophørlige Krampetrækninger, og udtalte kun afbrudte Ord i en vild og jamrende Tone. Minona leed Dødsangst; hun vilde hjælpe eller kalde Andre tilhjælp, men hendes egen Svaghed og den Rædsel, hun var beherstet af, lammede hendes Kræfter. Som under Indflydelsen af en gyselig Trolddom stod hun endnu taus og ubevægelig som en Marmorstøtte ved sin Ve護indes Dødsleie.

Pludselig reiste Tyra sig op, med flammende Øine og et Smiil paa de blaahvide Læber. „Endelig!" udbrød hun med vild Glæde. „See, min Konge kommer for at hente mig! bøi Knæ for ham Minona! og modtag hans Indvielse, at han ikke skal fornegte dig i din sidste Time. Du skjælver Barn! Du modtog vel engang med et rørt og begeistret Hjerte Himlens Velsignelse — ligesom jeg! Den bedrog mig og den vil bedrage dig — siig dig løs fra den itide! — kun Døden holder hvad den lover. Minona — vær stærk, og giv dig denne skrækkelige Sandhed ivold, saa skal du aldrig lide hvad jeg har liidt! Troer du paa Livet? — Jeg sværger dig ved de Smerter, der fortære mig — ved min spildte Kjærlighed — ved mit knuste Hjerte — Livet er en Løgn!" Ved dette vilde Udbrud brast den ulykkelige Pige i Taarer; det var ikke den fredbringende

Graad der mildner Sorgen, men den bittre Taarestrøm, Hjertets Styr, hvorpaa den døde Kjærlighed bæres ned til Underverdenen. Og det var hendes sidste Ord.

Endelig kom Helene. Hun havde underveis hørt Pigens Formodning om den skrækkelige Aarsag til Tyras pludselige Sygdom og fik den bekræftet ved første Blik paa den Syge. Men skjøndt denne Forestilling opfyldte hendes Sjæl med Rædsel og Deltagelse, var det overveiende Indtryk Bekymringen for Minona, der saalænge havde været alene med den Syge. „Mit kjære Barn!" hviskede hun til hende. „Du maa ikke blive her. Lad Margrethe følge dig — nei, hun kan ikke undværes — du bliver nødt til at gaae alene hjem. Gaae for Himlens Skyld strax bort herfra, saalænge du er tilstede tænker jeg kun paa dig — og der maa sørges for at Tyra faaer øieblikkelig Hjælp." Minona trykkede begge Hænder mod Panden, og forlod langsomt Værelset; men hun var sig kun utydeligt bevidst hvad hun gjorde: der var sagt at hun skulde gaae for at Tyra kunde faae Hjælp, og hun søgte nu med feberagtig Begjærlighed den friske Luft. Minona betragtede Uveiret med Rædsel, og Regnen, der faldt tungt og tæt, formaaede ikke at svale hendes hede Pande — det forekom hende som Naturen gjenlød af den Forbandelse den døende Pige havde lyst over Kjærligheden. Hendes Angst voxede i Ensomheden, men hun frygtede for at komme tilbage til sit Hjem, og løb aandeløs henad den længere

Vei til Præstegaarden. Men hun havde liidt saameget i de sidste Timer af den mest verlende Sindsbevægelse og de forskjelligste Indtryk, at hendes Kræfter var udtømte, og hun faldt besvimet til Jorden. Heldigvis var der mindre tomt paa Landeveien end det var at vente i saa ondt Veir, da Folk fra alle Kanter strømmede til Kirken, hvor der var Bisættelse. Den første Vogn som skulde forbi, standsede da Hestene bleve sky ved Synet af den lyse Skikkelse, der laae udstrakt paa Veien. Bonderfolkene, som sad i Vognen kjendte ikke Minona, men de stod strax af for at hjælpe den syge Dame. Hvad skulde de imidlertid gribe til? de havde ingen Idee om hvor hun hørte hjemme, og hvis de opholdt dem for at skaffe hende Husly der i Nærheden, risikerede de at komme for sildigt til Kirken. Resultatet blev at de vilde tage hende med og bringe hende ind i Præstegaarden til Jomfru Virginie. Da de havde kjørt lidt kom Minona til sig selv, og hørte adspredt paa den gamle Kones Forklaring over hvorledes de havde fundet hende, og Mandens Spørgsmaal om hvor hun hørte hjemme, men hun takkede dem begge venligt og sagde at hun vilde med ind i Kirken. „Du Fredsens Gud! saa bliver Jomfruen jo igjen afmægtig!" udbrød den godmodige Bondekone. „Inde hos vor Præst vil De faae god Pleie, og naar Kirketjenesten er forbi skal De komme sikkert hjem, hvis De vil kjøre med os!" Nei — jeg vil ikke hjem! svarede Minona ængsteligt. Virginie er i Kirken, lad mig tale

med hende! Men de har Ret — jeg vil ikke gaae derind. Hvorfor skulde jeg det? — Der er jo heller ingen Kjærlighed — det var Løgn og Bedrag altsammen! med disse Ord brast hun i den heftigste Graad. Manden rystede paa Hovedet og gav sin Kone et Vink om at det nok ikke var rigtig fat med deres Patient, men hun lagde medlidende den unge Piges Hoved op til sit Bryst, og hviskede: Hun har Feberen, Stakkel! og taler over sig! — Da de havde naaet Kirken, og løftet hende af Vognen, satte hun sig paa en Bænk i Vaabenhuset, for at vente til Frank og Virginie kom ud.

Da Psalmesangen inde i Kirken begyndte, blev hendes forvirrede Sjæl greben af Modsætningen mellem disse ydmyge og fortrøstningsfulde Toner, og det Dødsraserie, hun kom fra. Det var de samme Melodier hun saa tidt havde hørt Virginie spille og synge, men hvad der da glædede hende som smuk Musik, fik nu ved den harmoniske Samklang af Orgelet og Menighedens Stemmer, et dybere Liv, en høiere Virkelighed, saa forskjellig fra den der tyngede paa hendes Sind, som den første ubevidste, jomfruelige Bevægelse af Kjærligheden i hendes Hjerte var fra den brændende Lidenskab, der nu fortærede hende. Hun lyttede med stigende Angst — de milde Toner forekom hende som Englenes Sørgesang over alle fortabte Sjæle, fuld af himmelsk Smerte og Medlidenhed. — „Er der da virkelig en Gud, som skabte Stjernerne til at lyse om Natten, og Kjærligheden til at

helliggjøre Menneskenes Hjerter?" tænkte hun med ubeskrivelig Vemod. „Der var en Tid da jeg troede det — dengang da Kjærligheden gjorde mig mild og taknemmelig! Hvorledes er den blevet saa forandret? — Nu drager den mig ned i den evige Nat — jeg har givet mig i Dødens Vold for dens Skyld — og her sidder jeg i Mørket udenfor Helligdommen, mens Englene derinde græde over min Sjæl!" Hun stod op, og nærmede sig frygtsomt Kirkedøren, men vovede ikke at træde derind; skjælvende af Udmattelse og Hjerteangst satte hun sig paa Fodstykket af en Pille i Vaabenhuset, lyttede til Sangen, og stirrede med taarefulde Øine ind i det oplyste Rum. Frank begyndte sin Tale, men hun var altfor bedrøvet til at følge den med Opmærksomhed; kun de Ord af Skriften, han havde valgt til Text: „Og Døden skal ikke være meer, ei heller Sorg, ei heller Pine" — gjorde et dybt Indtryk paa hendes forpiinte Sjæl. Livets Evangelium ved den Dødes Baare — mens Tyras sidste Ord endnu gjenlød i hendes Indre — det var mere end hun kunde udholde! de Taarer der strømmede fra hendes Øine, lettede ikke Hjertet — den Kjærlighed der opvækker de Døde af Gravene, knugede hendes Hjerte som en Fordømmelse. —

Minona mærkede ikke at Gudstjenesten var forbi, og at Folk havde forladt Kirken, før hun hørte en bekjendt Stemme sagte udtale hendes Navn. Hun saae op — Virginie stod foran hende, og betragtede hende

med den dybeste Deltagelse. De unge Piger kastede sig i hinandens Arme — i dette Dieblik var hvert Spor af Bitterhed og Uvillie forsvundet af Virginies Sjæl, og al Minonas Kjærlighed vendt tilbage. Hun blev ved at græde, men mindre trøstesløst, efterhaanden som Virginies milde Ord fandt Vei til hendes Hjerte. „Det er ved Graven, du skal lære det evige Liv at kjende! i den dybeste Nød viser Frelseren os sin dybe Kjærlighed. Føler du ikke at han er nær?" — Jo, jeg føler det! Jeg troer at den Døde derinde i Kirken skal opstaae af Graven, og komme derhen hvor der hverken er Død eller Sorg eller Pine! Jeg troer at der er et Guds Rige til, og at det er den Ulykkelige nær — men langt fra de Fordømte! Mit Liv har været en Løgn — men jeg troer paa Guds Liv, der er den evige Sandhed! Min Kjærlighed var syndig — men den Kjærlighed, der gjør de Døde levende, er hellig og guddommelig! — Der var en dyb Sønderknuselse i den Maade hvorpaa hun udtalte disse Ord — det var intet lidenskabeligt Udbrud, men en ydmyg Bekjendelse. — Hvor har jeg saalænge kunnet glemme Gud! vedblev hun dybt bevæget. Der var jo dog en Tid da jeg tilbad ham i alt det Skjønne og Herlige i Naturen og Livet! Ja, der var en Tid — for længe siden — da min Kjærlighed var ung og uskyldig — da den bar Gudsbilledets lyse Træk, og vakte fromme Følelser i mit Hjerte. Hvorledes er dog alt blevet saa forandret! Jeg sov ind i

Himlen, og vaagner op i Helvede! — „Nei, du vaagner ved Indgangen til Helligdommen! Han som har ført dig hertil, vil komme, naar du falder, og tage din Sjæl med sig til Guds Rige!" — Christus! O, hvis det var muligt? Jeg har liidt saameget, og smægtet efter Lægedom, men jeg søgte den ikke hos ham! Han kunde maaskee have hjulpet mig! Hvorfor har man ikke lært mig ham at kjende — Ingen viste mig til ham! — Jo, jeg har jo tidt hørt Tale om Christus, men jeg lyttede dertil, som til et smukt Sagn, et lysende Exempel blandt utallige andre, paa Kjærlighed og Opoffrelse! Jeg var tryg i min Blindhed og Ufølsomhed! — — Jeg har jo tidt været i denne Kirke — Juledag har jeg hørt Evangeliet: Eder er idag en Frelser født! uden at takke Gud for den store Glæde Englene forkyndte. Her har jeg lovet at forsage Djævlen, skjøndt jeg ikke troede paa ham! mit Hjerte havde ingen Deel i det Ja jeg maatte sige — derfor har han taget mit Hjerte helt! — Og her — vedblev hun med skjælvende Stemme — er de Ord udtalt til mig, som nu vilde frelse min Sjæl fra Fortabelse og tage den grulige Dødsangst fra mig — her blev alle mine Synders Forladelse lovet mig! og jeg Ulykkelige hørte det med Ligegyldighed! jeg tænkte: Hvilken Synd har jeg da begaaet, som maatte forsones ved en Andens frivillige Død? — O, kunde jeg høre de Ord igjen, og troe paa dem — men det er for sildigt! — „Nei sig ikke det, Minona! det er aldrig for

sildigt!" — Jo, der er dem til hvem han siger: Gaaer bort fra mig, I Forbandede — den, der fornægter og forbander Kjærligheden, fordi hun selv bærer en ulykkelig Lidenskab i Hjertet, er ikke til at frelse. „Det har du aldrig gjort — det kunde du ikke gjøre!" Jeg hørte derpaa — og jeg har selv tidt talt ligesaa formasteligt thi jeg har glemt Gud, og kun havt Sands for min egen Kjærlighed. Naar jeg tænker paa at han, der gav sit Liv for at frelse os, stod ved Tyras Dødsseng — og saae hvad der foregik i mit Hjerte — hvad maa den Hellige have følt?! — „Smerte — Forbarmelse! Han der græd over Jerusalem — han kalder ikke Retfærdige, men Syndere til Omvendelse! Troer du der er Grændser for hans Barmhjertighed, at han veier den Byrde han tager fra os og bærer for os — at han nogensinde siger: Nei, den er mig for tung?" — Bar han al Verdens Synd — er det virkelig sandt, at der gives en saadan Kjærlighed? Saa kjender han ogsaa Synden — og naar han tilgiver, tør jeg tro det! Ellers vilde jeg altid frygte for at han troede mig mindre fordærvet end jeg er! thi du veed ikke hvor dybt mit Fald er — Dag og Nat har jeg gaaet irette med Gud, til al Tillid til ham forsvandt i min Sjæl, og Nag og Fortvivlelse tog den i Besiddelse. Jeg vilde ikke tro at min Kjærlighed er syndig, og dog har den kun havt onde Følger. Den har forvoldt dem Sorg, hvis høieste Glæde i Livet jeg var! og naar de beklagede mig

og beundrede mig fordi jeg bar min Ulykke saa taalmodigt — saa vidste jeg at denne Sygdom var en Følge af min Kjærlighed, som jeg frivilligt pleiede og nærede — at jeg selv var Skyld i den Lidelse jeg forvoldte mine Kjære, og hemmeligt bar Ved til det Baal der ikke brændte mig alene — og dog underkastede jeg mig ikke den Dom som jeg ikke forstod! Hvis jeg havde gjort det strax, kunde jeg have overvundet denne Lidenskab! Det var mig ikke nok at Gud vilde det — jeg maatte vide „hvorfor." Nu veed jeg det — behøves der andet Kjendetegn paa Gift end at den dræber? O Gud! naar jeg tænker paa al den Omhu, Helene viser mig, og at jeg har lønnet den med de bittreste Smerter — saa knuges mit Hjerte af Angst og Anger! kunde jeg gjøre det Skete uskeet — saa vilde jeg kjæmpe imod min Kjærlighed, istedetfor at kjæmpe for den — og overvinde. — — Men det er ikke det Værste — ikke det som trykker min Sjæl med Dødens Angst! vedblev hun fortvivlet. Det er for seent at tale til mig om Frelse Virginie — jeg er forkastet og forbandet af Gud og Mennesker! med dette Udbrud sprang hun op, og saae sig om med et vildt Blik. Det er Guds Retfærdighed, ikke hans Barmhjertighed, som fører mig hertil — at jeg skulde tage Bevidstheden om min Brøde, om det Guds Rige jeg har sagt mig løs fra, om den Naade der var spildt paa mig, med i Graven. Jeg har forskyldt det — skulde jeg frelses, mens en Sjæl — stær=

kere og bedre end min — hvis Kjærlighed jeg har misbrugt, en Sjæl som jeg har fristet til det Onde, gaaer tilgrunde ved min Brøde! Gud gav Kvindehjertet Kjærlighed, for at hun skulde være sin Elskedes gode Engel, og jeg har styrtet Viggo i Fortabelse! Han elskede med Lidenskab, som jeg, men han agtede Guds Bud der forbød denne Kjærlighed, han stillede al sin Villies Kraft imod den — og han vilde have seiret! Skjøndt han er en Mand, og jeg en Kvinde, gav han ikke efter for sin egen Lidenskab, men for min — jeg Elendige! for min Skyld gav han efter! — Minona faldt med dette Udbrud til Jorden, sammensjunken i Smerte.

Virginie havde lyttet til med vorende Uro, og skjult sit Ansigt i sine Hænder, men ved Minonas sidste Ord udbrød hun fortvivlet: Saa see Gud i Naade til ham og dig! — En dyb Stilhed fulgte paa dette Udraab. Virginies Kinder var hvidere end den kalkede Væg, hun støttede sig til, og hendes Læber bævede af undertrykt Bevægelse; skjøndt hun ikke tvivlede om at der var evig Trøst at finde for den unge ulykkelige Pige, der vaandede sig af Smerte ved hendes Fødder, kunde hun ikke faae et trøstende Ord over sine Læber — hun tænkte paa Viggo! — Men Synet af den Feberkulde der rystede Minona kaldte snart hendes Omhu tilbage. Hun løftede hende blidt op i sine Arme, og bad hende om at gaae med ind i Præstegaarden. O, lad mig blive

her! udbrød Minona med dyb Ydmyghed. Jeg veed at jeg har syndet mod Gud, men hvor skal jeg gaae hen, hvis han forskyder mig? Lad mig træde over Dørtrinet til hans Huus, og bede en eneste Gang derinde — saa skal jeg komme. Hun traadte frygtsomt ind i Kirken, og nærmede sig med langsomme og sagte Skridt Alteret, hvor hun grædende sank ned paa Knæ. Virginie hørte hende udbryde med taarekvalt Stemme: O Christus! lad ikke min Synd drage mig ned i Afgrunden — i det evige Mørke — i Dødens Kulde! Kunde jeg gribe en Flig af dit Klædebond da var jeg frelst! Med disse Ord greb hun Alterklædet, trykte sine Læber fast derpaa, og vendte tilbage. Virginie var bevæget, omfavnede hende kjærligt, og mere bar end fulgte hende ud af Kirken.

Tyras Dødsmaade rygtedes inden Sol gik ned, hvor gjerne end hendes Venner havde skjult den, thi Doctoren der strax kjendte den Draabe Gift, som var tilbage i Flasken, forsømte ikke denne velkomne Leilighed til at forøge sin Praxis. Endnu samme Eftermiddag gjorde han et overflødigt Besøg paa den nærmeste Herregaard, hvor Beboerne befandt sig i bedste Velgaaende, og fortalte med al nødvendig Tilsætning og Udsmykning om den rædselfulde Scene han kom fra. Næste Dag skulde man tro at en smitsom Syge var udbrudt i Om=

egnen, saamange kjørende og ridende Bud kom der til ham; Folk, som intet feilede, frygtede pludselig et eller andet Ildebefindende, hvortil Lægehjælp var nødvendig, og de Patienter, der havde holdt en anden Doctor fattede pludselig Mistillid til ham, og gik i hobeviis over til hans hidtil mindre begunstigede Rival, hvis Berømmelse skrev sig fra Tyra Falks Dødsdag. Han var jo saagodt som det eneste Dievidne til denne Begivenhed, thi Pastor Frank og Fru Aagesen ansaaes paa Grund af deres Venskab for den Afdøde, som partiske Dommere, og Pigen Margrethe der, hvis hun havde havt mindste Tanke af Ærgjerrighed i sin Sjæl, kunde blevet Æresmedlem af hvert Caffeselskab i Egnen, imod at aflægge sin sandfærdige Beretning, betragtede enhver der vilde udspørge hende, med saa forbittrede Blik at man strax indsaae at al Underretning var spærret fra den Kant. Den gode Pige begræd i Stilhed sin unge Frøken, og hadede aabenlyst dem, der gjorde hendes Ulykke til Gjenstand for Bysnak og Scandale. Man levede i aandelig Forstand af Tyras Død, til den var afhandlet saalænge og paa saa forskjellig Maade, at hun ikke havde een Fjende meer i mange Miles Omkreds. En stille Paaskjønnelse af det Røre, hun havde bragt Gemytterne i, den Dyd hun havde givet dem Leilighed til at lægge for Dagen i Disputerne, den Christenkjærlighed hvormed de med god Samvittighed kunde undskylde hende, naar det Onde var sagt saa tidt at det blev trivielt — traadte

istedetfor den Bitterhed og Uvillie hendes personlige Overlegenhed tidligere havde vakt i deres smaalige Sjæle. Enhver følte sig et Stykke større, siden hendes sidste — og første virkelige — Fald.

Det var en stor Beroligelse for Helene at Minona intet hørte af alt dette; hun var for angrebet til at forlade Sengen, og saae Ingen hos sig, undtagen Helene og Virginie, der fromt og kjærligt deelte sin Omhu mellem den Døde og den Døende. Hun ordnede Tyras Sager, og sørgede for at intet, der havde været hende kjært, ved det forestaaende Salg af hendes Eiendomme, skulde komme i fremmede Hænder. Det var ogsaa Virginie, der klædte Liget, foldede dets kolde Hænder og bredte de lange mørke Lokker som et Slør over de krampeagtigt fordreiede Ansigtstræk. Derpaa tog hun den Krands af Evighedsblomster, som Tyra havde hængt over sin Søsters Portrait, og trykte den sagte om den Dødes Hoved. — Da alt var færdigt kastede hun sig grædende paa Knæ ved Sengen, og bad til Gud for hendes Sjæl.

En af de første Aftener skulde Tyra i al Hemmelighed begraves paa et ensomt Sted i Skoven, tæt ved hendes Yndlingsbænk, hvor hun tidt havde siddet med lille Johanne, og tænkt paa sin fraværende Elsker. Ingen Høi skulde gjøre dette Sted til Gjenstand for de Forbigaaendes Opmærksomhed — man skulde ikke med hjerteløs Nysgjerrighed valfarte til Selvmorderskens Grav;

men Virginie besluttede, naar Foraaret kom at anlægge et Blomsterpartie foran denne Bænk, og plante hvide Roser der hvor Kisten var nedsænket. „Saa vil enhver, her hviler sig paa Tyras Yndlingsplads see venligt til hendes Grav, og tænke: kjære Erindringer knytte sig vist til dette Sted for dem, som plantede disse Blomster!“ og hendes Taarer randt stærkere ved disse milde Tanker.

Tyra kom ikke til at hvile i christen Jord, men hendes Grav blev vædet af Taarer. — Jeg vil heller begraves paa den vilde Hede uden Præst og Ceremonie, naar eet Menneske staaer grædende ved Kisten, end kjøres til Assistentskirkegaard med fire Heste for Ligvognen, og talrigt Følge — hvoraf ingen savner mig. Taarer er Hjertets Vievand! lykkelig den, ved hvis Grav det rigeligt udgydes! —

Fjerde Capitel.

Af Mulm og Mørke gik jeg frem,
Men gik som Automatet!
Til Mulm og Mørke gaaer jeg hjem —
Og Nul er Resultatet.

J. L. Heiberg.

Johannes Verner blev dybt rystet ved Efterretningen om Tyras Død; men det var ikke Tabet af den eneste Kvinde han virkelig havde elsket, det var Tabet af den negative Retfærdighed, der bestaaer i ingen æreløs eller forbryderisk Handling at være sig bevidst, som forstyrrede hans Sindsro, og formørkede hans Blik. Han havde for længe siden — glemt Tyra! nu forekom det korte Afsnit af hans Liv hvori hendes Billede mødte ham, naar han tænkte tilbage derpaa, som en Drøm, og han stod i sin egen Forestilling som en Ulykkelig der isøvne har dræbt et Menneske, og vaagner som Morder.

Han var nylig kommet til Egnen med sin Forlovede, for at besøge hendes Slægtning, uden at tænke paa noget Sammentræf med Tyra hvis Tilværelse han sjeldent mindedes, og hvis Kjærlighed han efter den menneskelige Naturs Love betragtede som noget der havde

været, men umuligt i lang Tid kunde have overlevet hans. Imidlertid blev han overtydet baade om hendes egen og hendes Kjærligheds Tilværelse, da han en Aften spadserede med sin Forlovede og hendes Onkel paa Kirkegaarden, hvor den gamle Mand havde ført dem hen for at vise sin Broderdatter hendes Forældres Gravsted. Imens han havde bøiet sig ned for at luge det Ukrudt bort, der slyngede sig om Stenen, vendte Frøken Feilberg sig om til Johannes, og idet han benyttede sig af Leiligheden til at kysse hende — kom Tyra ubemærket derhen, paa Veien fra sin lille Piges Grav. Hun standsede som forstenet og stirrede paa dem til Johannes Blik traf hende — da bedækkede hun Øinene med sine Hænder og fjernede sig ilsomt. Hendes Fremtræden var saa lydløs og hendes Bortgang saa hurtig at Frøken Feilberg ikke blev den vaer. Men Johannes var adspredt og aandsfraværende paa Hjemveien, og den næste Dag underrettede han sig om alt hvad der angik Frøken Falks Omstændigheder og Levemaade — men inden Sol gik ned, traf den skrækkelige Efterretning om hendes Selvmord ham. Da følte han Samvittighedsnag og Skræk, og overalt hvor han gik og stod forfulgtes han af sin pinlige Selvbebreidelse.

En Aften var han gaaet alene ud for i Ro at kunne overlade sig til de ubehagelige Betragtninger, som han ikke var istand til at banlyse fra sit Sind. „Jeg har været en Drømmer og Sværmer alle mine Dage!"

tænkte han. „Og Ulykken var at jeg fandt En, der var endnu mere sværmerisk end jeg. Fik hun mig ikke til at vende op og ned paa Tilværelsen, saa jeg tog Drømmen for Virkelighed, og Virkeligheden — for Løgn og Tant, som det ikke er værd at tage op paa Gaden! — Meget er den rigtignok ikke værd!" vedblev han med et Suk — „men havde vi holdt os til den, havde Tyra aldrig begaaet en saa skrækkelig Handling, og jeg maatte ikke i dette Øieblik anklage mig selv som — en Forfører! — Hvorledes vilde en Anden have handlet i mit Sted? — Hun var saa ung, saa rigt begavet med alt hvad der i Sandhed gjør Kvinden uimodstaaelig — hvor vidt forskjellig fra vore Toiletheltinder, der aagre med deres Yndigheder for at vinde Herredømme over Hjerterne, mens man kan træde deres Rettigheder og Menneskeværd i Støvet, uden at de knye — før Emancipationen kommer i Mode! Hun manglede rigtignok deres tamme Elskværdighed og forstod sig kun lidt paa deres forlorne Kunster — hun var en af de sjeldne Naturer, der forstaae at elske og formaae at hade! Da jeg saae hende, bildte jeg mig ind at møde en af Oldtidens Sagnheltinder — alle mine Drengephantasier levede op igjen! Og hun — istedetfor at lee mig ud! — manede dem frem og levendegjorde dem ved den forunderlige Sympathie, der altid lader den ene Phantast finde den anden — og viste mig denne Drømmeverden som det forjættede Land, Menneskeheden gjennem al sin

Splid og Forvirring, valfarter til. Herregud — Tanken herom forvirrer mig endnu — det Hjernespind formaaer dog, hvad intet i Verden senere er istand til: at gjøre lykkelig! Dersom hun levede kunde hun maaskee endnu faae mig forvandlet til en ny Don Quixote, der jager Verden rundt paa sin Kjephest, for at realisere Idealet. Stakkels Tyra!! — De Idealer har ogsaa Fanden skabt, for at bilde Skillingen ind at den er slaaet til en Daler!"

I disse og lignende Tanker havde Johannes længe gaaet omkring uden at lægge Mærke til at Mørket faldt paa. Nu saae han sig om for at udfinde den korteste Hjemvei, men standsede uvilkaarligt, greben af en rædsom Anelse ved det Syn, han havde for Øie. Paa den af det klare Maanskin oplyste Eng, saae han to Mænd ifærd med at grave — et kort Stykke Vei derfra holdt en Vogn; en kvindelig Skikkelse nærmede sig sagte, og stillede sig, ubemærket af Mændene tæt ved den. Med Gysen syntes han at skjelne en sort Kiste, der stod paa Jorden ved den unge Piges Fødder; og saaledes var det! — Da de var færdige med Graven og nærmede sig for at hente Liget, rakte hun dem begge Haanden, og traadte tilside; imens de bar Kisten bort kastede hun sig paa Knæ, og løftede bedende sit blege Ansigt op mod den stjerneklare Himmel. Kisten var sænket i Jorden, og Stedet hvorunder den stod, bedækket med Grønsvær — de tre Personer var kjørt bort — ingen skulde ane

at her havde fundet en Begravelse Sted — men Johannes Verner vidste det, han vidste hvem det var, de havde bragt til Hvile paa dette ensomme Sted! Han nærmede sig sagte, som en uimodstaaelig Magt drog ham derhen, skjøndt Frygten for at træde paa Tyras Grav bragte ham til at gyse ved hvert Skridt — og ude af Stand til at holde sig opreist, sank han ned paa en lille Bænk, der stod i Skyggen af det Træ hvis Grene hvælvede sig over Graven. Et tungt og dybt Suk trængte sig langsomt frem af hans Bryst, men det gjaldt ikke den „stakkels Tyra!" nei, Gud være lovet saa steendød bliver aldrig en Menneskesjæl, der har elsket, at den finder Livets Forliis ynkeligere end Kjærlighedens. Johannes følte at Tyra stod høit over hans Medlidenhed, hun, der havde været sin Kjærlighed tro til Døden! Han sukkede over sit spildte Liv — han ynkede sig som sin Lykkes Selvmorder.

For at fatte denne Overgang i Johannes Følelser, maa man kjende ham bedre end det er muligt ved at dømme efter hans egne Tanker. — Der ligger en dyb Sandhed i Schillers Ord: „at den, der vil blive Mand, maa have Agtelse for sin Ungdoms Drømme!" thi hvad der i Barndommen og Ungdommen endnu er Drøm, skal i Manddommen modnes til Virkelighed i Daad og Tale. Men naar Sværmeren mangler Mod til at gjøre Drømmen virkelig, saa fordømmer han den som Overspændthed og Phantasie, skjøndt det var den uudviklede

Virkelighed i hans Væsen, Guddomstanken i hans Sjæl — han fordømmer den, fordi den ellers ved hvert Skridt paa Middelmaadighedens Alfarvei vilde fordømme ham. Saaledes gik det med Johannes: Der var Sandhed i hans Kjærlighed til Tyra, varm, oprigtig, ridderlig Begeistring for hende i hans Sjæl, men da han havde offret Kjærligheden for Forfængeligheden, var det ham en Lindring, en for en Realist værdig Opgave at overbevise sig selv om at denne Kjærlighed aldrig havde været andet end Indbildning.

Han var en rigt begavet Natur, et letbevægeligt, for alle store Indtryk modtageligt Gemyt, men han var forfængelig, og Forfængelighedens almindelige Forbandelse: Feighed, lagde alle hans gode Egenskaber i Graven. Mod — i Ordets sædvanlige Forstand — det manglede han ikke: han vilde ikke flygte i Krig eller afslaae en Udfordring — han styrtede engang ind i et brændende Huus og frelste et Menneske fra at indebrænde, og en anden Gang havde han reddet et lille Barn, der var faldet i Vandet — men skjøndt han saaledes ved Hjælp af Redningsmedaillerne kunde bevise at han hverken skyer Ild eller Vand, gjentager jeg dog — thi Sandheden nøder mig dertil — at Johannes Verner var feig — han gjorde sig til Omstændighedernes Træl, og han var skabt til at blive deres Herre! han vovede ikke det afgjørende Skridt der stiller en Personlighed udenfor det Almindelige. Han kunde staae for Skud —

men han kunde ikke staae for Sladder! — Havde han levet i Middelalderen, var han blevet en af Christenhedens tappreste Riddere, nu blev han Kjøbenhavns første Cavalleer — uimodstaaelig for Damerne, og uefterlignelig for Herrerne; men i Middelalderen vilde han have glimret ved alle de udmærkede Egenskaber han besad, istedetfor at han nu holdt dem i livsvarigt Fangenskab — og glimrede ved det intetsigende og uridderlige Væsen, han tilegnede sig. Thi Ridderlighed vilde i vor Tid see ud som Sværmerie — og Johannes, der hverken skyer Ild eller Vand, skyede det Latterlige i en Sværmers Forhold til hele den forstandige Verden. Han sang altsaa med de Fugle, han var iblandt, og om han end ikke var lykkelig, saa var dog hans Forfængelighed tilfredsstillet. Naar de bedre Kræfter rørte sig i deres Fængsel, saa ynkedes han over en Verden, hvor en Sværmer er en latterlig Person — men det faldt ham ikke ind at ynke sig selv, fordi han ikke vovede at overbevise Verden om det Modsatte. Hans sande Natur, hans virkelige Jeg lignede et fortryllet Slot, der er sunket ned paa Bunden af en dyb Sø — en Skat, som ved Eierens Brøde er sunket i Jorden. Men ingen Fortryllelse er saa stærk at den jo kan løses, naar den nærmer sig, hvem gode Aander lærte Befrielsesordet.

Johannes's gode Aand sendte ham Tyra. Hun forstod ham, hun lærte ham igjen at forstaae sig selv og Kjærligheden hævede den Skat af Liv og Kraft, der laae

ufrugtbar i hans allerede livstrætte og henvisnende Sjæl. Men det varede ikke længe før Forfængeligheden kom i Strid med Kjærligheden: Saalænge han levede sammen med Tyra tænkte han kun paa hendes Dom, og aldrig havde hans Forfængelighed følt en saa berusende Tilfredsstillelse, som den hendes Beundring og Enthusiasme beredte den. Her turde han vise sit sande Væsen, uden Frygt for at blive gjort latterlig! hendes Øine straalede af Stolthed og Glæde naar han udtømte sine begeistrede Tanker og Ideer for hende om Menneskelivets store Maal og hellige Betydning — den unge høihjertede Pige saae allerede i Aanden sin Elsker, som en Kjæmpe mellem Dverge forfægte Livets og Sandhedens evige Ret over en dybtsunken Slægts Fordomme og Fængselskranker — og naar han talte til hende troede han selv at han vilde idetmindste gjøre Underværker. Men Johannes kunde ikke altid blive hos Tyra — han havde gjort hendes Bekjendtskab paa en Reise, hvis Maal var Udlandet, og efter et Ophold i hendes Egn, længer end det burde have været, maatte han give efter for Nødvendigheden og reise videre. Men om et Aar, naar Udenlandsreisen var lykkelig tilende, saa skulde de gjensees for ikke mere at skilles.

Men altsom Johannes fjernede sig mere og mere fra sin Elskedes Opholdssted, begyndte Heltemodet at synke, og Begeistringen — kun ikke den, han følte for Tyras Person — fordeelte sig lidt efter lidt, som Taa-

gen, der forræderst skjuler enhver Gjenstands virkelige Udseende, men maa vige for det klare Dagslys. Han begyndte umærkeligt, næsten ubevidst at overveie hvilken Opsigt det vilde gjøre om han kom tilbage fra sin Reise som en ravgal Idealist — han huskede paa at Verden nu engang ikke er indrettet saaledes at vore bedste Tanker lader sig realisere uden Scandale — at den Enkelte kun er en meget ringe Deel af Pluraliteten, og derfor gjør bedst i at tie hvor han ikke kan samtykke, og lade den Steen ligge, som han ikke kan rokke. Kort sagt — inden Johannes Verner naaede sit Bestemmelsessted, var Helten tabt bag af en Vogn og Cavalleren tilbage. Hvad skulde der nu blive af Tyra?

„Naturligvis henter jeg hende naar jeg kommer tilbage, og indfører hende som min Kone i min Omgangskreds. Hun er rigtignok aparte, men nydelig og elskværdig i sin Originalitet — med en lille Tilsætning af Complaisance vil hun blive fundet fortryllende." Men en hemmelig Frygt i hans Hjerte gjorde dette Haab idetmindste tvivlsomt, og endnu mere ængstede han sig ved Tanken om hvorledes Tyra vilde finde ham. Da han af Naturen var en stor Hader af Vanskeligheder, og disse stedse mangfoldigere knyttede sig til Forestillingen om Tyras Indførelse i hans „Omgangskreds", blev det første „naturligvis" hurtigt udeladt og det varede ikke længe til et „maaskee" indtog dets Plads. I sine Breve

var det ham i Begyndelsen let at vedligeholde den gamle Tone, thi endnu begeistredes han ved Tanken om Tyra, endnu lod Kjærligheden ham glemme hele den øvrige Verden og hendes meget tvivlsomme Indtrædelse deri, naar han directe henvendte sig til hende med Ord saa søde, saa fulde af Elskov og Ømhed, at hendes Hjerte bævede af Henrykkelse mens hun læste dem — skjøndt hun savnede noget! Elskeren maatte ikke fordunkle Helten. Stakkels Tyra! —

Men da denne Følelse svækkedes — og den maa vantrives der hvor dens Herredømme ikke er udeelt! — blev Tanken om hende ham snart besværlig. Der knyttede sig saamangt et Hvis og Dersom — til Følgerne af den Forbindelse, han altfor ubetænksomt havde indgaaet, at han vilde være meget glad ved at unddrage sig disse Følger. Han mærkede at Kjærligheden forstyrrer Sindets Ro og Tankens Ligevægt, at den ikke engang er velopdragen nok til at nøies med den lille Plads man vilde anvise den, men tilsidesættende hvert Hensyn til Omstændighederne og Leiligheden, vedbliver sin oprindelige Fordring: alt eller intet. Da han nu paa ingen Maade vilde gaae ind paa den Fordring at offre den alt, gjorde han sig en Ære af at underkue og bestride den med alle Fornuftens og Virkelighedens Vaaben. Fra Indifferentist blev han Realist. Det er en Strid hvori vi have to Stormagter til Allierede: Døden og

Djævlen — og Gud kan ikke hjælpe den, der raser mod sig selv. Det var da intet Under at vor Helt fik Bugt med Sværmeriet. — Om Thyra var der ikke længer Tale da han kom tilbage — derimod forlovede han sig kort efter med sin Cousine, den smukkeste Pige i Kjøbenhavn, som alle Herrerne misundte ham i samme Grad som alle Damerne misundte hende.

Men hvor seirrig end Døden kan være i sin Kamp mod Livet, opnaaer den dog aldrig den Triumph, at et Menneskehjerte der engang har levet og elsket bliver saa steendødt at intet Indtryk kan bringe dets brustne Strenge til at klinge. Nei, der gives Øieblikke da Liget vender sig i Graven af Rædsel over sit forspildte Liv! Det var en saadan Bevægelse, der foregik i Johannes Sjæl ved Tyras Grav. Endnu engang hævede denne elskede Skikkelse sig seirende i hans Erindring, og ved dens Side Gjenfærdet af ham selv, som han engang havde været fuld af Ungdomsmod og Begeistring — og foran dem begge — Livet! Det var Sandhed! vidnede en Stemme fra Graven, og Johannes tænkte ikke i dette Øieblik paa at gjendrive den. Han havde med Glæde givet Resten af sit Liv, for at drømme sin Ungdomsdrøm om igjen! — Men Virkeligheden slipper ikke sit Bytte!

„Til Graven skulle alle de Døde" — ogsaa de Syner som denne Nat havde henrevet Johannes. Hans Sindsbevægelse lagde sig efterhaanden, Fornuften gjenvandt sit Herredømme over Indbildningskraften — og i denne fortabte Menneskesjæl, dette forraadte Guds Huus, var intet tilbage undtagen Dødens Braad og Gravens Seier.

Femte Capitel.

Hør Paradisets Nattergal
Slaae Jubelslag i Graadens Dal!
Grundtvigs Psalmer.

En kold og stormfuld Novembermorgen gik Pastor Frank opfyldt af sørgelige Tanker, sin sædvanlige Gang hen at see til Minona. Ved hvert Skridt raslede det visne Løv under hans Fødder, over hans Hoved jog Blæsten de tunge Skyer fremad, som kun ved den urolige Flugt hindredes i at udgyde ny Regnstrømme over den gjennemblødte Jord. Men han havde ikke Øie for den uhyggelige Efteraarsscene — han tænkte paa det unge Menneskeliv, han havde seet henvisne, og nu snart skulde indvie til Gravens Hvile, og med varme Bønner anraabte han Gud i sit Hjerte om det evige Livs Naadegave for den Døende.

Da han traadte ind i Sygeværelset, traf han sin Datter ene hos Minona. Begge de unge Piger var saa fordybede i deres egne Betragtninger at de ikke bemærkede hans Indtrædelse før han stod ved Sengen. Da reiste Virginie sig hurtigt og forlod Værelset uden at hendes Fader blev den usædvanlige Sindsbevægelse

vaer, der røbede sig i hvert af hendes Ansigtstræk, i Øiets ængstelige Blik og Kindens stærke Rødme. Da Minona strakte sin svage Haand ud mod Frank og fæstede sit klare Blik paa ham, saae han strax at hendes Befrielse var nær — saa blidt var Smilet om hendes Mund, saa ydmyg den Bevægelse, der fyldte hendes Øine med Taarer.

„Jeg har hele Natten tænkt paa det, De læste for mig igaar om Røveren paa Korset! Jeg græd saameget — jeg var saa bange!" sagde den syge Pige i en Tone der var en svag Efterklang af Minonas ungdommelige, melodiske Stemme. — Hvorfor var du bange, kjære Barn? spurgte Frank. „For Døden! — jeg har saa tidt paakaldt den, naar jeg leed uden Haab om Frelse — fortvivlet, forvildet flyngede mit Hjerte sig til den, som den sidste, eneste Tilflugt mod de Smerter, jeg ikke kunde udholde — og nu kommer den og river mig bort fra Angeren, fra Haabet, fra Omvendelsen, der her i Livet kan frelse Synderen fra den evige Død. Saaledes tænkte jeg inat, og mit Hjerte var knuget til Jorden af Angst og Gru!"

Tvivler du da om at han, der har opvakt de Døde paa Liigbaaren, kan frelse den døende Synder? — Minona smiilte saligt, idet hun svarede: „Jeg veed hvad De vil sige: Christus har selv sagt mig det inat, da jeg græd og bad om at han vilde give mig sit Ord paa at jeg engang skal see ham i Paradiset, naar Angeren

har luttret mit Hjerte, naar Kjærligheden til ham har gjort mig ydmyg, som Røveren var. Da svarede han at han har elsket mig længe før jeg kjendte ham — ja selv dengang jeg gav mig Døden ivold — og at den Kjærlighed hvormed han har tilkjøbt sig alle angrende og bedrøvede Menneskesjæle er stærkere end Døden. Han sagde" — vedblev hun, idet Taarerne strømmede med fornyet Magt — „at han vil tænke paa mig naar Døden standser mit Hjerteslag — og at jeg skal komme til ham i hans Rige!" Udmattet af Sindsbevægelsen, men med et livsaligt Udtryk af Fred og Glæde i sit Ansigt, sank hun tilbage paa Puden, og blev liggende stille med Franks Haand i sin.

Om Formiddagen kom Doctoren som sædvanligt. Han betragtede den Syge med undertrykt Bevægelse, og bad hende om at undgaae al Anstrengelse. Men hun rystede sagte paa Hovedet. „Jeg har føiet Dem saalænge!" svarede hun. „Idag maa De give efter for mig. Jeg er fri for Smerte, og kan uden stor Anstrengelse tale lidt — til Afsked — med alle mine Kjære. De veed jo at jeg døer — jeg veed det selv! — hvorfor maa jeg da ikke benytte denne Dag, som maaskee er den sidste, til at trøste mig ved den Kjærlighed, jeg har været velsignet med i Livet?" I Guds Navn da — jeg nægter Dem intet! svarede Doctoren sørgmodigt. Minona takkede ham, og tog kjærlig Afsked med den ven-

lige gamle Mand, der som Alle der kjendte hende, tog hjertelig Deel i hendes Skjæbne.

Derefter bad hun Frank om at hente Viggo. — Han havde samlet al sin Fatning — Udbyttet af mange Dages og Nætters uophørlige Kamp — for ikke at forstyrre hendes sidste Øieblikke, og det var ikke alene den udvortes Selvbeherskelse, han havde vundet i denne svære Strid, det var den indre Klarhed, der vel mangfoldiggjør Smerten idet den belyses fra alle Sider, men tillige tvinger Sjælen og Villien til at søge Frelsen. Naar en dødelig Sorg bringer Dødskvaler over os, raabe vi i Fortvivlelse: „Herre frels mig! jeg forgaaer!" og Herrens Haand er allerede udstrakt til den Ulykkeliges Frelse. Men naar Sorgen har nedsænket Sjælen i Dødens Dvale, griber den uvilkaarligt ethvert Bedøvelsesmiddel af Frygt for at vaagne i Pine. Viggo havde ikke søgt Glemsel, men Opvækkelse i Dødsangstens Kval, og hvad ingen Forsken og Undersøgelse havde erhvervet ham, fandt han nu i Underkastelse og Ydmygelse for Gud: Forvisningen om at der er en Frelser.

Bleg og udvortes rolig, men med alle Lidenskabens Storme i sit Bryst, nærmede han sig Minonas Seng. Han havde ikke været inde hos hende efter at hun paa Tyras Dødsdag blev bragt hjem fra Præstegaarden i et voldsomt Anfald af hectisk Feber — og nu havde Døden mærket dette Ansigt, der sidste Gang han saae det, var besjælet af Livets mægtigste Lidenskab. En klar Rødme

— det sidste Gjenskin af den jordiske Ild — farvede pludseligt hendes Kinder da hun hørte de bekjendte Skridt, men den var for svag til at dvæle et Dieblik, og hendes Ansigts Udtryk var Sjælefred og Resignation da hun rakte ham Haanden. Men da Viggo, altfor rystet til at udholde dette Blik, vendte Hovedet bort, fyldtes hendes Dine med Taarer, og Læberne skjælvede af Bevægelse idet hun med den dybeste Smerte hviskede: Kan du ikke taale at see mig — volder mit Ansigt dig Gru? — Viggo tog Haanden fra Dinene, knælede ned ved Sengen, og betragtede hende længe i Taushed — i dette Blik talte Sjæl til Sjæl og den Døendes Fred steg som en Engel ned i den Levendes sønderslidte Hjerte, for at styrke det til den lange Kamp der forestod.

Hun var den, der talte først: Hvad vil du gjøre naar jeg er død? spurgte hun med et tungt Hjerte. „Jeg vil leve!" svarede Viggo. „Frygt ikke for mig — Sorgen skal ikke see mig saa svag som Kjærligheden! Det er sandt, der gives Lidelser, hvorfor Naturen gyser tilbage — og jeg har følt mig feig af Fortvivlelse, men netop i disse Dieblikke har jeg lært en overmenneskelig Kraft at kjende. Jeg troer bestemt — thi jeg har erfaret det — at vi ikke stride den sværeste Strid alene. Der er en Magt, som siger nei til Helvedes Ja — og som ikke gaaer fra sit Ord — en Gud, der modsætter sig Synderens Død for at han skal omvende sig og leve!"

Minona smilte mildt bevæget idet hun sagde: O Viggo, hvor jeg beundrer dig! — Naar du vidste hvorledes dine Ord trøste og berolige mig! Nu gaaer jeg glad til Gud, da jeg kan vente at møde dig hos ham — men Adskillelsen er saa tung! — „Ja — dog lovet være Gud, der tager dig bort herfra! thi Livet er tungere — naar man bærer en Grav i sit Hjerte!" udbrød Viggo med en trøstløs Sorgmodighed, der gjorde stærkere Indtryk end Udbruddet af den heftigste Lidenskab. Minona følte det, og Smerten fordunklede hendes klare Træk. — Jeg frygter, Viggo! sagde hun med bævende Stemme — at Erindringen om mig vil stille sig som en Skygge mellem dig og alt det Skjønne og Glædelige i Livet — at jeg vil leve i din Sjæl som en nagende Anger, en uoprettelig Skam — er det saaledes? — „At Erindringen om dig vil stille sig mellem mig og Livets Glæde? Ja! men ikke mellem mig og dets Skjønhed, uden for at fordunkle den. Du Minona, var det Skjønneste jeg saae i Livet, Erindringen om dig bliver det Skjønneste der er tilbage for mig, til jeg faaer dig selv igjen. Lad os ikke tale om Skam — jeg vil aldrig kunne forbinde dette Begreb med Forestillingen om dig. Naar jeg tænker paa min elskede Minona — og denne Tanke vil være uadskillelig fra mit Væsens Liv — da vil det være din Ulykke og mit Savn, der tillukker mit Hjerte for denne Verdens Glæde!" — Denne korte Samtale havde udtømt den Syges Kræfter. Fe-

deren begyndte igjen, og Viggos Stemme var ene istand til at berolige hende, skjøndt hun ikke længer forstod hans Ord, men ængsteligt kjæmpede med sine egne vilde Phantasier.

Imidlertid var Frank gaaet at søge Helene, hvis Tilstand siden det sidste afgjørende Anfald af Minonas Sygdom, havde foruroliget ham i høi Grad. Da han kom ind i Dagligstuen, saae han kun Virginie der stod ved Vinduet og lænede Panden mod Ruden. Hun vendte sig hurtigt om, da hun hørte sin Faders Skridt, og udbrød grædende idet hun med en heftig Bevægelse kastede sig i hans Arme: O, kjære Fader! jeg er saa ubeskrivelig ulykkelig — jeg har i lang Tid ikke havt Fred i mit Sind! Hvorledes skal jeg befrie mig fra de onde Tanker?

Frank tog uagtet den sagte Modstand han mødte, Hænderne fra hendes Ansigt og sagde idet han med et alvorligt Blik saae ind i hendes grædende Øine: „Du har Ret, mit Barn! jeg har længe mærket at der rørte sig noget i dit Sind, som ikke er godt. Siig mig hvad det er, som ligger dig paa Hjerte?“ — Minona! udbrød Virginie hulkende. Du veed hvor inderlig kjær hun har været mig — hvorledes jeg selv har glædet mig over hendes Skjønhed og ubeskrivelige Elskværdighed — mod hende har jeg i den senere Tid næret de bittreste Følelser i mit Hjerte! — O, det er græsseligt — men jeg maa sige det, hvis jeg nogensinde skal faae et

roligt Dieblik igjen! — jeg har misundt hende! mens alle Andre beklagede hendes Sygdom og beundrede den Taalmodighed og Mildhed hvormed hun finder sig i sin Skjæbne — har jeg, hendes Veninde, følt Misundelsen nage mig i Sjælen, og nu da hun døer, er det som en Steen blev lettet fra mit Hjerte!

Frank betragtede sin Datter rørt og bedrøvet. „Har min Virginie glemt hvem det er, der kan frie os fra det Onde? — Beed ham Barn, at skabe et reent Hjerte, og fornye en stadig Aand i dig — din Fader skal bede med dig og for dig!" — O, kunde jeg dø i hendes Sted! udbrød den unge Pige fortvivlet. Men nu blev Frank vred, og svarede heftigt: „Misunder du den Døende hendes Fred, fordi der er Strid i dit eget Hjerte — da mener du det ikke alvorligt med din Anger! Veed du hvad hun siger, paa hvis legemlige Lidelser Døden dog vil gjøre Ende? „„Kunde jeg blot leve! min Sygdom er intet mod den Smerte i min Sjæl, at jeg skal dø fra Angeren og Omvendelse!"" Og du, der er opdraget i christen Tro, du ønsker dig Døden, som om din Synd ikke vilde opstaae af Graven og vidne imod dig for Gud. Vaag over dig selv, Barn! vaag og beed, at ikke Fristeren faaer Magt over dit Hjerte!" Virginie græd som om hendes Hjerte skulde briste. „Hvis du virkelig har elsket Minona, saa tænk paa hende, og glem om muligt for en Stund din egen Sorg! hun lever neppe mange Timer, og jeg veed at det bagefter

vil gjøre dig inderlig ondt om du paa hendes Dødsdag havde tænkt mere paa dig selv end paa hende. Hvorledes har Fru Aagesen det?" — Hun er helt forvandlet siden hun veed hvad — her holdt Virginie inde med pludselig Rædsel, og vedblev med synlig Anstrengelse: siden hun veed at Minona ikke kan leve mange Dage. Jeg troer ikke hun er fuldkommen ved sin Bevidsthed! hun gaaer omkring i evig Uro, og udbryder tidt i vilde Klager og heftig Graad. Kun naar hun kommer ind til Minona er hun stille, og saa antager selv hendes Ansigt et mildere Udtryk — saa vant er hun til at tænke paa dem, hun elsker!" Helene, der idetsamme traadte ind, havde hørt det sidste Ord, og sagde med Bitterhed: Taler du om Kjærlighed? tag dig iagt for den, Barn! Dine Fjender behøver du ikke at være bange for, de gjør dig ingen Fortræd — Døden kommer fra dem, der elske dig! — Frank betragtede hende med sorgfuld Medlidenhed; ikke engang i Minonas Udseende havde Sygdom og Hjertesorg stiftet en saa rædselfuld Ødelæggelse. Det saae ud som om kun Fortvivlelsen opretholdt denne Kvinde: den stirrede ud af hendes store sorte Øine, den vred sig krampagtigt i Smilet om hendes hvide Læber, den kom tilsyne i hver Bevægelse, gjenlød i hvert af hendes Ord. Hun havde kun levet og aandet i Kjærlighed — nu, da hun gjennem Minonas Feberdrøm, naar hun om Natten vaagede ene ved hendes Leie, havde lært de skrækkelige Følger af denne Kjærlighed at kjende,

mistede hun alt — kun Rædsel over det faldne Afgudsbillede i hendes Hjerte blev tilbage. Kjærligheden var hendes Liv, hendes Tro, hendes Evighed; hun var en af de enthusiastiske, men lidenskabsløse Naturen som kun kjende denne Følelse i dens Ro og Harmonie — en Lidenskab som Minonas, var hende en Gaade! men denne Gaade lærte hende at Opløsningen paa den Kjærlighed hun havde pleiet som et helligt Mysterium i sit Hjerte, var Forbandelse.

Mens Frank forgjæves søgte at vække hendes Opmærksomhed for sine kjærlige Ord, og Virginie glemte sin egen bittre Hjertesorg i sin Deltagelse for hendes, hørtes Viggos Skridt udenfor. Helene greb skjælvende Præstens Arm, da han aabnede Døren, og betragtede hans dødblege Ansigt med en Angst, som lærte hende at gjætte hans Budskab. „Minona ønsker at see os alle!“ sagde han med usikker Stemme, og gik foran dem op til hendes Værelse. Hun betragtede dem længe med usigelig Omhed, og sagde endelig med mat Stemme idet hun strakte begge sine Hænder ud imod Helene: Kom helt hen til mig, at jeg kan see dit søde Ansigt endnu engang! Din Kjærlighed — „Tie Minona — af Naade — af Barmhjertighed! jeg kan ikke udholde dette!“ udbrød Helene vildt, og kastede sig ned ved Sengen, i hvis Teppe hun skjulte sit Ansigt. Minona henvendte sig til Frank, og sagde bønligt: Lov mig ikke at forlade hende — lad hende ikke dø! Det er mit sidste

Ønske, min sidste Bøn til Gud at hun maa leve for at lære Christus at kjende. Virginie! du var mig den kjærligste Søster — vil du nu være hendes Datter i mit Sted? Den stakkels Virginie svarede med at kysse hendes Haand, og trykke den til sit Hjerte; det var hende umuligt at svare ja til denne Opfordring, skjøndt hun havde lovet sig selv at blive en Søster for Minonas Broder.

Efter det sidste Feberanfald var den Syge længe i Besiddelse af hele sin Aandsklarhed og Bevidsthed. Hun talte meget med Frank, og aldrig havde hendes rene Følelse og sjeldne Dybsindighed glimret herligere end i de tillidsfulde og begeistrede Ord hvormed hun omtalte sin Død, og det Liv hvorpaa hun troede. Men henimod Skumringen blev hendes Aandedrag igjen uroligt, Blikket stirrede vildt op i Luften, og den blussende Feberrødme udbredte sig hurtigt over hendes Kinder for at efterlade en dødelig Bleghed. Det var tydeligt at hun kjæmpede med ængstende Følelser. Pludselig reiste hun sig op i Sengen og udbrød i Vildelse: Jeg bliver saa forunderlig tilmode — er det allerede Døden? — I er dog alle hos mig — jeg kan ikke see! Er det dig, Viggo, som holder min Haand? Hold den fast — der er ingen Synd deri! Det var Livet, der skilte os ad — derfor døer jeg jo. Jeg frygter! — udbrød hun skjælvende af Angst — jeg — døer! O, hold mig fast — lad mig ikke synke ned i det dybe — evige Mørke — i Dødens

Kulde! Naade — frels mig Gud af denne Elendighed! — Lys! vedblev hun jublende — det lysner for mine Øine — det straaler, det varmer — det trænger ind i mine Øine, i mit Hjerte! Lys i Dødens Mørke! hører I — det er ingen Løgn — der er en Sol i Aandens Rige! See derop Tyra, hvor Englenes Øine skinne som Stjerner — det er Kjærligheden der har tændt disse Straaler! — Jeg seer en Verden af Glæde og Fred — jeg seer Kirken bygget af levende Sjæle! Hører du Sangen — o, mange Salige synge nu med Guds Engle, som har grædt paa Jorden! — Men hurtigt afløstes disse salige Drømme af en vild og sønderrivende Angst: Du havde Ret — Viggo! der er et Svælg mellem Himlen og Jorden — der er ingen Bro over den sorte Flod hvis Bølger allerede væde mine Fødder — og jeg styrter derned, hvis I ikke holde mig fast! Slip mig ikke! Hvor jeg seer hen, vælte de sorte Bølger sig foran mig — jeg seer Menneskeøine stirre op fra Dybet — det er græsseligt! Der er Ild dernede — naar jeg lukker mine Øine slaae de røde Luer iveiret omkring mig — Frelser, du som døde for os — grib mig i dine Arme, lad mig ikke styrte ned i den evige Ild! Hvem talte — gjentog nogen mine Ord? Ak nei — det var mig selv, det istemte det Hjerteskrig der klinger fra Dybet! — „Nei" — var der En som sagde nei til Døden, naar den knuger Offeret i sin Favn — o, da maa det være ham der døde for vore Synder! Er du her —

da frels os — o, frels os alle — lad os ikke dø med Paradiset for Die! Naade — Jorden brister under mine Fødder — forlad os vor Skyld! — „Ja!“ — høre I Elskede, det Ja — Englene gjentage det jublende i Chor — Paradiset gjenlyder deraf — mit Hjerte — — — Bølgerne bruse — men han gaaer sikker over Vandet — Flammerne slaae iveiret, men de berøre ikke den Renes Fod, og mig løfter han høit mod Himlen paa sine Arme! Det er rædsomt at see derned — jeg svimler — hold mig fast, trofaste Kjærlighed! — Strømmen bruser under os — dernede brænder den evige Ild — men jeg hviler — tryg — ved den evige Kjærligheds Hjerte! — Minona sank tilbage, og laae et Dieblik stille med et forklaret Udtryk i det elskelige Ansigt. Derpaa reiste hun sig endnu engang og udbrød jublende: Græd ikke, I Elskede! det er saligt at føle hvad jeg nu føler — Livet! — Ingen Lyd kom mere over Minonas Læber — hun sank død tilbage i Viggos Arme.

Sjette Capitel.

Naar Hjertet sidder mest beklemt,
Da bliver Glædens Harpe stemt,
At den kan bedre klinge,
Og knuste Hjerter føle bedst
Hvad Jesu Christi Fødselsfest
For Glæde har at bringe.
Brorsons Psalmer.

Intet egnede sig bedre til at opretholde Virginie i hendes første, store Hjertesorg, end den Omstændighed at en Anden, som Sorgen havde truffet endnu tungere, behøvede hendes Omhu og Pleie. Det var ikke Viggo, hvis Tilstand foruroligede hende mest — skjøndt jeg dermed ikke vil sige at hun tænkte mindst paa ham! — thi det var øiensynligt at han kjæmpede med Fortvivlelsen som en Mand, og Virginie var den sidste til at mistvivle om Seiren — det var Helene der knust og tilintetgjort af Smerte, med hele sin Sjæl havde givet sig Fortvivlelsen ivold, for hvis Skyld den unge, kjærlighedsfulde Pige idetmindste i nogen Tid glemte sig selv. Men alle hendes Bestræbelser var forgjæves — den anden Nat var henrundet efter at Minonas Lig var baaret bort, og hun laae endnu ubevægelig paa Sengen, hvor hun var vaagnet af den dybe Afmagt, der først

havde bragt hendes voldsomme Smerter Lindring. Hun græd ikke, og klagede ikke, kun naar Virginie vilde tale om Minona bønfaldt hun med saa jamrende Fortvivlelse om ikke at nævne dette Navn, at hun forfærdet holdt inde. „Veed du hvoraf hun døde?“ spurgte Helene idet hun bleg som et Spøgelse reiste sig iveiret og stirrede paa Virginie, der ikke kunde undertrykke en Bevægelse af Rædsel. „Vær rolig — du skal ikke vide det! Troer du jeg vilde tænde den Helvedild i din Bevidsthed? — Men du maa aldrig — aldrig — aldrig tale til mig derom!“ — Med disse Ord, der lød som et Skrig der afpræsses i Dødsangsten, kastede hun sig tilbage paa Sengen. — Virginie blev for Alvor forskrækket over hendes Tilstand og sendte Bud efter sin Fader, hos hvem hun aldrig forgjæves søgte Tilflugt.

Den anden Morgen efter Begravelsesdagen gik Pastor Frank ind til Helene. Den sædvanlige venlige Opmærksomhed hvormed han pleiede at omgaaes den elskværdige endnu smukke Kone, ikke som Præst men som Ven, var aldeles forsvundet af hans Væsen. Hans Mine var alvorlig, ja streng idet han betragtede den ulykkelige Kvinde, skjøndt der var dyb Deltagelse i den Tone hvori han sagde: De er syg? — og denne simple Tiltale var den første der fandt Vei til Helenes Hjerte — hun svarede kun det ene Ord: „Ja!“ men der laae en Fortælling om uhørte Lidelser i dette korte, ufrivillige Udbrud. — Frank vedblev efter et

Øieblikś Ophold: Hvad vil De gjøre for at blive helbredet? — Helene stirrede forvildet paa ham uden at svare. De maa have Lægehjælp! gjentog Frank, idet han tog hendes Haand og lod som han følte Pulsen. Helene smilte — det var et uhyggeligt, spøgelseagtigt Smiil! — idet hun svarede: „En Læge — kan han sammenføie hvad Gud har adskilt? kan han gjøre den Døde levende — og det er Dem som taler saa afsindigt, at selv den der er vanvittig som jeg, maa — lee!“ —

Ja, det er mig, som taler til Dem om en Læge, som kan gjøre de Døde levende og vende Fortvivlelsens Vanvid til Anger og Bedrøvelse, der fører Sjælen tilbage til Gud. Nu er De syg, men han kan helbrede Dem, saa De bliver raskere end nogensinde. De behøver blot at ville helbredes? — „Der hører Liv til at ville, jeg kan ikke!“ udbrød den Syge i en usigelig mat og haabløs Tone. Er det da imod Deres Villie De ligger her som en Døende, og forkaster al Trøst og Hjælp — uden at have gjort endog det svageste Forsøg paa at tage Sorgen som — et Menneske. De vil heller knuses end trykkes af den Byrde Gud har paalagt Deres Sjæl at bære — De hengiver Dem frivilligt til den Tilintetgjørelse, der griber Dem — derfor kan De ikke ville overgive Dem til Frelseren!

Helene lyttede opmærksomt til Præstens Ord, og udbrød med pludselig Energie: „Troer De da at Sjælen

kan dø!? — gives der Tilintetgjørelse af de Lidelser der fortære Hjertet? Jeg vovede ikke at haabe det — jeg havde lært at tvivle om alt! Jeg veed De har Sandheden kjær — o, sig mig — troer De paa en evig Død?" Den dybeste Misfornøielse malte sig i Franks Ansigt, og gav hans Ord et Udtryk af Kulde idet han svarede: Vistnok taler Skriften om den evige Død, men jeg antager at Gud derved mener Tilintetgjørelsen af alle de Evner og Følelser i Hjertet som hans Aand kunde bruge til Grundlag for sin Bygning — og at denne Tilintetgjørelse levner alle fortvivlede, vanhellige og ugudelige Følelser fri Plads i Sjælen istedetfor at befrie deres Offer for dem — det maa De jo selv føle i dette Dieblik. Den der døer for Himlen, lever for Helvede. — Men, vedblev han, forskrækket over den Dødsgysen der rystede Helenes Lemmer og fortrak hendes Ansigt — Gud vil ikke Synderens Død! samtyk i Frelsen, og vent paa Livet som De ventede paa Døden — det skal ikke blive forgjæves.

„Nei, jeg vil ikke frelses af den der har fordømt min Kjærlighed! Aagesen er død, Minona er død — tal ikke til mig om Livet, der finder jeg ikke mine Skatte igjen!" — Minona døde med Livet i Hjertet og paa Læberne! udbrød Frank med Varme. Hende finder De igjen hos Gud! og var der trods alle menneskelige Vildfarelser Mod og Mandshjerte i Aagesens Bryst — det jeg visselig troer efter hvad jeg kjendte til ham — da

seer hans Sjæl maaskee klarere nu, end den saae her i Livet — thi kun den der skyer Lyset af Frygt for Guds Sandhed og Retfærdighed, er uigjenkaldeligt nedstødt i det evige Mørke. Hvis der i hans nuværende Tilstand er Spor tilbage af den Manddom De elskede hos Manden da finder De aldrig hans Sjæl frivilligt trællende i det Helvede De selv vil nedstyrte Dem i — thi Christus, som foer ned til de Døde og til Helvede, kan ogsaa derfra tage hver Sjæl med sig til Paradis, som ikke med Villie og Vidende har gjort Afkald paa Naaden.

Helene stirrede alvorligt paa Frank imens han med Ansigtet lysende af den brændende Iver han følte, saaledes med hele sin Overbevisnings Kraft og Styrke søgte at vække hendes bedøvede Livsaander. Et Øieblik lyste en mat Glands i hendes Blik, men det efterlod kun endnu trøstløsere Sløvhed; hun rystede paa Hovedet, og svarede: „Det er for sildigt — havde jeg hørt dette dengang der var et Hjerte i mit Bryst, vilde jeg maaskee tyet til Naaden — men nu kan jeg ikke frelses — thi jeg har Helvedet i min egen Sjæl!" — Jo, De kan frelses! Ogsaa i det Helvede kan den evige Kjærlighed skabe en Himmel. De skal blot vente paa den og aabne Hjertet for Christus naar De føler at han er dem nær. Tro mig Fru Aagesen — tro en Guds Tjener, der utallige Gange har været Vidne til og Gjenstand for sin Herres trofaste Naade — De vil komme til at føle det. — „Jeg er fortabt — thi jeg kan ikke tro

længer!" svarede Helene med huul Stemme. „Om jeg følte at noget der mindede mig — om Kjærligheden — var mig nært — da vilde jeg grue derfor, og tillukke Sjæl og Hjerte, at ikke en ny Himmel skulde skabes derinde for at forgaae! — Den der har troet som jeg, og er blevet skuffet som jeg — har kun evig Tvivl tilbage!" —

Frank sukkede dybt og hensank i Taushed. Men Virginie knælede ned ved Sengen, tog sagte Helenes Haand i sin, og sagde med blød og bønlig Stemme: Tænker De da slet ikke paa Minona, siden De her hvor hun døde, kan overgive Dem til en Fortvivlelse der vilde bedrøve hende saa dybt? — Gjorde hun Dem nogensinde imod? Krænkede hun Dem ved Ligegyldighed mod Deres Ønsker? Var hun Dem ingen kjærlig og lydig Datter? — Helene brast i Graad: „Du veed jo Virginie, at hun var den bedste — den kjærligste" — hendes Stemme kvaltes af Bevægelse. Virginie vedblev blidt og alvorligt: Ja jeg veed hvor høit hun elskede og — var elsket! Er det da forbi — er en Bøn af hende Dem intet, siden hun har forladt Dem? Det var hendes sidste, høieste Ønske at De skulde leve, for at lære Christus at kjende — det er hendes egne Ord. Siger De nei til Minona? — Helene kjæmpede længe med sin heftige Sindsbevægelse, og da hun løftede Ansigtet iveiret var der et Udtryk af ubeskriveligt lidelsesfuld Resignation i hvert Træk. „Jeg opfylder Minonas Ønske!

jeg vil gjøre hvad der staaer i min Magt for at leve og lære ham at kjende, der gjorde hendes Død saa skjøn." Franks Øine straalede af Bevægelse idet han af Hjertet udbrød: Saa giv mig Haanden derpaa! — Den Haand, der tung og kold sank ned i hans, gjengjældte ikke det trofaste Tryk hvormed den blev modtaget. Præsten modtog det Løfte der bandt en Sjæl til Gud, med hellig Glæde og sikker Fortrøstning, men Manden rørtes i sit Hjerte over den Lidelse der malte sig i den ulykkelige Kvindes Ansigt, og hans Stemme skjælvede idet han lagde sin anden Haand paa hendes Pande og uvilkaarligt udbrød: Gud trøste og bevare dig! —

Helene holdt Ord: hun lod sig pleie og helbrede for den Feber der havde angrebet hende, og saasnart den legemlige Svaghed tillod det stod hun op og hengav sig til sine sædvanlige Beskjæftigelser — men det var med et Automats Livløshed og Mangel paa Interesse. Hun hørte taalmodigt og med anstrengt Opmærksomhed paa alt hvad man sagde til hende, og svarede naar det var nødvendigt; men helst føiede hun sig taus i Andres Villie, og hvor tydeligt den Kamp det kostede hende at forlade det Sted hvor Minona var død, end stod at læse i hvert af hendes Træk, fulgte hun dog uden en eneste Indvending med Virginie til Præstegaarden for der, efter Franks Ønske, at tilbringe Vinteren.

Her begyndte et yderst ensformigt og sørgeligt Liv for Virginie, der for Helenes Skyld saagodtsom aldrig

forlod sit Hjem, og kun sjeldent modtog Besøg. De havde aabnet deres Dør for Sorgen, og den kastede sine mørke Skygger over den unge Piges Tilværelse, som et Slør. Viggo var reist tilbage til sin Onkel; Otto, hvis glade Lune og varme Hjerte tidt havde skinnet som en Sol under Præstegaardens Tag, havde siden Minonas Død ikke benyttet sig en eneste Gang af Leiligheden til at komme hjem — ogsaa i hans Breve fandt Søsteren Spor af den Ødelæggelse, der gaaer igjennem Tilværelsen — Tillidens, Haabets, Ungdomsglædens Død! — Frank var ogsaa forandret; han syntes dybere end nogensinde at føle sig berørt — ja tidt overvældet — af sit Kalds Alvor, og hans Naturs glade Frimodighed fordunkledes næsten uafbrudt af alvorlige Tanker. Helenes, som det syntes uhelbredelige Sjælesygdom udøvede en lammende, uendelig nedtrykkende Indflydelse paa hans Humeur.

Helene var tilsyneladende resignert, og altid venlig — men en Venlighed, hvorfor man vilde foretrække de vildeste Udbrud af Fortvivlelse, saa fremmed var den for den Hjertevarme der engang straalte i hendes Blik og Smiil. Den var et Dække, hvorunder hendes Sjæl fortæredes af Kvaler der var for dybe til at aabenbare sig for Andre i deres hele Omfang. Det varede længe til der kom en Klage over hendes Læber! Det var en Aften da Virginie overraskede hende i et Anfald af den Fortvivlelse, som hun ellers skjulte for Andre. „Hvorfor aflokkede I mig det usalige Løfte, der binder mig til dette

Lig af en Tilværelse, der engang var mit Hjerte dyrebar!" udbrød hun idet hun vred sine Hænder og stirrede vildt paa Virginie. „Saae I da ikke at det var forbi — at I talte til den Døde, der længtes efter at blive lagt i Jorden? Hvorfor lænkede du en Skygge til Jorden! — Seer du da ikke paa mig at jeg er et Gjenfærd af mig selv — jeg har intet Hjerte — ingen Sjæl — ingen Kjærlighed mere! O — havde jeg blot Ro!" — Virginie kunde ikke svare, men saae til Himlen med et bønfaldende Blik. „Jeg forstaaer dig! derfra skulde Frelsen komme! Kom den da den saae Dødskampen i min Sjæl? — rakte han, som du kalder den evige Kjærlighed — Haanden ud for at opreise den sønderknuste Kvinde, mens der endnu var Mulighed for at Livsflammen kunde opluees paany? — Nu er den udslukt! — den evige Kjærlighed maa være meget kortsynet, siden den altid kommer for sildigt!" Virginie sukkede dybt. „Tilgiv mig, du elskelige Pige! Din Fader havde Ret — naar den falske Himmel forgaaer i Hjertet, opdager man et Helvede — som er sandt! — Jeg er ond, utaknemmelig — men du tvang mig selv til at leve for at blive brødefuld — skjøndt jeg kunde have døet da jeg endnu kun var ulykkelig!"

Nei, nei! udbrød Virginie forskrækket. Jeg er ikke klog eller veltalende nok til at overbevise Dem, men jeg veed det saavist som at der kommer en Morgen efter

hver Nat — hvis De ikke svigter Deres Løfte, vil Gud ikke svigte sit.

„Mit Løfte — ja du fandt den rette Lænke — jeg har fordømt mig selv til at holde det ud. Aagesen holdt sit Ord helligt — han vilde foragte mig, dersom jeg brød et Løfte — ellers havde jeg gjort det for længe siden!" — Og De siger at Kjærligheden er død i Deres Hjerte?! udbrød Virginie med Varme. „Erindringen lever!" svarede Helene i en ubeskrivelig Tone, og brast i Graad.

Siden denne Dag var Virginie ofte Vidne til de heftige Udbrud af Helenes Sorg, og lyttede med englemild Taalmodighed til hendes Klager. Disse Klager var naturligere end den tause, pinlige Resignation hvori hun havde indesluttet sig som i en Ligkiste, og hvor dybt end denne trøstløse Jammer rystede den unge, medfølende Piges Hjerte, sagde hendes Fornuft hende dog at det var godt saaledes. Men Frank, hvis Ord enten de var milde eller strenge, enten de udtalte Opmuntring eller Bebreidelse blev slaaet af den simple Philosophie i den menneskelige Fortvivlelse, indsaae at en Troessag lettere lader sig modbevise end bevise, og da Helene ikke kunde tro, begyndte han selv at mistvivle om hendes Frelse.

Kun Virginie tvivlede ikke! Er der noget Sted i Verden, hvor Troen paa Livets Seir er udødelig og som en Einheria reiser sig efter ethvert Fald, da er det i en elskende Piges Hjerte, hvor den himmelske og den

jordiske Kjærlighed ikke kjæmpe indbyrdes om Herredømmet, men leve sammen som Moder og Barn. Og Gud, der elsker disse fromme, barnlige Hjerters Tro, lader dem heller ikke vente forgjæves paa Trøst. Endnu var Frank tungsindig, og Helene fortvivlet over den Tilværelse hun havde underkastet sig — der var intet forandret i Virginies Omgivelser — men hendes Øie var klarere, hendes Skridt lettere, og tidt, naar hun sad stille ved sit Arbeid, oplivedes hendes Kinder af en pludselig Rødme og hendes Læber af et Smiil. Der var kommet Brev til hendes Fader fra Viggo, og hun havde læst disse Ord for Helene:

Paris den 16de Decbr. 1840.

De gjør Sorgen Uret, kjære Pastor Frank! naar De kalder dens Taushed Egoisme og Glemsomhed. Med Glæden skal man ødsle, men Den, der ikke har noget Godt at meddele sine Venner, viser dem bedst sit uforandrede Hjertelag ved at tie og kjæmpe den Kamp ud i Ensomhed, som dog intet Menneskes Deltagelse kan lette. Ogsaa Sjælesygdom er smitsom! —

De seer da at min Sygdom er i Aftagende, siden jeg sender Dem Budskab og Hilsen fra mit Hjerte uden Frygt for at formørke den sædvanlige glade, freidige Ro i Deres. Jeg haaber tvertimod at De vil blive tilfreds med den Forandring, der er foregaaet i mine „theologiske Begreber," hvis Utilstrækkelighed jeg altid følte —

men aldrig klarere end naar jeg i denne slette Rustning var udsat for et Angreb af Deres levende, varme og kraftige Tro. Og dog erkjendte jeg kun Deres personlige Overlegenhed, ikke den langt væsentligere i Deres Standpunct, thi man maa selv være greben af Troen for at forstaae dens Eneret.

Ja greben — opreist og opretholdt efter det dybeste Fald og i den høieste Nød — blev jeg af denne vidunderlige Magt, der overvinder Verden. Og i det Øieblik jeg gav mig denne Magt ivold, og i al min Elendighed følte en ubeskrivelig Trøst i at bekjende min Tro for Gud og mig selv, skilte Lyset sig fra Mørket i min Sjæl. — Da saae ogsaa jeg „Kirken, bygget af levende Sjæle" — Guds-Riget, hvis Ypperstepræst er den hellig Aand som opbygger Kirken af Aand og Liv, der skal staae naar Himmel og Jord forgaae, mens vi kun ved menneskelig Kraft er istand til at befrie Gudsdyrkelsen fra det verdslige Hylster, man har givet den.

Nu forstaaer jeg den Adskillelse, De gjør mellem Theologie og Christendom — den ene er en Videnskab, den anden et Liv! Den Magt, hvis Undergivne Præsterne er, vælger vist sine Tjenere efter en anden Maalestok end Examenscharacteren! Men saa har man den Trøst, naar de gode Hoveder tidt forfremmes paa de troende Hjerters Bekostning, at en oprigtig Christen overalt maa kunde finde en Virksomhed i sin Herres Tjeneste, der bærer rigere Frugt end den Embedspligt at prædike

hver Søndag til Høimesse, naar den forrettes med koldt Hjerte og dødfødt Tro.

De seer, kjære Pastor Frank! at jeg nu taler som Deres Disciple, skjøndt jeg ikke viste mig opvakt eller modtagelig dengang De bestræbte Dem for at rive Bindet fra mine Øine. Deres Mester er bleven min, og jeg glæder mig hjerteligt til at gjensee ikke alene en dyrebar faderlig Ven, men en høiagtet Troesforvandt, naar jeg igjen kommer tilbage til mit Fædreland. Det skeer maaskee snart, men jeg vilde sige, ikke tidsnok for min Længsel, hvis det ikke var en sørgelig Tildragelse der løsner det Baand hvormed jeg er knyttet til mit andet Fædreland. Onkel har faaet et nyt Anfald af sin gamle Sygdom, og Lægen har berøvet mig alt Haab om hans Helbredelse.

Tag nu til Afsked min varmeste Hilsen til Helene, og Deres elskværdige Datter.

Med inderlig Agtelse og Hengivenhed, Deres
Viggo Aagesen.

Efter at Virginie havde læst dette Brev, kunde ingen Modgang nedtrykke hende. Det solklare Smil, som oplivede hendes Ansigt, gjorde i Forening med Viggos forandrede Begreber et godt Indtryk paa Pastor Frank, og hans Tilfredshed ytrede sig derved at han fik fornyet Haab om Fru Aagesens Omvendelse. Da Virginie en Dag i et pludseligt Udbrud af sin indre Sjæleglæde gav sig til at synge:

„Da byder Vor Herre selv Guds Fred
Til dem, som efterhige!
Da aabner sig Himlens Borgeled,
Da kommer ret Guds Rige!“

sagde han med sin gamle, hjertelige Tillid: Ja mit Barn! vi maa aldrig tvivle om at denne Higen vil vækkes saasnart det er Tid.

Men Helene grublede over Viggos Brev, som hun længe havde grublet over Minonas sidste Ord — hun saae den Fred, der straalte i Virginies klare Øine naar hun kom hjem fra Kirken, og næste Søndag stod hun færdig til at gaae ud, ved Dagligstuvinduet, da Kirkeklokken begyndte at ringe og Virginie kom ind med sin Psalmebog i Haanden. Helene gik et Par Skridt henimod hende med nedslagne Øine, men da den unge Pige istedetfor at udbryde: Vil De med i Kirken?! — ganske taus lagde hendes Arm i sin og førte hende med som efter en bestemt Aftale, følte hun sig befriet fra al Forlegenhed. — Gudstjenesten gjorde intet synligt Indtryk paa hende, men da de gik hjem sagde hun til Virginie: Jeg var som i et fremmed Land, hvor jeg hverken kjender Folk eller Fyrste — men jeg vilde ønske jeg var født der! — „De kan blive som hjemme der, kjæreste Fru Aagesen. Alle Sjæle kan faae Børneret i det Land, hvor Kjærligheden er Konge og Naade hans Lov! Tvivler De derom?“ Jeg tvivler om alt! — Eders Tro er smuk — den gjør et Indtryk paa mig som en guddom-

melig Illusion! — Men jeg har seet saameget Skjønt, der som den havde Kraft til at trøste Hjertet, styrke Modet, luttre Begeistringen — og som jeg har troet paa — gaae tilgrunde som et Offer for Tødens Forbandelse. Derfor troer jeg nu paa ingen anden Virkelighed end Tilintetgjørelsen af alt det Skjønne og Gode — det falder med Kjærligheden. „Guds Søn blev Menneske, for at opreise den faldne Kjærlighed i Menneskehjertet — han døde for at frelse den fra Døden! Saaledes elskede Gud Verden for den Følelses Skyld, som De troer han fordømmer!" — Hvorfor lod han da Forbandelsen træffe mig saa haardt, fordi jeg hengav mig med Liv og Sjæl til Kjærligheden? Er han alvidende, saa har han seet at den var reen!

Virginie betænkte sig lidt inden hun svarede i en Tone hvis frygtsomme Mildhed søgte at skjule det bestemte i hendes Ord. „De lod Kjærligheden herske — men den skal adlyde!" — Hvem?! udbrød Helene uvilkaarligt. „Gud! — tænkte De paa hans Kjærlighed, da De handlede mod hans Bud?" — Nei — jeg kjender den ikke. „De har Ret! De kjender ikke Gud. Derfor er De ulykkelig, derfor tvivler De nu om alt. Men naar han giver Dem Kjærligheden igjen vil De lære ham at kjende, og føle at han elskede Dem for dens Skyld. De taler saameget om Idealet! — Er det ikke en feilagtig Forestilling om det forstyrrede Gudsbillede der er blevet tilbage i Menneskesjælen efter Syndefaldet?

De troede det gjemte Spiren til en Evighed — men denne Spire er visnet og forgaaer, hvis ikke Christus planter den om i sin Have."

Helene taug, men hun havde hørt Virginie med Opmærksomhed, og Muligheden af at hun havde Ret, var trængt ind i hendes Bevidsthed. Den fordringsløse unge Pige, som hverken blev fundet original eller interessant, havde instinctmæssigt opfattet det Skjæve i den Idealisme som man troede hun „intet Begreb havde om." — Helene var greben af hendes uskyldige Visdom og grublede i Stilhed over de simple Ord: De lod Kjærligheden herske — men den skal adlyde.

Fra denne Dag lod Virginie ikke Helene falde tilbage i sin forrige Ensomhed og Taushed. De gik sammen i Kirke, syede sammen Klædningsstykker til de Fattige, og om Aftenen læste Virginie Poul Møllers Eivind Skaldaspiller høit. Slutningen rørte Helene dybt! da den gamle Hedning faaer sine Børn og sin Harpe igjen af Christus, græd hun de mildeste Taarer hun havde grædt i lang Tid — men Englene og Virginie smilte!

En Dag da Virginie uventet kom ind, sad Helene med sit Arbeid i den ene Haand, og Hovedet skjult i den anden, der hvilede paa Bordpladen. Da hun hørte de lette Skridt nærme sig, løftede hun Ansigtet iveiret og betragtede sin unge Veninde med et Udtryk af usigelig Vemod og Smerte i de forgrædte Øine. „Hvor Mythen

er smuk, om Baldur, som skulde græbes ud af Helheim!" sagde hun. „Men den er tillige sand — saaledes kan man ikke græde! der bliver altid et Punct hvor Graaden standser." — O nei! udbrød Virginie. Da Christus græd over Verdens Synd, blev Uskyldigheden udfriet af Dødens Vold. Og hans Taarer have Magt til at frelse Enhver, der har Hjerte til at begræde sig selv. — Helene saae paa hende med et kjærligt og tillidsfuldt Blik, idet hun svarede: „Du finder altid det Ord, som trøster og beroliger mig, søde Virginie. Veed Du at der begynder at foregaae en stor Forandring i min Sjæl? Jeg — troer!" og med disse Ord, ved denne Bekjendelse, der udgik fra et bevæget Hjerte, brast hun paany i heftig Graad.

Helene havde sagt alt hvad hun kunde sige med Ord — thi det Sprog Gud taler til den Sjæl han vil frelse fra Døden, lader sig ikke gjentage paa menneskelig Viis! — men hendes hele Væsen talte, og det var en livsalig Tale om nyfødt Tro og gjenfødt Haab og Kjærlighed. Vel var der Smerte i hendes Sjæl, men det var Skjærsilden hvorigjennem den skulde gaae til Himlen, og hun forsagede ikke, thi hun havde fundet Troen, Haabet og Kjærligheden igjen hos Christus.

Ligesom før dvælede hendes Tanker ved det Forbigangne, men hun saae det nu i et ganske nyt Lys, og saa stor var den Fortrolighed, hun havde faaet til Virginie, at hun selv gjorde det Forhold der var hendes

Hjerte nærmest, til Gjenstand for deres ensomme Samtaler. Ved en saadan Leilighed sagde hun engang: Jeg var saa tryg, saa fuld af Tillid til min Kiærlighed, fordi jeg vidste at den i sig selv var reen og sand — og i min Blindhed saae jeg i Følgerne en Bekræftelse paa dens fuldkomne Berettigelse: Aagesen var lykkelig, og den lille Pige, der var fordømt til at opvore i dette fredløse Hjem hos en Moder der var fremmed for alle moderlige — ja menneskelige Følelser, fandt hos mig al den Kjærlighed og Omhu et saadant Barnehjerte trænger til, som en Blomsterspire til Solvarmen! det var mig, der gjorde hendes Barndom lykkelig. O, Virginie! da jeg saae hende udvikle sig i al Skjønhedens og Ungdommens Glands, omstraalet af dens Glæde og Lykke — da velsignede jeg min Kjærlighed til hendes Fader tusindfold i dens Følger. Et stakkels vildfarende Hjerte der lader sig henrive af sine Følelser og troer sig veiledet, aner ikke hvilken Gift der kan være skjult i de Følger der see saa glimrende ud! Da jeg saae denne Ungdom og Lykke fortæres af Kvaler som jeg ikke kjendte Aarsagen til, erfarede jeg først at det var Resultatet af min Kjærlighed! — Du har Ret: vor Kjærlighed skal ikke herske, men adlyde blindt i Troen paa at Gud kun fordrer Lydighed i Kraft af den stærkere Kjærligheds Ret.

„Ja!" svarede Virginie. „Hvor Troen mangler,

er det naturligt at Hjertet gjør den helligste og bedste Følelse det kjender til sin Guddom."

Troen! udbrød Helene med et Anstrøg af sin forrige Iver. Den slaviske Hylding af „Ordet" hvori Hjertet ingen Deel har, som man kalder Tro i Modsætning til den ærlige Tvivl der fordømmes som Vantro — den maa give sig tabt i Kamp med en stærk og varm Følelse. Og det gjør den menneskelige Natur Ære! — Det er sandt — Hjertet maa betale sin Lykke med Livet — men gjør den døde Tro sine Tilhængere udødelige? — De synke lidt efter lidt ned i Hels Rige, hvor de høre hjemme — mens Kjærligheden falder som Kjæmpen i Strid, om den end ikke vaagner som han i Valhal.

Helene havde ikke seet at Pastor Frank var kommet ind i Stuen før han stod foran hende med det mest tilfredse Udtryk i sit Ansigt, der længe havde været seet der. „De dømmer saa sandt og rigtigt om den døde Tro der slavisk hylder Bogstaven, at jeg gjerne vilde høre Dem tilføie et Ord om den levende, der frivillig lader sig beherske af Aanden! Har Deres Hjerte intet at sige om en Christens Tro?" sagde han mildt, idet han betragtede hende med Deltagelse og Haab.

Helene bøiede Hovedet dybt, og da hun atter løftede det iveiret og fæstede sit sjælfulde Blik paa Præsten, var en dyb Bevægelse synlig i hendes Ansigt: Jeg kan kun gjentage hvad Virginie nylig sang for mig:

Vor Tro er den Forvisning paa
At vi Guds Naade have,
Som ingen af sig selv kan faae —
Men det er — Aandens Gave. —

Hun afbrød sig selv, kjæmpende med sine Taarer. Men Frank udbrød hjerteglad: „Saa være Gud lovet, der sendte Dem den hellig Aand, til Frelse i den yderste Nød!"

Syvende Capitel.

Tag det sorte Kors af Graven!
Plant en Lilie hvor det stod!
Ved hvert Skridt i Dødninghaven
Blomster spire for vor Fod!
Englevinger paa vor Grav,
For den brudte Vandringsstav!
Palmefugl for Askekrukke!
Frydesang for hule Sukke! —
Grundtvigs Psalmer.

Den Sorg Virginie saalænge havde baaret i sit Hjerte, og som i Skyggen af al den Elendighed der havde omgivet hende, var bleven endnu tungere at bære, begyndte lidt efter lidt at tabe sin Magt ved Haabets oplivende Indflydelse. Altsom Dagene længtes, og Vinteren udenfor strængtes, spirede og vorede Glæden hemmeligt i hendes Sjæl ligesom de smaae Blomster der udfolde sig under Sneen og staae der uskyldige, rene og hvide, beredt til at hilse Foraarssolen med et taknemmeligt Blik naar den smelter Sneedækket, der skjulte dem. Virginies Kjærlighed var i Sandhed en beskeden Blomst, der ikke behøver en tropisk Solvarme for at udvikle og bevare sin Skjønhed — hvor en mindre fordringsfri og ydmyg

Natur søger en Lidenskab der overgaaer dens egen, og seer Livets høieste Lyksalighed i at blive elsket, gik hendes Hjertes hele Ærgjærrighed ud paa at elske og see sin Kjærlighed — ikke paaskjønnet! et saadant Ord anvendte Virginie aldrig paa sig selv — men uundværlig og dyrebar.

Da Viggos Breve blev hyppigere og stedse vidnede om den Kraft og Iver hvormed han beredte sig til sit Kald som Præst, hvilket nu var blevet hans Livs Formaal, uden at et Ord nogensinde hentydede til det ulægelige Saar hans Hjerte havde modtaget, troede Virginie at den ulykkelige Lidenskab for Minona var forsvundet som en Drøm, og at en uskyldig Kjærlighed, der havde Guds Velsignelse og Verdens Bifald, vilde adsprede hans Tungsind og gjøre ham lykkelig. Med Hjertet bevæget af salige Anelser læste hun hvert Udbrud af hans Længsel efter Fædrelandet, uden den fjerneste Drøm om at denne heftige, længselsfulde Attraa, som han ikke kunde undertrykke, var rettet mod en Grav. Mellem Virginies varme, hengivelsesfulde Hjerte, og Gjenstanden for dets Kjærlighed stod den Døde — useet af hende, men bestandig nærværende i Viggos Sjæl og Tanker.

Foraaret var kommet. Solen skinnede varmt og kjærtegnende paa de friske Græsstraa der dækkede Minonas Grav, Fuglene sang høit af Glæde over Livet og Lyset — og den unge Sjæl, der saa levende havde følt den samme Glæde, som er Guds bedste Lovsang paa Jorden,

savnedes dybere og blev inderligere begrædt af sine Elskede nu da Naturens Foraarsfriskhed gjenfødte Billedet af hendes ungdomsfriske Skjønhed i deres Erindring. Men Helene græd ikke længer trøstløst og fortvivlet! hun tænkte sig ikke Minona som en Blomst der er traadt i Støvet og knust af den grusomme Skjæbne, men som en Spire der er plantet om i Paradisets Have for der at udvikle sig i en reen Luft og et uforgjængeligt Sollys. Milde Tanker, gode Beslutninger og et tillidsfuldt Haab vaktes til Liv i Helenes Hjerte ved denne Forvisning. Hun var selv en af de Blomster, der vende sig mod Solen! da Frelseren lod hende føle sin Gjenfødelses og Fornyelses Magt, faldt hun ned og tilbad ham — der var ingen Vaklen i hendes Sjæl! med samme ubegrændsede Tillid og Enthusiasme hvormed hun havde hengivet sig til sin Ungdomskjærlighed, gav hun sig nu Gud i Vold. Og den Fred, som Verden ikke giver, lyste sin Velsignelse over hendes Tilværelse.

Skjøndt det i Almindelighed her i Verden gaaer modsat til end i Himlen, idet her er større Glæde over een Retfærdigs Fald end over nioghalvfemsindstyve Synderes Omvendelse, udgjør dog den sande christne Menighed en Undtagelse fra denne Regel, thi der er et usynligt Slægtskabsbaand som aldrig fornægter sig mellem dem, der erkjende sig for Børn af den samme evige Kjærlighed. Derfor vakte Helenes Omvendelse inderlig Glæde ikke alene i Himlen, men ogsaa i den lille Menighed

paa Jorden, hvortil hun havde sluttet sig. Mange Bonderfolk bleve staaende naar hun paa Veien til Kirken hilste dem mildt og fortroligt, eller drog deres Børns Hjerter til sig ved det usigelig ømme og vemodige Blik hvormed hun betragtede dem, og takkede Gud for den Forandring der var foregaaet med den stakkels Frue fra Præstegaarden, hvis lidende og haabløse Udseende tidligere havde tildraget sig deres Opmærksomhed. Helene følte det Velgjørende i denne Deltagelse og mødte den med saa hjertelig Taknemmelighed at hun snart var hjemme i Menigheden. Man antager i Almindelighed at Lighed i Stilling og Dannelse er nok til at gjøre Folk hinandens Selskab fordrageligt — derfor kommer et Selskab af dannede Mennesker til at ligne en Udstilling af forskjellige Kunststykker, hvoraf det ene intet har med det andet at gjøre, men hvert især er der for at sees. Men hvor Mennesker forenes af en fælleds for alle overveiende Interesse, kan der virkelig finde et Samliv Sted, og der forsvinder al ydre Ulighed — i Vilkaar, Evner og Dannelse, i Betragtning af det sjælelige Fælledskab hvori de leve. De Christne forenes ved deres Slægtskab i Frelseren der har forløst dem, og Aanden der har opvakt dem! De udgjøre trods al verdslig Forskjel eet Folk, hvis Fødeland er den ny Jord og Himmel der overlever alle denne Verdens Riger. Helenes Ønske var opfyldt — hun havde faaet Indfødsret i det Land hvor Kjærligheden er Konge.

I sit Forhold til Viggo følte hun især den velgjørende Indflydelse af dette religieuse Slægtskabsbaand. Hun havde altid elsket ham for Faderens Skyld, og hans Antipathie mod hende var forsvundet ved den fælleds Sorg over Minonas Død, men først da de begge fandt Trøst og Fred i den samme Tro aabnede deres Hjerter sig for hinanden — og al den velgjørende Magt et elskeligt kvindeligt Væsen har til at mildne det Bittre i Erindringer som den der formørkede Viggos Sjæl, og fremkalde det Ophøiede, Trøsterige og Skjønne, der lyser ud af al ædel Sorg, som Stjernerne paa Nattens Himmel, blev af ham følt og erkjendt med den dybeste Taknemmelighed. Hun fik den bedste Løn et Kvindehjerte kan modtage for sin Hengivenhed — hun blev uundværlig. I det fremmede Land traf hendes Ord, det skjønne Udtryk af en beslægtet Følelse, hans Hjerte som den første varme, velgjørende Hilsen fra Hjemmet, en Gjenklang af hans høieste Glæde og dybeste Sorg — et Tonebillede af Minona, der lovede ham en salig Gjenforening. Thi i Helenes Forestilling viste Minona sig ikke som Liget paa Baaren, men som en sovende Engel der vil vaagne ved de første Straaler af Evighedens Morgensol. Mægtigere end nogensinde drog Viggos Længsel ham til Hjemmet — det var nu ikke alene Graven, der vinkede ham, han vilde lytte til Helenes Ord, der ubevidst formede sig til et Digt om Minona, hvis Ungdom, Skjøn=

hed og Kjærlighed var begravet i hans Hjerte og gjenfødt i hendes.

I Mai Maaned kom Viggo til Kjøbenhavn — og da Solen stod op Morgenen efter hans Hjemkomst, saae den ham der hvor hans Sjæl evig og altid havde været nærværende — ved Minonas blomsterdækte Grav. Men hans Tanker dvælede ikke ved Graven — han saae det „Lys i Dødens Nat" i hvis Glands hun var indslumret — han lyttede i Aanden til hendes sidste Ord: Græd ikke I Elskede — det er saligt at føle hvad jeg nu føler — Livet! — og den blomstrende foraarsfriske Grav ved hans Fod drog hans Tanker hen til den aabne Grav hvor Englen udtalte Opstandelsens Budskab — han følte at den jordiske Lyksalighed gravlægges i Hjertet for at opstaae som Salighed.

Med Fred i Sjælen forlod han sin Elskedes Hvilested og gik fulgt af milde Erindringer, gjennem Skoven ad den velbekjendte Vei til det Huus under hvis Tag han første og sidste Gang havde seet hende. Baronessen havde taget sin lille Eiendom i Besiddelse, men saa tidligt om Morgenen laae Beboerne endnu i uforstyrret Søvn. Intet fremmed Syn mødte Viggo da han nærmede sig Helligdommen — Gardinerne var trukket sammen for Minonas Vindue, om hvis Ramme de friske grønne Rosenblade snoede sig som en Krands. Solen skinnede klart, og Lærken svang sig syngende høit op over Skovhusets Tag imod den blaa Himmel.

Da Viggo kom til Præstegaarden blev baade Pastor Frank og Helene saa grebne af det Udtryk af Fred og Glæde, der lyste i hans Ansigt, at ingen af dem i første Oieblik bemærkede den store Forandring der var foregaaet siden Minonas Død. Men Virginie saae den — og følte med smertelig Bevægelse at han var død for denne Verden. Der var ikke mindste Gjenskin af den Ild der engang havde luet i hans Blik, i den rolige Klarhed hvormed Sjælen nu lyste ud af de indsunkne Oine. Da han fæstede dem paa hende med et Udtryk fuldt af mild broderlig Velvillie, brast hun i Graad og greb hans Haand som for at kysse den — først nu vidste hun hvor stor den Seir var, han havde vundet, og al egenkjærlig Sorg over hvad hun selv havde tabt, blev overveiet af Beundring for ham. Desuden — der skal meget til at miste Haabet! Virginie blev ved at nedsætte sine Fordringer, men hun opgav dem ikke. Hun tænkte: Han vil aldrig elske mig som han har elsket Minona — men han har mig dog kjær, og jeg kan gjøre mig uundværlig for ham! — Helene nærede samme Haab! hun havde i den senere Tids fortrolige Samliv faaet saa høie Tanker om Virginie og tillige et saa inderligt Onske for at see hende lykkelig, at hun allerede før Viggos Ankomst i sit Hjerte havde besluttet denne Forbindelse, og nu da han næsten udelukkende sluttede sig til hende, ved sin Indflydelse paa ham bestræbt sig for at virke for Virginie. Men i denne Henseende var han util-

gjængelig. Alt hvad hun fortalte om Virginies selvopoffrende Kjærlighed og Omhu for hende, om hendes christelige Deltagelse for ham, vakte rigtignok hans Beundring — men han, som havde kjendt den Elskovsild der fortærede Minonas Hjerte, kunde ikke engang i Form af den usandsynligste Mulighed falde paa at det var Kjærlighed til ham, der havde hævet Virginie til den Høide hvor han saae hende. Hun var et af de Væsener der enten slet og ret betegnes som „en god Pige,“ eller overføres fra Virkeligheden i Ideen, hvor de dyrkes som Idealer — igrunden den sørgeligste Skjæbne for et ungt uskyldigt, men dog af jordisk Kjærlighed opfyldt Pigehjerte. Viggo gik til denne Yderlighed — Virginie var for ham den christne Kvinde, Jomfruen, hvis Hjerte er Himlens Eiendom. Engang sagde han til Helene, der som sædvanligt havde ført Samtalen hen paa den unge Pige: Hvor høit jeg end skatter hende, — og ingen kan dybere end jeg beundre en Natur som Virginies! — kan jeg dog ikke lade være i mine stille Tanker at beklage den Mand, der bliver forelsket i hende og skal have hende til sin Hustru, ligesom jeg altid trods min Beundring har beklaget Joseph, der var trolovet med den reneste og helligste Kvinde, som Gud velsignede fremfor alle — hans Resignation forekommer mig næsten overmenneskelig! — Havde Viggo følt hvorledes Virginies Hjerte bankede da hun useet af ham og Helene, hørte disse Ord udtale af den Mand hun elskede, vilde han

have erkjendt at hun var en jordisk Kvinde! ja det sidste Glimt af Helgenglorien maatte tabe sig for hans Blik dersom han vidste at hun, istedetfor at tilkjendegive sin Nærværelse eller ubemærket fjerne sig fra sin skjulte Plads, med blussende Kinder og tilbageholdt Aandedrag trykkede sit Ansigt mod den tynde Væg der adskilte hende fra de Talende, for at opfatte hvert af disse Ord, der for hende indeholdt Liv og Død. Muligt vilde han foragte hende — man gaaer saa let fra den ene Yderlighed til den anden! og dog er der saameget af Evas Natur i alle Kvinder at ni af ti vilde gjøre det Samme i hendes Sted — men vel at mærke: af disse vilde de fleste tage deres Tilflugt til en lille Besvimelse der kunde fængsle dem til Pletten, for at besmykke dette Ophold for dem selv. Virginie blev svimmel, men hun ændsede ikke engang sit Ildebefindende — end sige benyttede det.

„O nei!" udbrød Helene. „Hvor kan Du dog bedømme hende saa skjævt! Virginie har et varmt Hjerte og vil gjøre den Mand lykkelig som har vundet det! — Det var unaturligt, umuligt at en ung Pige udelukkende skulde tilhøre Himlen, og have nok i den christelige Kjærlighed." — Siig ikke det! der er Naturer som uden at være renere eller skjønnere, er lykkeligere end andre, og komme til Himlen uden at gaae igjennem Skjærsilden! „Men det er jo en catholsk Anskuelse! hvor kan Du oversee al den jordiske Smerte og det unyttige Savn der skjules under Nonnedragten?" — Jeg forsvarer ikke

den catholske Idee! jeg siger tvertimod — riv Klosteret ned! — behøves der et Fængselsliv for at stille Sjælen fra Verden, saa er selv den tykkeste Muur utilstrækkelig — thi saa er Verden indenfor, i Fangernes Hjerte. Men der gives Sjæle som fødes med Nonneslør og er stilt fra Verden ved en Klostermuur der staaer, om ogsaa alle catholske Nonneklostere nedbrydes — ved Uskyldigheden. Til disse hører Virginie. — „Jeg vilde beklage hende, dersom Du havde Ret! den jordiske Kjærlighed er vel en Ildprøve værd — og den himmelske Salighed ufuldstændig uden den. Men — hvis Virginie trods al sin Uskyldighed kan elske varmt og inderligt — vilde Du da ikke prise den Mand lykkelig der var Gjenstand for hendes Kjærlighed?" Hvis han kunde besvare den — jo! „Og dersom det nu var Dig selv?" — Mig! udbrød Viggo med et tungsindigt Smiil. Hvilken ung livsglad Pige kunde forelske sig i mig?! — Helene svarede ængstelig for at have sagt formeget: „Jeg røber ikke en Venindes Hemmelighed — der har aldrig været nogen Yttring af Virginie, hvori jeg sporede en saadan Følelse — men det ligger nu engang i en Kvindes Natur, aldrig at oversee den hvor den er, om vi endogsaa undertiden see formeget og forudsætte den hvor den ikke er. Det sidste kan være Tilfældet her — men hvis jeg har Ret i min Formodning, hvis Virginie elsker Dig og kan blive lykkelig ved den Beundring og kjærlige Følelse for hende, der er i dit Hjerte, vilde du da ikke være glad ved at

tænke dig hende som Din Kone?" En Pause fulgte hvori Virginie neppe turde trække Veiret. Endelig sagde Viggo i en Tone hvis dybe Alvor isnede hendes Hjerte: Gud forbyde at du skulde have Ret! jeg holder saa inderligt af Virginie — jeg ærer hende saa høit som en Mand kan ære en Kvinde — men jeg har kun elsket eengang, og ingen Kvinde skal nogensinde staae imellem mig og Erindringen om min Kjærlighed — jeg kan ikke give en Anden den Stilling som hun ikke kunde modtage i mit Hjem. Din Kjærlighed til Virginie gjør Dig blind — Du vil see det Ønske opfyldt som Du tillægger hende — uden at tænke paa hvorledes det bliver opfyldt! En Kvinde der elsker, skal fordre Gjenkjærlighed, og den der modtager hendes Hjerte uden at kunne give sit, bedrager hende. Lad hende resignere, og knytte sin Tilværelse med al den Rigdom og Skjønhed den indeholder, til Himlen, i hvis Velsignelse den vil finde Fred og Glæde, istedetfor at lænke den til Skyggen af en jordisk Lykke, der mangler Liv og Sjæl for hende. Alt hvad jeg kan give hende, har hun, undtagen mit Navn — kan det forvandle en ulykkelig Kjærlighed til en lykkelig!?

„Virginie er en fordringsfri Natur! jeg troer at hvis hun elsker Dig er den Folelse du har for hende nok til at gjøre hende lykkelig, naar hun ved et dagligt Samliv med Dig kan tage den i Besiddelse. For en Kvinde, der elsker, er det allerede uendelig meget at tilhøre en Mand, tjene ham, og offre ham sin hele Tilværelse.

Men det er ikke nok — jeg fatter ikke at det skulde kunde være nok for en Kvinde! — Om hun var aldrig saa opoffrende, fortræffelig og fordringsløs vilde hun i mine Öine være unaturlig.

Mere hørte Virginie ikke — hun flygtede for disse Ord der forvoldte hende saa dræbende Smerte, men da hun var alene og gjentog dem for sig selv, syntes hun først ret at hele deres Betydning blev hende klar — det var ikke alene en tidligere Kjærlighed, der skilte hende fra Viggo — Umuligheden af en Forening laae i hendes Natur! den Kjærlighed hun kunde fatte og føle var ikke mægtig at tilfredsstille ham. Den undertrykte Skinsyge opluede paany — hun gruede for den Bitterhed der greb hendes Sjæl ved Tanken om hvorledes Minona havde forstaaet at elske — hun følte sig saa ringe, saa fattig og afmægtig imod den Døde, som havde taget Viggos Kjærlighed med i Graven, at hun i dette Öieblik forstod hvorledes Helene kunde ønske sig Tilintetgjørelsen som den eneste Velgjerning hun i sin Sorg var modtagelig for. Men denne Tanke vakte igjen Erindringen om den evige Kjærlighed der havde trøstet Helene — hun mindedes Viggos Ord: Lad hende resignere, og knytte sin Tilværelse til Himlen, i hvis Velsignelse den vil finde Fred og Glæde. „Fred — ja — Fred paa Jorden og Salighed i Himlen!" tænkte hun, bevæget af den rene Følelse og gode Villie, der laae for dybt i hendes Natur til længe at fornægte sig. „Jeg vil resignere — han

skal aldrig lære den Kjærlighed at kjende, som er unaturlig i hans Øine, men han skal see mig frelst ved den Resignation, han forstaaer. Det vil koste Overvindelse, men Seiren er vis for den der kjæmper mod sine onde og svage Følelser, thi Gud staaer ved vor Side i den gode Strid!"

Og Virginie kjæmpede med heltemodig Udholdenhed og tillidsfuld Forvisning om Seiren. Naar man saae hende med den sædvanlige milde Rolighed besørge sine huslige Forretninger, og bære Omsorg for de mange Fattige der var vant til at søge Hjælp hos hende, skulde ingen tro at hun var opfyldt af Uro og tidt overvældet af Sjælesmerte. En Hjertesorg der lever og døer i Hjertet uden noget ydre Tegn paa sin Tilværelse, vilde ikke blive respecteret hvis den var kjendt — man bedømmer den ulykkelige Kjærligheds Styrke og Inderlighed efter Ytringen: der er smaae Hjertesorger der kjendes paa de almindelige Følger ligefra „Blegsot" til „en lille Reise" og store Hjertesorger der foraarsage Menneskehad, livsvarig Fortvivlelse eller virkelig Afsindighed. Efter denne Regel kunde Virginies Sorg ikke komme i Betragtning, thi selv blandt dem, der daglig levede sammen med hende, blev det bestandig en uopløst Gaade om Helene havde havt Ret i sin Formodning! hun selv troede det rigtignok, men Viggo troede det ikke — og dog findes ikke mange iblandt dem, hvis Tilværelse er blevet forstyrret og forfeilet ved Indflydelsen af en ulykkelig

Kjærlighed, der have elsket saa dybt og inderligt som hun; men hendes Sjæl var fra Barndommen af gjort fortrolig med den christelige Henvisning til den Kjærlighed der har skabt og forløst Verden — hun havde lært at elske ham igjen der elsker os først, længe før hendes Hjerte berørtes af en jordisk Lidenskab, og hun var allerede indviet i en høiere Tilværelse i Samfund med Gud, da hun maatte gjøre Afkald paa den høieste Lykke i dette Liv — derfor kunde hun resignere uden at gaae tilgrunde.

Nu da alle disse Sjæle hvis Fald og Opreisning, Kamp og Seir jeg har forsøgt at skildre, lykkeligt have naaet Havnen, ender deres Historie af sig selv — thi et stille, christeligt Liv som det, hvori Helene og Virginie fandt en rigere Lyksalighed end den Verden kunde have skjænket dem, egner sig ikke til Stof for en Fortælling. — Jeg vil kun tilføie at Viggo efter nogle Aars Forløb fik Pastor Franks Kald, og efterhaanden trøstede Menigheden for Tabet af sin Forgjænger. Den unge Præst var rigtignok alvorligere end den gamle, men han havde Hjerte for Andres Glæde, og Trøst for enhver der sønderknust af Sorg eller forfulgt af Samvittighedsnag søgte Frelse i den Lære han forkyndte. Han tiltalte ikke dem, Verden havde forskudt og fordømt, med det pharisæiske „I" — men med et broderligt „vi" — og naar

han talte til dem om Guds Raad til Synderes Salig-
gjørelse følte de at han selv hørte til dem, over hvem
der er Glæde i Himlen. —

Viggos Tungsind var ulægeligt — der saaes sjeldent
et Smiil paa hans Ansigt! Men naar han prædikede
Opstandelsens Evangelium med Hjertet fuldt af levende
Tro og begeistret Taknemmelighed, følte han at den ny
Phønix rørte sine Vinger i hans Hjerte under den
gamles Aske.

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

UTL AT DOWNSVIEW
D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 13 07 05 07 015 9